

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak susturulamaz!

Ekim Gençliği

Ekim Gençliği Özel Sayı 229 - Aralık 2008 - 1 YTL

2008'de dünyada ve
Türkiye'de bir dönem
kesin olarak
kapandı...

2009 mücadeleyi yılı olacak!

İÇİNDEKİLER

2008: Dünyada ve Türkiye’de bir dönem kapanırken.....	3
2008 yılı rejimin Kürt sorunundaki çözümsüzlüğünü bir kez daha ortaya koydu....	4-5
DİSK’in krize karşı “Emek cephesinin sesi”ni büyütme, mücadeleyi yükseltme çağrısı üzerine....	6
BMİS izlediği çizgiyi sorgulamalıdır! ..	7
Sinter Metal’de fabrika işgalinin ardından kapı önünde direniş....	8
Sinter işgaline destek mesajlarından....	9
TİB-DER’den iş cinayetleri protestosu	10
Yemekhane işçileriyle dayanışma gecesi....	11
Kot işçileriyle dayanışma büyüyor! ...	12
İşçi ve emekçi hareketinden.....	13-15
Kriz ve devrimci mücadelenin sorunları.	16-19
Bursa’da “Kriz ve sınıf hareketi” paneli....	20
Çökmekte olan bir sistem, cinnet geçiren bir toplum.....	21
Gençlik hareketinden....	22-24
Krizin emekçi kadınlara yansımaları ve buna karşı mücadelenin örgütlenmesi üzerine Emekçi Kadın Komisyonları sözcüsü ile konuştuk.....	25
19 Aralık katliamı ülke genelinde lanetlendi!	26-27
Dünyadan....	28
“Özür diliyorum” kampanyası üzerine...	
M. Can Yüce	29
Eylem ve etkinliklerden	30
Mücadele postası	31

Sosyalist Gençlik Dergisi

Özel sayı: 229 ● Aralık 2008
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 **İstanbul**
Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

Baskı: Gün Matbaacılık
Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak susturulamaz!

Devrimci ve sosyalist basına yönelik baskı ve yasaklar devam ediyor. *Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak* gazetesinin ardından *Kızıl Bayrak* gazetesine de bir ay süreyle yayın durdurma kararı verildi. Gazetemize yönelik hukuk terörünün gerekçesi ise bir önceki ile aynı.

Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak gazetesi 2008/44 sayılı, 7 Kasım 2008 tarihli sayısında yeralan **Türkiye Komünist İşçi Partisi**’nin yurtdışında gerçekleştirilen 10. yıl etkinliği haberi, bu etkinlikte yapılan konuşmalar ve etkinliğe gönderilen mesajlar ve **TKİP** Merkez Yayın Organı **Ekim**’den iktibas yapılan **“TKİP 10. Yıl Bildirgesi”** nedeniyle susturulmak istenmişti.

Şimdi ise *Kızıl Bayrak* gazetesinin yayını, *Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak* gazetesi ile aynı gazete olduğu, yazı işleri müdürünün aynı şahıs olduğu ve yönetim adresinin aynı yer olduğu gerekçesiyle bir ay süreyle durduruldu.

Bugüne kadar devletin uyguladığı sistematik baskı ve terör, yasaklar ve kapatmalar devrimci basını susturamadı. Bundan sonra da susturamaz. Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi bugün olduğu gibi yarın da gerçekleri ifade etmeye devam edecek.

Kızıl Bayrak susmadı, susmayacak!

Yeni bir yılı daha karşılamaya hazırlanırken 2008’in son ayları sınıf hareketi açısından umut verici bazı gelişmelere sahne oldu. Süreci, talepleri, sonucu ne olursa olsun biz dizi yerde gerçekleşen eylem, direniş ve işgaller önümüzdeki dönem sınıf ve kitle hareketi açısından yeni bir döneme işaret etmektedir.

En son Singer’de gerçekleşen fabrika işgali önümüzdeki dönem işten atma saldırısına karşı işçilerin başvuracağı mücadele yöntemlerine veri sayılmalıdır. Keza irili-ufaklı birçok fabrikada işçiler sendikal örgütlenme hakkına ve işten atmalara karşı eylem ve direnişe geçmiş durumdadır. Gebze’deki metal fabrikalarında yaşanan işten atma saldırısına karşı işçiler tetikte beklemektedir.

Kapitalizmin krizi arttıkça ve yıkıcı sonuçları işçi ve emekçi kitleleri sarsmaya başladıkça sınıf kitlelerindeki tepkinin daha yoğunlaşacağını, mücadelenin büyüyeceğini bugünden görmek mümkündür.

2008 yılı aynı

zamanda sınıf hareketi açısından olumsuz deneyimlerin de yaşandığı bir yıl oldu. Metal TİS’leri sürecinde sona gelindi. Türk Metal çetesi bir kez daha metal işçilerine açıktan ihanet etti.

Brisa’da sendikal bürokrasi işçileri yarı yolda bıraktı vb. Ancak sendikal ihanet çetelerinin işçi sınıfının çıkarlarına sırt çevirerek sermayeye hizmette kusur etmemelerinin hesabını işçi sınıfı mutlaka soracaktır.

Keza 25 Aralık günü sonuçlanması beklenen asgari ücret görüşmeleri de ciddi herhangi bir tepkiye konu olmadı.

Ancak tüm bu olumsuz gelişmeler gelişmekte olan sınıf ve kitle hareketini gölgeleyemez. Zira kapitalizm bir kez daha tüm vahşiliği ve acımasızlığı ile işçi ve emekçilere azgınca saldırmaya hazırlanmaktadır. Her etkinin sınıf cephesinden bir tepkiye konu olacağı açıktır.

Önümüzdeki yıla sınıf hareketinin damgasını vurması ve 2009’un mücadele yılı olması dileğiyle tüm yoldaşlarımızın, okurlarımızın ve dostlarımızın yeni yılını şimdiden kutluyoruz...

Hatırlatma: Yılbaşından dolayı dağıtım ve kargo işlerinde yaşanacak muhtemel sorunlardan kaynaklı olarak gazetemizin 2 Ocak 2009 tarihinde çıkması gereken sayısı 9 Ocak 2009 tarihinde çıkacak. Okurlarımız yeni yılın ilk sayısını bu tarihte temin edebilirler...

H. Fırat
Tasfiyecî sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

2008: Dünyada ve Türkiye’de bir dönem kapanırken...

Büyüyen gerilimlerin ve şiddetlenen mücadelelerin yeni yılı!

Yeni bir yılın başında bulunduğumuz şu günlerde, geçtiğimiz yılın tablosuna bakarak sınıf mücadelesinin önümüzdeki dönemine ilişkin sonuçlar çıkarmak önem kazanmaktadır.

2008’in ayırt edici özelliği, kapitalist sistemin ekonomik krizidir. Öyle ki yaşanan kriz genel olarak 2008 yılını tarih içerisinde özel bir yere oturtacak niteliktedir. Uzun yıllar geçse dahi insanlık tarihinde 2008 önemli bir tarih olarak hatırlanacaktır. Daha şimdiden 2008’i kapitalist düzen açısından bir dönemin kesin olarak kapandığı ve yeni bir dönemin başladığı bir tarihsel eşik olarak tanımlamak mümkündür. Ya da başka bir deyişle, uzun yıllardır koşulları oluşan, olgunlaşan bir kırılma anıyla yüzyüze olduğumuzu söyleyebiliriz.

Kırılan, emperyalist-kapitalist düzenin birkaç on yıldır kurduğu ideolojik-politik ve kültürel hegemonyadır. Kırılan, bu düzenin yıkılmaz denilen mabetleridir. Topluma kabul ettirdiği ezberlerdir. Bugün yıkılmasa da krizle sarsılan ve özgüvenini kaybeden kapitalist sistemin kendisidir. Bu ortamda, bu düzeni yıkacak güçler de uyanmaya, başlarını kaldırmaya ve özgüvenlerini kazanarak tarih sahnesine çıkmak üzere hareketlenmeye başlamışlardır.

Emperyalist-kapitalist düzen açısından ‘90’lı yılların başı, “tarihin sonu” lafzında özetlenen bir zafer sarhoşluğu dönemiydi. Öyle ki düzenin ideologları, bu sarhoşluğun etkisiyle sosyalizme karşı kazanılmış kesin bir zaferin hayaline kapıldılar. Ancak bu uzun sürmedi. Engellerinden kurtulan emperyalist-kapitalist güçlerin saldırganlıkta gemi azya almasıyla insanlığın bir gericilik dönemine girdiği net bir şekilde görüldü. I. Körfez Savaşı, bu bakımdan bir ilkti. Onu Yugoslavya’nın parçalanması izledi. Somali, Kosova ile devam eden emperyalist savaş ve saldırılar sürdü gitti. En nihayet 2000’li yılların başından itibaren şiddetini yeni bir düzeyde arttırdı. Irak ve Afganistan örnekleri ortaya çıktı. Emperyalist savaş ve saldırganlık zembereğinden boşaldı.

Yine de bu haliyle kapitalist sistemde olup bitenler henüz yolun başı sayılır. Keskinleşen ve krizle beraber daha da şiddetlenecek olan emperyalist rekabet, savaş ve saldırganlığın kapsamını genişletecek, dozunu şiddetlendirecektir. Zaten 2008 yılı emperyalistler açısından yeni saldırı ve savaşların hazırlığıyla geçmiştir. Kriz emperyalist rekabeti kızıştıracak ve 2009’u saldırganlık ve savaş politikalarının ivme kazanacağı bir yıl haline getirecektir.

Emperyalist savaş ve saldırganlıkla paralel biçimde gelişen sosyal yıkım saldırıları ise emperyalist-kapitalizmin son yirmi yıl içerisinde insanlığa ödettiği bir başka ağır fatura olmuştu. Neoliberal yıkım politikalarıyla servet-sefalet kutuplaşması alabildiğine arttı. Yoksulluk dünyanın her köşesine yayılırken, dünyayı engelsizce yağmalayan uluslararası mali sermaye büyük servetler elde etti. Yoksulluk, sefalet ve işsizlik metropol ülkelerin refah toplumu örneği olarak lanse edilen merkezlerinin de katı bir gerçeği haline geldi.

Yaşanan krizle birlikte bu biçimde seyreden sosyal yıkımın korkunç boyutlar kazanacağı şimdiden bellidir. Bugünden yüzbinlerce işçi işini kaybetmiştir, kaybetmeye devam etmektedir. Asgari geçim olanaklarından yoksun kalan milyonlarca insanın

geleceği belirsizdir, hayatı tehdit altındadır. 2008’de krizin ilk dalgalarıyla görülmedik boyutlar kazanmış olan sosyal yıkım asıl sonuçlarıyla 2009’da görülecektir. Bu yanı sıra 2009’un insanlık için bir tür “sosyal felaket” yılı olacağını söylemek kehanet olmayacaktır. Bu tür bir felaketin sosyal mücadelelerle karşılanamaması halinde ne tür insanlık trajedilerine yol açacağı da bilinmektedir.

2008 yılı, bu biçimde yolunu arayan sınıf ve kitle hareketleri için de bir dönemin artık kapanmakta olduğunu göstermiştir. Çünkü sınıf ve kitle hareketinin kendisine bir çıkış yolu olarak gördüğü siyasal akımlar büyük ölçüde inandırıcılıklarını kaybetmiş, sınırlarını ortaya koymuşlardır. Diğer taraftan ise kapitalist krizin yarattığı sarsıcı sonuçlar üzerinden sosyalizm düşüncesi dünya ölçeğinde yeniden gitgide büyüyen bir ilgi konusu olmaktadır. Bu eğilim giderek belirginleşmektedir. Sosyal ve sınıfsal mücadelenin ivme kazanması ölçüsünde giderek kendisini daha net bir tercih olarak gösterecek, siyasal ve örgütsel bir doğrultuda gelişecektir. 2009, bu yöndeki gelişmenin kendini daha güçlü biçimde hissettireceği bir yıl olacaktır.

Girmiş bulunduğumuz tarihsel dönemde düzen karşısındaki toplumsal mücadelenin odağında artık işçi sınıfı olacaktır. Siyasal alan sınıf mücadelesi ekseninde belirlenecek, siyasal kutuplaşma sınıfsal konumların net biçimde ortada olduğu bir sahnede cereyan edecektir. İşte 2008, politik mücadele bakımından sahnenin artık değişmeye yüz tuttuğunu, bir dönemin sahneyi dolduran güçlerden bir kısmının artık taktıkları maskeleri bir tarafa bırakarak esas kimlikleriyle boy göstereceklerini, bir kısmının ise esas oyuncuların yokluğunda geçici olarak çıktıkları sahneyi terk edeceklerini göstermiştir. Çünkü özünde sınıf mücadelesi olan tarihin bu gerçek yüzüyle görüleceği bir döneme giriyoruz. Sahnede artık kendi sınıf istemleriyle işçi sınıfı ve emekçiler ve onları temsil eden devrimci siyasal akımlar bulunacaktır.

Emperyalist-kapitalist düzenin keskinleşen çelişkilerini ve gerilimlerini bağrında toplayan ve tarihsel süreci bakımından da bu düzenin zayıf bir halkası olduğu iyi bilinen Türkiye, 2008’de dünyanın yaşadığı tüm bu sorun ve dinamikleri kendi içerisinde yaşamıştır. Onyıllardır iktisadi, sosyal ve siyasal

bakımdan çok yönlü bir krizin içerisinde debelenen Türkiye, küresel krizle birlikte sosyal gerilimlerin iyice arttığı, düzenin sınıf ve kitle hareketini denetim altında tutmakta gitgide daha çok zorlanacağı, sınıf mücadelelerinin yoğunlaşıp yaygınlaşacağı bir ülke görünümündedir.

Türkiye’nin kapitalist düzeni zaten çözümsüz sorunlarla yüzyüzedir, bu arada Kürt sorunu gibi kendisini her bakımdan zorlayan bir sorunla boğuşmaktadır. Bunların küresel ekonomik krizle, bu krizin iktisadi-sosyal ve siyasal sonuçları ile birleşmesi, düzeni taşımakta her bakımdan zorlanacağı büyük bir yük altına sokacaktır. Ayrıca düzen kendi içindeki çatışmayı şimdilik gerici bir uzlaşmayla bir parça yatıştırmış olsa da henüz çözmüş değildir. Tüm bunların üstüste binmesiyle düzenin tüm dengelerini zorlayacak çok yönlü bir büyük bunalımın zemini pekişmektedir.

Bu koşullarda sınıf ve kitle hareketinin devrimci bir rotada geliştirilmesinin ciddi olanakları vardır. 2009’da sınanacak olan, bu görevin hakkından ne derece gelinip gelinmediği olacaktır aynı zamanda.

2008 bu bakımdan gerekli devrimci hazırlığın düzeyini yansıtan önemli gelişmenin sahnesiydi. Programıyla-devrimci örgütsel birikimleriyle ve politikayı sınıf zeminine dayalı olarak yürütmedeki ısrarıyla Komünist İşçi Partisi bu yıl 10. yılını kutladı. En zor şartlarda ortaya konulan ısrarın sonucu olarak bugünlere gelen Parti’nin 10. yılının, dünya ölçeğinde sınıf mücadelelerinin giderek toplumsal hayatın her alanına damgasını vuracağı bir döneme denk gelmesi anlamlı bir tarihsel örtüşme sayılmalıdır.

Sınıf mücadelelerinin damgasını vuracağı bir döneme girerken devrimci sınıf partisi, programıyla, ihtilalci örgütüyle ve sınıf kimliğiyle bir bayrak gibi yükselmektedir. Kuşkusuz parti, bugün henüz toplumsal bir kuvvet haline gelmemiştir. Ancak bunun için gerekli siyasal-sınıfsal koşullar giderek olgunlaşmaktadır. Bu koşulların en iyi biçimde değerlendirilebilmesi komünistlerin bugünkü temel kaygısıdır. Perspektif budur, tüm hazırlıklar buna göredir.

2009 yılı Parti’yi sınıf içinde ve sınıflar mücadelesi sahnesinde etkin bir kuvvet haline getirebilmek için bir seferberlik yılıdır da.

2008 yılı rejimin Kürt sorunundaki çözümsüzlüğünü bir kez daha ortaya koydu...

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

2008 yılı boyunca bu ülkenin kilit önemde sorunlarından biri olan Kürt sorununda çarpıcı gelişmeler yaşandı. 5 Kasım’da ABD emperyalizminden istihbarat desteği ve sınırlı bir kara operasyonu için resmi onay alan işbirlikçi sermaye iktidarı, önce yoğun bir hava bombardımanına, ardından da kara harekâtına girişti. Fakat bu harekât tam bir fiyaskoyla sonuçlanarak rejimin Kürt sorunundaki açmazına yeni boyutlar ekledi.

Bu fiyaskosu karşısında moral güç kazanan Kürt halkı, özellikle Şubat ayından itibaren operasyonlara karşı tepkisini bir üst düzeye çıkararak, ulusal özgürlük ve eşitlik istemini çok daha gür bir şekilde dile getirmeye başladı. Bu çerçevede geride kalan yılın Newroz kutlamaları da coşkulu ve militan bir çizgide gerçekleşti.

Abdullah Öcalan’ın emperyalist-siyonist bir komplo ile Türkiye’ye teslim edilışinin yıldönümünde pek çok kentte gösteriler yapıldı. Her yıl olduğu gibi bu 15 Şubat’ta da günler öncesinden başlayan ev baskınları, sokak kontrolleri, gözaltı furyasına ve yoğun asker-polis yığınağına rağmen yine ayakta olan Kürt halkı, “ulusal oruç” tuttu, açlık grevi düzenledi, kepenk kapattı, işyerlerini ve okulları boykot etti, gece-gündüz demeden oturma eylemleri ve yürüyüşler gerçekleştirdi, DTP binalarına siyah bezler astı. Böylece devletin günler öncesinden baskı ve terör kampanyasıyla oluşturduğu kuşatma, Kürt halkı tarafından boşa çıkarıldı. Ne baskılar, ne yasaklamalar ve tutuklamalar, ne de tehdit ve şantaj işe yaradı. Kürt halkı militan bir ruhla, engelleri bir bir yıkarak alanları doldurdu. Büyük bir mücadele coşkusu ve kararlılığıyla düzen güçlerine teslim olmayacağını ve ulusal özgürlük taleplerine sahip çıktığını gösterdi.

2008 15 Şubat protesto eylemleri önceki yıllara göre daha kitlesel, daha militan bir çizgide gerçekleşti. 15 Şubat’ın üzerinden yıllar geçmesine rağmen Kürt halkının bu komploya öfkesi dinmiş değil. Dahası 2008 yılındaki protestolarda Kürt halkının öfkesi her zamankinden daha fazlaydı. Sokağa çıkan, eylem yapan, slogan atanların içinde yaşları 10 ile 18 arasında değişen gençlerin ağırlığı dikkat çekiciydi. Elbette Kürt halkının öfkesini sadece gençler dile getirmedi. Serhildanlarını kesintisiz sürdürerek 15-16-17 Şubat günlerinde sokaklarda kalanlar, genciyle yaşlısıyla ve kadınıyla erkeğiyle Kürt emekçileri, Kürt yoksullarıydılar.

Ardından 2008 Newroz’u da oldukça yaygın, militan ve kitlesel gösterilerle kutlandı. Günlere yayılan gösterilere belirgin biçimde isyan ruhu egemendi. Militan çatışmalar biçiminde ifade bulan bu ruh, gösterilere katılan yüzbinlerce kişi tarafından paylaşılmaktaydı. Devletin dizginsiz bir faşist zorbalıkla kolluk kuvvetlerini üzerine saldığı Kürt halkı, bu terör silahını militan kararlılığıyla etkisiz hale getirirken, kimliğine ve onuruna sahip çıktığını bir kez daha gösterdi.

2008’in Newroz gösterilerinde, bir yandan son yıllardaki Newrozlar’la karşılaştırıldığında bu yılın Newroz’unda devrimci ve sol parti ve örgütlerin katılımlarında ciddi bir artış, öte yandan Kürt emekçi kitlelerinin devrimci ve sol güçlerin kortejlerine büyük bir sempati ve sıcaklıkla yaklaşması dikkat çekti. Elbette ki, Kürt halkının bu belirgin tutum

değişikliğinin gerisinde büyük ölçüde kara harekâtıyla tepe noktasına ulaşan saldırılar ve özelde de ABD emperyalizminin Kürt halkına ihaneti karşısında Kürt halkının yegâne dayanağının ve samimi dostunun devrimci ve sol güçler olduğu gerçeğinin kanıtlanması yatmaktadır.

Başta Kürt illeri olmak üzere pek çok yerde gerçekleştirilen protesto gösterileri devlet terörünün hedefi haline gelmesine, dahası Doğubeyazıt’ta eyleme saldıran polis bir kişiyi öldürmesine rağmen, Kürt halkı İmralı’da gerçekleşen Öcalan’a yönelik provokatif saldırıyı da militan protesto eylemleriyle karşıladı. Kurum ve kişiler birbiri ardına açıklamalar yaparak saldırıyı kınadı. Korsan yürüyüşler, kundaklamalar, işgaller, kepenk kapatmalar vb. biçimindeki protesto eylemleri, Kürt illeri başta olmak üzere Türkiye metropollerinde ve Avrupa’da yayılarak devam etti.

Öte yandan PKK’nin Aktütün baskını sarsıcı dolaysız etkisinin ötesinde yolaçtığı tartışmalarla da düzen cephesinde ciddi sıkıntılar yarattı. yolaçtı. Ne kadar unutturulmaya çalışılırsa çalışılsın, Kürt sorunu tüm yakıcılığıyla orta yerde durduğu bir kez daha anlaşıldı. Aktütün baskını ve onun etrafında cereyan eden gelişmeler dizisi, geçen bir yıl boyunca Kürt hareketine karşı devletin dört bir koldan tırmandırarak yürüttüğü saldırı kampanyasının esas itibarıyla iflas ettiğini kesinleştirdi.

Rejim bir yandan Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini “bölücülük” olarak karalayıp damgalarken, öte yandan onu boğmak ve Kürt hareketini etkisizleştirmek için birbirini tamamlayan çeşitli planlar da hazırlayarak devreye soktu. 2008 yılına da devletin 80 yıllık resmi politikası olan inkâr ve imha çizgisi damgasını vurdu. AKP hükümeti eliyle Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş son dönemde yeni bir düzeye sıçradı. En katı bir biçimde uygulanan bu politikanın bir sonucu olarak sınır ötesinde ve berisinde PKK’ye yönelik aralıksız kara ve hava bombardımanı sürdü ve halen sürüyor. Mehmetçik basın da bu kirli savaşta üzerine düşen psikolojik savaş aracı olma görevini hakkıyla yerine

getirdi.

Bu arada Kürt hareketinin yasal temsilcisi olan DTP’ye dönük olarak da iki yönlü bir politika izlendi. Bir yandan, DTP yöneticilerine ve Kürt kitlelerine yönelik dizginsiz bir devlet terörüyle sopa politikası uygulandı. Öte yandan ise havuç politikasının bir gereği olarak, bin bir türlü boş vaatlerle ve sadakalarla Kürt yoksulları aldatılmaya, DTP’den koparılarak AKP’ye yönlendirilmeye çalışıldı.

TC’nin son bir yıl içinde Güney’deki Kürt liderliği ile yakınlaşması, dikkat çekici bir başka noktadır. MGK üzerinden ordunun da onayı ile Güney’deki Kürtlerle diyalog ve temasların başlaması kararı alındı. Bunu çeşitli üst düzey bürokratlardan oluşan heyetlerin Talabani ve Barzani ile diplomasi trafiğinin yoğunlaşması izledi. Ankara ile Erbil arasında yeni bir dönemin başladığı, Kürtlerin sırtlarını Türkiye’ye dayamak istedikleri, hatta Türkiye ile federatif bir birliğin bile orta vadede gündeme gelebileceği, kimi burjuva kalemşorlar tarafından ifade edilmektedir. Kürt sorunu konusunda liberal hayalleri beslemeye elverişli bir zemin oluşturan bu gelişme, gerçekte hamiliğe soyunarak Güney’deki Federe Kürt bölgesini TC’nin arka bahçesine çevirmek, böylece Ortadoğu’da etkin bir bölgesel güç olmak hevesinin bir dışavurumudur.

Bu uzun yıllardır bizzat ABD tarafından teşvik edilen bir yönelimdir. Dolayısıyla Türk devletinin Güney Kürtlerine hamilik rolüne soyunması ABD emperyalizminin bölgesel planlarıyla sıkı sıkıya örtüşmektedir. ABD’nin Kürt sorununa ilişkin emperyalist çözüm planları Türk devleti ile Güney Kürdistan arasında bu türden bir ilişkiyi gerektirmektedir. Bunda başarılı olunabilirse, bunun Türkiye’de Kürt sorunu için de aynı emperyalist çözüm planı çerçevesinde belirli sonuçları olacaktır. Türkiye Kürtlerini belirli kırıntılarla yatıştırmak, ehliileştirmek ve gerisin geri düzene bağlamak, bu aynı politikanın bir parçasıdır. Halen AKP bünyesindeki işbirlikçi Kürt kolu bu açıdan önemli

bir olanak olarak değerlendirilmektedir.

Ordu eksenli düzen kanadının devletin Türk kimliğine dayalı üniter yapısını tartışmalı hale getirecek böylesi projeleri belli bir tereddütle karşıladığı da biliniyor. Bu kanadın asıl amacı, Güney’de bağımsız bir Kürt devletin oluşumunun önüne geçmektir. ABD politikalarına verilen tavizlerle de öncelikle bu hedeflenmektedir. Nitekim Kerkük referandumunun boşa çıkarılmasıyla hiç değilse şimdilik bunda önemli bir başarı da elde edilmiştir. Dolayısıyla son zamanlarda Güneyli Kürt liderlerle yoğunlaşan diplomasi trafiğinin pürüzsüz yürümesinin gerisinde bu gerçeğin yattığını görmek gerekir. Ancak Aktütün baskını ve sonrasındaki gelişmeler, bu girişimlerle Kürt hareketini etkisizleştirmenin kolay olmadığını da göstermiş bulunmaktadır.

Geride kalan yıl içinde AKP ve ordu arasındaki dalaşma belirli bir uzlaşma ile önemli ölçüde yumuşadı. Bu uzlaşmanın esas olarak Kürt sorunu üzerinden sağlandığı bilinmektedir. Ordu Güney’de bir Kürt devletin engellenmesi ile Kuzey’de Kürt halk hareketinin etkisizleştirilmesinde bugün için AKP’nin vazgeçilmez bir olanak olduğunu gördü ve kabullendi. Tersinden ise AKP, Kürt sorununda inkar ve imha politikasının sorumluluğunu resmen ve fiilen üstlenmenin kendisini düzen için bugünkü koşullarda vazgeçilmez hale getireceğini gördü. Bu ikili gelişme çatışan güçler arasındaki uzlaşmanın asıl harcı oldu.

Fakat bu uzlaşma Kürt sorununu denetim altına alma hesaplarını kolaylaştırmaktan çok zora soktu. Kürt halkı böylece AKP’nin Kürt sorunu karşısındaki gerçek konumunu daha iyi gördü. Ordu ise toplumda ilk kez bu kadar tartışılır hale geldi.

Tüm bunlar aslında Kürt sorununda geleneksel devlet politikasının yapısal açmazını, yani iflasını göstermektedir. Bir yandan Kürt ulusal kimliği güç kazanmakta ve Kürt hareketi bastırılmamaktadır. Öte yandan ise çeyrek yüzyıldır sürdürülen bir kirli savaşa toplumu inandırmak gitgide zorlaşmaktadır. Son zamanlarda “dağdan indirme”ye ve bazı kültürel kırıntılar bahşetmeye yönelik olarak artan tartışmalar da buradaki iflasın ve çaresizliğin bir tür itirafıdır gerçekte.

Yine de devletin dümenini tutanlar, acz ve çaresizlik içinde geleneksel imha ve inkâr politikalarından medet umuyorlar hala. Yeni yasal, idari ve fiili düzenlemelerle yeniden inisiyatif ele almak istiyorlar. Genelkurmay’ın hükümetten talep ettiği yasal düzenlemelere bakıldığında bu açıkça görülmektedir. Gözaltı sürelerinin yeniden uzatılması, sorguda avukat zorunluluğunun kaldırılması, hâkim kararı olmadan sınırsız arama yetkisi, vali onayı ve haberi olmadan operasyon yetkisi ve daha nice baskı önlemi, amaçlananın ne olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Genelkurmay yeniden olağanüstü hal yetkileri istemektedir.

Bu arada iç savaş aygıtının yeni baştan organize edilerek İçişleri Bakanlığı çatısı altında merkezileştirildiği yeni bir yapılanmaya gidileceği ilan edildi. Bu yapılanmadan çıkacak sonucun, devrimciler, Kürt halkı ve her türlü toplumsal muhalefet için daha fazla baskı ve zorbalık olacağını kestirmek zor değil.

Kısacası, sömürgeci sermaye devleti, 2009’a inkâr, imha ve asimilasyon politikalarını devretmiştir. Dışarıda, ABD’nin açık desteğinde sürdürülen operasyonlar, içeride de kesintisiz sürdürüldü gibi Kürt halkına, ilerici ve devrimci güçlere karşı da bir linç kampanyası 2009’a devredilmiştir. DTP’nin kapatılması için açılan davanın yanısıra DTP’li vekiller ve belediye yöneticilerine açılan davaların da 2009’da sonuçlandırılacağı anlaşılmaktadır. 2009’da demokratik özgürlüklerin kullanılmasında daha çok engelle karşılaşmak, baskı ve şiddetin giderek yaygınlaştırılması, linç

kampanyasının ilerletilmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Fakat tüm baskı ve engellemelere rağmen sermaye devleti kirli amacına ulaşamayacaktır. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin somut seyri kendi cephesinden bunu göstermektedir. Kaldı ki Kürt emekçileri ulusal özgürlük için gösterdikleri kararlılığın yanısıra yoksulluk ve sefaletin beslediği yoğun bir öfkeye de sahiptirler. Bu Kürt sorununun ulusal ezilmişliğin yanısıra güçlü bir toplumsal temele de sahip olduğunu göstermektedir. Sorunun Kürt halkının özverili, militan ve kararlı mücadelesiyle her defasında daha da büyüyen gündeme gelmesinin gerisinde aynı zamanda bu vardır.

Ortadoğu’nun direniş geleneğini sürdürmekte

Maraş katliamının 30. yılında Adana’da kitlesel miting...

“Maraş katliamını unutmamak, unutturmayacağız!”

Maraş katliamının 30. yıldönümünde katliamı lanetlemek için 21 Aralık günü Adana’da bölgesel bir miting örgütlendi.

Miting, şehir dışından gelen kitlenin Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünde toplanmasıyla başladı. Kortejlerin oluşturulmasının ardından çift koldan başlayan yürüyüşün en önünde Alevi kurumları yer aldı. Başta Maraş katliamı olmak üzere Alevi işçi ve emekçilere dönük olarak gerçekleştirilen katliamlara, inkar ve asimilasyon politikalarına karşı şiarların yer aldığı kortejlerde, Maraş katliamının unutulmadığı ve hesabının sorulacağı vurgusu öne çıktı. Şehir dışından gelen Maraş korteji ile İstanbul’un farklı bölgelerinden gelen PSAKD’lerin katılımı güçlü örgütlenmişti. Alevi Bektaşî Federasyonu ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği pankartları altında Adana ve Maraş’ın dışında Adıyaman, Sivas, Mersin, Alanya, Malatya, Diyarbakır ve Ankara’dan da mitinge katılım gerçekleşti.

Alevi kurumlarının yanı sıra KESK Adana, Mersin ve Antep şubeler platformları mitinge anlamlı bir katım gerçekleştirdiler. Eğitim-Sen Niğde ve Tarsus şubelerinin yanısıra ATO mitinge katıldı. Yine DİSK Çukurova Bölge Temsilciliği, DİSK Dev Sağlık-İş, TMMOB, Kamu-İş ve İHD Adana Şubesi pankartlarıyla yürüyüş kolunda yerlerini aldılar.

Sendikaların ardından EMEP, DTP, ÖDP, TKP, EHP, AKA-DER, SDP, Sosyalist Parti, SEH, Alinteri, ÇHKM, Partizan, DHP, ESP, DİP-G, TÖP, Mücadele Birliği, Devrimci Alevi Komiteleri, Halkevleri, Dev-Yol, Yaşam alanda pankartlarıyla yer aldılar. Düzen partilerinden CHP ve SHP de mitinge katıldılar.

Arama noktasında devrimci kortejlerin geçişi sırasında gerginlik yaratan polis, Alinteri kortejinin pankart sopalarını bahane ederek kitleyi alana sokmak istemedi. Polisin provokatif tutumu devrimci kortejlerin tok duruşu ve ortak tutumu sayesinde boşa düşürüldü.

Alana giren kurumların tek tek selamlanmasının ardından başta Maraş’ta olmak üzere katliamlarda yaşamını yitirenler adına saygı duruşuna geçildi. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Adana Şube Başkanı Metin Çelik’in yaptığı konuşmanın ardından PSAKD Genel Başkanı Fevzi Gümüş hazırlanan basın metnini okudu:

“Maraş üstü örtülmesi zor bir günahdır, insanlık suçudur. Maraş Alevilerin tarihinde bir başka Kerbela’dır. Nasıl ki Kerbela asırlardır içimizde kanayıp duruyorsa Maraş da daha dün gibi içimizde kanamaktadır. Çünkü 1977 1 Mayıs’ı gibi, Sivas gibi, Çorum gibi, Gazi gibi Maraş’ın da hesabı sorulmamıştır. Bu vahşetlerin hiçbirisiyle ne ırkçı şovenist güçler ne de devletin içindeki çeteler, karanlık güç odakları yüzleşmiştir. Şimdi utanmadan bizlere katliamları unutmamızı istiyorlar... Bugün buradan haykırıyoruz. Maraş katliamı ile yüzleşilmesi, gerçek suçluların açığa çıkarılması, karanlıkta kalmış tarafların açığa çıkarılmasını... Bu taleplerimiz ile de ülkede etnik, kültürel ve inançsal zenginliğimiz ile kardeşçe birlik içinde beraberce yaşama özlemini taşıyoruz.”

Avrupa Alevi Bektaşî Birlikleri Federasyonu Başkanı Turgut Öker’in konuşmasının ardından Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız söz aldı. Balkız, Maraş katliamına değinerek başladığı konuşmasında devlete güvenmediklerini vurgulayarak, bugünlerde ardı ardına yapılan Alevi açılımlarının sahteliğine değindi. CHP’nin Aleviler’in de Diyanet’te temsil edilmesini istediğini, ancak Aleviler’in böyle bir talebi olmadığını, kendi taleplerinin Diyanet İşleri Başkanlığı’nın toptan kaldırılması olduğunu söyledi.

Yapılan konuşmaların ardından Adana’dan yerli bir ozan Alevi ezgilerini seslendirdi. Ozan Emekçi’nin söylediği devrimci marşların ardından miting halaylarla sona erdi.

15 bini aşkın kişinin katıldığı mitingte Maraş katliamına öfke öne çıkarken, taşınan pankartlarda ve atılan sloganlarda da bu vurgu kendini gösterdi.

DİSK’in krize karşı “Emek cephesinin sesi”ni büyütme, mücadeleyi yükseltme çağrısı üzerine...

Söz değil eylem!

Krize karşı mücadeleyi kendisine görev bilen emek cephesi bileşenleri konuyla ilgili açıklamalar yaparak tutumlarını ortaya koymuş oldular. Krize karşı mücadele programı ve emek cephesi oluşturma çağrısına dönüşen açıklamaların pratik adımları ise ne yazık ki atılabilmiş değil.

Krize karşı mücadele programı açıklayan sendikal odaklardan birisi de DİSK’tir. DİSK 29 Kasım eylemi öncesinde, sonrasını da kapsayacak şekilde, bir mücadele programı açıkladı. Kasım ayının ikinci haftasında gerçekleştirdiği “Krizin bedelini emekçiler ödemeyecek!” isimli kampanya tanıtım toplantısında şunları söyledi:

“Nasıl ki AKP ve sermaye yaşanan krizi kendi hak ve çıkarlarının korunması temelinde aşmak istiyorsa, bizler de, işçiler, emekçiler, emeği ile yaşayanlar olarak kendi talepleri etrafında mücadele etmek, en geniş toplumsal muhalefeti örgütlemek ve harekete geçirmek zorundayız. “Bu tesbiti yapan emek ve meslek örgütleri olarak; yaşanan krizin yarattığı işsizliğe ve zamlara karşı örgütlü bir mücadelenin başlatılması kararlılığındayız.

“Emek ve meslek örgütlerinin bu krize karşı kendi mücadele perspektiflerini belirlemesi, yeni dayanışma örgütlenmelerini yaratma konusunda çalışmalar başlaması kaçınılmaz bir görevdir.

“Yani AKP iktidarının kendi siyaseti ve sermaye çözümlü önerilerine karşı EMEK CEPHESİNİN SESİNİ yükseltmek göreviyle karşı karşıyayız.”

Emek ve meslek örgütlerinin birleşik mücadelesinin gerekliliğine ve zorunluluğuna işaret eden açıklamada krize karşı bir takım mücadele talepleri ileri sürüldü ve “kriz karşısında acil eylem programı ve mücadele takvimi” açıklandı.

Açıklamada DİSK, kendisine biçtiği misyonu şöyle tanımladı: “DİSK olarak bugünden başlayarak, siyasal partileri, diğer emek örgütlerini, meslek örgütlerini, ulusal ve yerel demokratik örgütleri, kadın örgütlerini, gençlik örgütlerini, emeklilerin örgütlerini dolaşacak bu kampanyaya dahil etmeye çalışacağız.”

Açıklamada eylem takvimini, 18-19 Kasım tarihli Genişletilmiş Başkanlar Kurulu’nun karara bağlayacağı duyuruldu. Başkanlar Kurulu Sonuç Bildirgesi ise işten atmalara, artan zam ve vergilere, çalışma sürelerinin uzatılmasına, işsizlik sigortasının yağmalanmasına vb. krizin yıkıcı sonuçlarına karşı bir takım talepler ileri sürdü ve ardından bir de “acil eylem programı” ilan etti.

Acil eylem programında şunlar ifade edildi:

“DİSK olarak hemen tüm bölgeleri, işkollarını, işyerlerini kapsayan bilgilendirme, hazırlanma kampanyası başlatılacaktır. Bildiri, afiş, el ilanı ve gerekli diğer propaganda çalışmaları ile işyerleri ve dargelirlilerin, yoksulların yaşadığı, emekçi ve işçi mahalleleri mücadele için hazır hale getirilecektir”,

“Atılan her işçiye, yapılan her zamma karşı, sendikalı-sendikasız işçiler arasında hiçbir ayrım yapmaksızın dayanışma içinde olunacak; işyerlerinde, sokaklarda, pazar yerlerinde küçük büyük demeden mücadele ve dayanışma ağları örgütlenecektir”,

“DİSK başta emek ve meslek odaları olmak üzere kendine emekten yana diyen tüm siyasal parti,

demokratik kitle örgütü ve örgütlenmeleri ‘emek cephesinin sesi’ olarak bir araya gelmeye ve mücadeleyi ortaklaştırmaya davet ederek bu yolda mücadeleyi yoğunlaştırma kararlılığındadır”,

“Öncelikle DİSK’e bağlı işyerleri olmak üzere örgütlü-örgütsüz tüm işyerlerinde çalışan işçileri ‘kriz nedeniyle işten çıkarmalara karşı’ işyerlerini terk etmemeye davet eder”,

“Bu haftadan başlayarak tüm illerde en büyük pazar yerlerinde haftanın belli günlerinde ‘krize karşı tencerem boş’ eylemleri örgütlemeye davet eder”,

“Türkiye’nin büyük illerinde tesbit edilen merkezlerde ‘kriz sonuçları tartışma kürsüleri’ oluşturmayı kararlaştırır”,

“İşten çıkarmaların yasaklanması talebini örgütlenme özgürlüğü ve sendikalaşma talepleriyle birleştirilmesi gereğine inanır.”

Alınan bu kararların takvimlendirme kısmı 29 Kasım Ankara eylemini aşmadı. 29 Kasım eylemine yoğun katılım çağrısı, miting öncesi tespit edilen illerden başlayan değişik işkollarından işten atılan işçilerin katıldığı Ankara yürüyüşünün desteklenmesi, 26 Kasım günü bütün bölge temsilciliklerinde kitlesel basın açıklaması yapılması, hazırlanacak bildirinin 28 Kasım tarihinde tüm işyerlerinde okunması ile sınırlı bir “acil eylem programı” oluşturulmuş oldu. Bu kadar sınırlı bir eylem takviminin pratik ayağı ise büyük oranda zayıf kaldı. DİSK’in 29 Kasım eylemine katılımı, zayıflığın boyutu hakkında bir fikir vermektedir.

Çelebi, 29 Kasım eyleminde başkanlar kurulu kararlarına uygun bir konuşma yaptı. Bir kez daha işçi ve emekçilere, devrimci güçlere, partilere seslendi. “Artık söz bitti eylem vakti” diyerek bütün işyerlerini, meydanları, işçi mahallelerini, pazar yerlerini eylem alanına çevirme çağrısı yaptı. “Krizin bedelini ödemek değil sebep olanlara ödetmek” vurgusu yapan Süleyman Çelebi, şu söylemi yükseltti:

“Sermaye cephesinin saldırılarına, kendi EMEK CEPHEMİZİN talepleriyle karşı duralım! Türkiye’nin bütün illerinde, ilçelerinde, işyerlerinde, mahallelerinde EMEK CEPHEMİZİ oluşturalım. Ortak karşı duruşu örgütleyelim.

“Yaşadığımız illerde ‘krize karşı mücadele kürsüleri’ oluşturalım. Haftanın belli günleri ve belli saatlerde işten atılanlar, işyeri kapananlar, zamlara karşı sözü olanlar buralarda sözlerini söylesinler.

“İşten atılmalara, işyeri kapanmalarına karşı işyerlerini terk etmeyelim. Yasal, anayasal haklarımıza sahip çıkalım.

“Buradan sizleri, yanınızda kim olursa olsun el ele tutuşmaya, omuz omuza durmaya, Türkiye’de en büyük insanlık onur ve mücadele zincirini oluşturmaya davet ediyorum.”

Buraya kadar yapılanlar krize karşı DİSK’in kendi karar mekanizmalarında aldığı ve kamuoyuna deklare ettiği kararların bir dökümünden ibarettir. 29 Kasım eylemi dışta tutulursa, kararların ne kadarının hayat bulduğuna bakıldığında ortada elle tutulur gözle görülür bir şey yok denecek kadar azdır.

Kriz gündemini masaya yatıran, “acil eylem programı” hazırlayan, “emek cephesinin sesi”ni

büyütmeye çağıran DİSK’in ilk elden tüm emek güçlerini bir araya getirmek, birleşik mücadeleyi güçlendirmek için bir çaba içerisine girmesi gerekirdi. Ancak ne yazık ki bu konuda DİSK’in pratiği hiç de yüz ağartıcı değildir. Bırakalım birleşik mücadeleyi güçlendirecek zeminler oluşturmaya çalışmak, oluşturulanların içerisine dahil olmaktan dahi uzak durmaktadır.

SSGSS saldırısına karşı kurulan Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu bugün İstanbul’da kendini krize karşı konumlandırmaya çalışmaktadır. DİSK, SSGSS sürecinden bu yana platformun çağrılarına yanıt vermemektedir. Neredeyse tüm emek cephesi bileşenlerinin içinde yer aldığı platform orta yerde duruyorken KESK, TMMOB vb. sendika ve meslek örgütleriyle “İstanbul mitingi” gerçekleştirme hedefiyle ayrı bir zemin yaratmaya çalışmaktadır. Bu tutumun DİSK’in kendine biçtiği misyonla uzaktan yakından ilgisi bulunmamaktadır.

Krizin yarattığı atmosferi arkasına alan kapitalistler örgütlü-örgütsüz birçok fabrikada, sanayi havzasında kitlesel işten atmalara, ücretsiz izinlere başlamış bulunmaktadır. DİSK bu konuda da sınıfta kalmıştır. Asgari ücret görüşmeleri sürmektedir. DİSK insanca bir ücret talebini formüle etmektedir. Ancak Türk-İş’e “asgari ücret görüşmelerinden çekilin” açıklaması dışında kılını dahi kıpırdatmamaktadır.

DİSK mevcut haliyle bırakalım örgütsüz kesimlerle dayanışmayı, kendi çatısı altında örgütlü işçilerin mücadelesini örgütlemekten, dayanışmaktan dahi uzak durmaktadır. En son işten atmalara karşı fabrikasını işgal eden Sinter işçileriyle dayanışmak için tüm işçileri fabrika önüne yığacağına, eylemli dayanışmayı örgütleyeceğine yönetici düzeyinde gerçekleştirilen ziyaretin ötesine geçilememiştir.

DİSK, ne birleşik mücadeleyi büyütme, ne de işten atmalara, yeni zam ve vergilere, düşük ücrete vb. karşı mücadeleyi örgütlemek için somut bir adım atmaktadır. 29 Kasım sonrası “boş tencere tava” eylemi dışında (o da etkisi dahi hissedilmeyen sınırlı açıklamalar şeklinde gerçekleşmiştir) attığı pratik bir adım bulunmamaktadır. DİSK’in ne fabrikalarda, ne alanlarda, ne de emekçi semtlerinde yaptığı bir somut, planlı, hedefli bir çalışma yoktur.

Açıktır ki mücadele masa başında karar almakla, yazıp çizmekle, esip gürelemekle örgütlenmemektedir. Krize karşı mücadele sürecinin örgütlenmesi için iki yol izlenmelidir. Birincisi işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesini güçlendirecek içerisinde tüm emek güçlerinin yeralacağı, eşit ve demokratik, tabanın söz, yetki ve karar hakkının olduğu bir işleyişe sahip ortak zeminlerin oluşturulmasıdır.

İkincisi ise başta DİSK’in kendi tabanı olmak üzere yüzünü üretim alanlarına, fabrikalara, sanayi havzalarına dönmesi ve krize karşı ileri sürülen taleplerin kazanılması hedefiyle eylemli süreçlerin örgütlenmesidir.

DİSK içerisindeki ilerici-devrimci unsurlar DİSK’in kendisine biçtiği misyonu pratikleştirmesi için çaba göstermeli, DİSK’in somut adım atması için basınç oluşturmalıdır. Günün acil ihtiyacı bunu zorunlu kılmaktadır.

Bir kez daha Türk-Metal’e mahkum kalanlar inandırıcılık sorunu yaşıyorlar...

BMİS izlediği çizgiyi sorgulamalıdır!

2008-2010 yıllarını kapsayan metal sektöründeki toplu sözleşme süreci 23 Aralık günü Birleşik Metal İşçileri Sendikası’nın da sözleşmeyi imzalamasıyla birlikte sona erdi.

Sürecin en edilgen ve iradesiz sendikası Çelik-İş’i saymazsak, Birleşik Metal ve Türk Metal sendikalarının taslaklarında, yöntemleri farklı olmakla birlikte birbirlerine yakın oranlarda ücret zamları istenmişti. Birleşik Metal %15 +80 kuruş, Türk Metal ise %20’lik bir artış talep etmişti. MESS’le yapılan ilk görüşmeden çıkan sonuç ise, sendikaların ortaya koyduğu bu iddialı ücret taleplerine rağmen MESS’in esnek çalışma uygulamalarının toplu sözleşmelerde yer alması ve uygulama zemininin yaratılmasıydı. Böylelikle görüşmelerin ve BMİS payına da, mücadelenin öncelikli gündemine de MESS’in esnek çalışma dayatmaları giriyor, ücret talepleri ikinci planda kalıyordu. Tarafların taban tabana zıt bu eğilim ve istekleri, toplu sözleşme görüşmelerinin, BMİS’in ifadesiyle “sert” bir zeminde geçmesini sağlayacaktı.

Gerçekten de bu dönemki metal toplu sözleşme görüşmeleri, son yılların en hareketli, en çok eylemin yapıldığı ve toplam havasının oldukça gergin olduğu bir dönem olarak yaşandı. Öyle ki, toplu sözleşme görüşmelerinin belli bir evresinde MESS teklifleri ifade edildiğinde, BMİS uyuşmazlık zaptının tutulup grev sürecinin işletilmesini bekliyordu.

Türk Metal ise geleneksel ihanetini rahatça sergileyemeyeceğini gördüğü yerde bunun zeminini hazırlamak için tabanına gitti. Kimi yerde işçilerin üzerinde kurduğu büyük basınçla kimi yerde ise yalan ve dolanla işçileri aslında hiçbir beklentinin karşılanamayacağı ve MESS’in zora girmeyeceği bir sözleşmenin imzalanmasına ikna etmeye çalıştı. MESS ise aslında uzun zamandır yaşamadığı bir basınçla karşı karşıyaydı. İşçilerin kendilerini ifade ettikleri en önemli nokta ücretlerdi ve Türk Metal üyesi önemli sayıda işçi buna 120 günlük ikramiye istemini de ekletmişti. MESS’in üzerindeki bir başka basınç da, sözleşme vesilesiyle talebe dönüşen beklentilerin gerçekleşmesi için işçilerin hangi yollara başvuracağı idi.

Toplu sözleşme görüşmelerinin ana çizgilerini oluşturan bu tablo gergin bir atmosferi ifade ediyordu. Buna bir de BMİS’in yıllardır yapmadığı ölçüde gerçekleştirdiği eylemleri ile Türk Metal’i sıkıştıran çıkışlarını eklemek gerekir.

Bu dinamikler üzerinden ilerleyen TİS süreci, Kasım ayının başından itibaren asıl olarak kriz gündemi ve yarattığı etkileri üzerinden yürümeye başladı. Ülkede gitgide daha derinden hissedilmeye başlanan kriz, etkisini TİS sürecinde de göstermeye başladı. Hatta belli bir evreden sonra, somut olarak da sendikaların grev kararları alması gereken günlerde kriz, görüşmeleri bütünüyle belirlemeye başladı. Sürece aniden ve sarsıcı bir biçimde giren kriz etkeni, en başından beri bir parça işçilerden yana olan dengenin sarsılmasına yolaçtı. Denilebilir ki son bir ayda yeniden oluşmaya başlayan denge bu sefer MESS’in elinin güçlendiği ve işçi ve sendikaların üzerinde bir basınç oluşturduğu bir dönem oldu. Ücretsiz izinler, işten atmalar, uzun süre üretime ara vermeler, ücretlerin ödenmemesi ve düşürülmesi uygulamaları bu dönemde hız kazandı ve yaygınlaştı. İşte MESS bu zeminden aldığı kuvvetle, tescilli hain

işçi düşmanı Türk Metal çetesinin başı Mustafa Özbek’in bile tepkisini çekecek esnek çalışmayı esas alan teklifleri sundu.

Türk Metal’den geleneksel ihanet

Mustafa Özbek’in il il gezerek toplantı yapıp işçileri hazırladığı satış sözleşmesi bayram öncesi imzalandı. Ücretlere %4 + saat ücretlerine 19 kuruşluk bir artış, sosyal haklarda ise %15’lik bir artış sağlandı. Sözleşmeye atılan bu imza işçilerin gözlerinin içine baka baka yapılan ihanetin açık kanıtıydı. Yaklaşık bir ay boyunca MESS’e “biz her koşulda çalışmaya, size kazandırmaya varız” diyen Özbek, bunun karşılığında MESS’ten dilendiği “iş güvencesi”ni ise alamadı.

İmzadan hemen sonra Bursa ve Gebze’de MESS’e bağlı fabrikalarda yüzlerce işçi işten atıldı ve süresiz ücretsiz izine çıkarıldı. Atacağı imzayı alacağı iş güvencesi garantisine bağlayan bu uşak ruhlu işçi düşmanı, bundan da vazgeçerek zaten ihanetçi tutumunu daha da derinleştirdi. Sorun sadece bu da değil. İhanetin derinliği demek, Türk Metal üyesi olan yüzünü aşkın işçinin sırtındaki kamburun daha da büyümesi demektir. Yeni girmiş ve düşük ücretle çalışan işçilerin asıl yoğunluğu Türk Metal üyesi işçilerdi. Bunların durumunda esasa ilişkin bir değişiklik olmamıştır. Üstelik, son dört yıldır artan üretim oranlarına ve ihracat rekorlarına rağmen işçilerin ücretleri daha da gerilemiştir. Bu durumda altına imza atılan sözleşmenin getirdiği yenilik nedir? Bırakalım geçmişin kayıplarının telafisini, bugünkü durumun yarattığı kayıp hesaba bile katılmamıştır. Bu çeteden başka bir şey de beklenemezdi zaten.

BMİS’in zayıflığının gerisinde ne var?

Birleşik Metal-İş cephesinde de durum sonuçta çok farklı olmamıştır. İkinci altı ay için enflasyon oranının yarısı yüzdeli olarak sözleşmeye uygulanacak, diğer yarısı da işyeri saat ücretleriyle çarpılarak çıkan sonuç uygulanacaktır. Aradaki tek fark bu ve bu fark esasa dair bir fark değil. Geriye kalan, Birleşik Metal’in

esnek üretim maddeleri bizim mücadelemiz sonucu geri çekilmiştir avuntusudur. Bu gerçekten de bir avuntudur BMİS için. Çünkü bunun dışında BMİS’in tabanına da, kamuoyuna da diyecek sözü kalmamıştır. O kadar iddialı sözlerden ve ortaya atılan hedeflerden sonra çıkan tablo anlaşılır değildir. Birleşik Metal söylediklerinin altında kalmıştır.

Birleşik Metal-İş Sendikası’nın sergilediği bu zayıflığın gerisinde, krizin yarattığı boğucu atmosfere kendini kaptırması, kendi dışına bakmayı başaramaması vardır. BMİS yöneticileri ve merkezi “TİS Komisyonu” kriz basıncıyla hareket etmiş, adeta bunun altında ezilmiştir. Oysa, bugünkünden daha ağır koşullarda bile yapılabilecekler bulunmaktadır. Son derece geri koşullara imza atan BMİS yöneticileri grev yolunu tutmuş olsalardı, durum bambaşka olabilirdi. Deniliyor ki, gücümüz belli ve imkanlarımız kısıtlı. Üstelik büyük bir ekonomik kriz var ve bu koşullarda grev yapmak mantıklı değil, eziliriz!

Peki ama, grev gibi bir silaha başvurulmadan, hak alma mücadelesi yükseltilmeden saldırılara karşı durmak mümkün müdür? Daha Birleşik Metal sözleşmeyi imzalamadan önce, Türk Metal işyerlerinde imzalanan sözleşmeye rağmen işten çıkarmalar ve ücretsiz izinler gündeme gelmişti. Hatta BMİS’in örgütlü olduğu birçok işyerinde işten atma saldırısı gündemdeydi. Saldırı bu kadar yaygın yaşanırken, sendikanın grevden kaçınmasını anlamak mümkün değildir. Zira BMİS kendi gücünün

ötesinde imkanlara sahiptir. Dünya ve Avrupa Metal İşçileri Federasyonu üyesi, DİSK'in belki de en etkin sendikasıdır. KESK, TMMOB, TTB gibi birçok ilerici kurumun desteğini alabilecek durumdadır. Sınıf dayanışmasının örgütlenebileceği bu kurumlardan da güç alınarak grev adımı atılabilirdi. BMİS, kendi güçlerini harekete geçirmenin yanı sıra, MESS kapsamı dışındaki işyerlerini sürecin öznesi haline getirerek ve diğer sınıf bölüklerinin de desteğini alarak mücadelecı bir tutum takınabilirdi. Kendi tabanına yaslanarak, “Grevle Dayanışma Komiteleri” kurarak çok yönlü bir desteği açığa çıkarabilirdi. Sınıf dayanışması da, yalnızlık sorunu da, grevin mali külfeti de ancak böyle bir bakışla örgütlenecek bir mücadeleyle göğüslenebilirdi. Böyle bir mücadele, bir çıkış arayışı içindeki sınıfın önünün açılmasında önemli bir rol oynayabilirdi. Sözleşmenin tıkanan maddelerinin yanı sıra “iş güvencesi” talebiyle bir başka kanaldan da yürütmesi gereken mücadeleyi TİS mücadelesiyle birleştirme çabası önemli bir dinamiğin açığa çıkmasını sağlayabilirdi.

Yazık ki, bugün işten atma saldırısının yaşandığı fabrikalarda mücadele içinde olan BMİS, bunu onbin kişilik gövdesiyle yürütebileceği TİS mücadelesiyle birleştirmeyi tercih etmemiştir. BMİS aslında imzayı atarak, hem Türk Metal'i hem de MESS'i metal işçilerinin gazabından kurtarmıştır. Yüzbini aşkın metal işçisini Türk Metal ihanetine ve kendi kaderine terk etmiştir. BMİS izlediği çizgiyi samimi bir biçimde sorgulamak zorundadır.

Mücadele devam edecek!

Bunları hiç de sendikacıların o çok sevdikleri ifadeyle “dışarıdan” konuşmanın rahatlığıyla söylemiyoruz. BDSP'li Metal İşçileri olarak sürecin en başından beri içindeyiz. Sürecin her bir ayrıntısını takip edip müdahalemizi gerçekleştirmeye çalıştık. Fabrikalarda çalışan işçi arkadaşlarımız hem sendikanın aldığı mücadele kararlarının eksiksiz uygulanması konusunda üzerlerine düşeni yaptılar, hem de BDSP'li Metal İşçileri'nin sürece dair politik tutumu çerçevesinde müdahalenin gereklerini yerine getirdiler. Üstelik bunu hem BMİS üyesi arkadaşlarımız hem de Türk Metal üyesi arkadaşlarımız yaptılar. Başkaları gibi işçilere ve sendikacılara akıl verenler durumunda değiliz, mücadelenin içindeyiz. Söylediğimiz her bir sözün sorumluluğunu duyuyor, sınıf devrimcileri ve bu sürecin öznesi işçiler olmanın kaygısını taşıyoruz. Bu nedenle, sürecin tüm metal işçilerinin lehine sonuçlanması ve başarılı bir sözleşmenin imzalanması için sınırlarımızın ve imkanlarımızın ötesinde bir çaba ortaya koymaya çalıştık. Ulaşabildiğimiz tüm metal işçilerine ulaşmaya, sürece dair yaşanan gelişmelerin bilgisini hiçbir şeyden haberdar olmayan işçilere taşımaya çalıştık. Bu söylediklerimiz BMİS tabanı, Türk Metal tabanı ve örgütsüz metal işçileri için de geçerlidir. Sürecin her evresinde, sözleşmenin öznesi olan tabanın sürece dahil olması için kanallar yaratmaya ve yol göstermeye çalıştık.

Şimdilik bu sınırlarda ifade ettiğimiz BDSP'li Metal İşçileri'nin bu çabasının kendi dar sınırlarının ötesinde etkileri oldu. Faaliyetimiz yer yer Mustafa Özbek gibi kaşarlaşmış bir haini ve sınıf düşmanımız MESS'i bile rahatsız etti. Faaliyet yürütülen birçok sanayi havzasında örgütsüz işçiler BDSP'li Metal İşçileri'nin faaliyetleri sonucu TİS'lerden haberdar oldu, bazıları sürece dahil olmaya çalıştı. Şimdilik bu darlıkta ifade ettiğimiz kendi öz emeğimizi ve sürece dair müdahalelerimizi ayrı bir değerlendirmenin konusu yapacağız.

2008-2010 Metal TİS'lerinde yaşanan sonuç ne olursa olsun, mücadele devam edecek, yarın dünden daha umutlu gelişmelere sahne olacaktır. Umutlu olmak için yeterince sebebimiz var!

BDSP'li Metal İşçileri

Sinter Metal'de fabrika işgalinin ardından kapı önünde direniş...

“Direne direne kazanacağız!”

Ümraniye / Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan ve yaklaşık 500 kişinin çalıştığı BMİS'te 19 Aralık günü örgütlenme çalışmaları tamamlanan Sinter Metal'de geçtiğimiz günlerde 35 işçinin iş akitleri feshedilmişti. “Performans düşüklüğü” bahanesiyle işten atılan 35 işçi 19 Aralık'tan bu yana fabrika önünde direnişe geçmişti.

22 Aralık sabah saatlerinde işçiler patronun yeni saldırı dalgası ile karşılaştılar. Ağır çalışma koşullarına, düşük ücret politikasına ve ücretlerin düzenli ödenmemesine karşı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenme çalışmalarını tamamlayan Sinter Metal işçileri, 22 Aralık günü yapılan eylemin ardından fabrikaya girmek istediler. Patron işçilere megafon ile seslenerek hepsinin iş akitlerinin feshedildiğini duyurdu. Fabrika girişinde bulunan Sinter Metal tabelasının da söküldüğü görüldü.

Patronun bu saldırısına işçilerin yanıtı fabrikayı işgal etmek oldu. Patronun üretimi durdurması ve fabrika tabelalarını sökmesinin ardından işçiler demir kapıların üstünden atlayarak üretim alanına girdiler. İşçiler saat 07.30'da fabrikayı işgal ettiler. “İnadına sendika, inadına DİSK!” sloganı atan işçiler halaylar eşliğinde fabrikanın üretim alanında bekleyişlerini sürdürdüler.

Fabrika içerisinde işçilere hitap eden Birleşik Metal İş Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar işten çıkarmaların hukuksuz olduğunu söyledi. “Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmeyi tercih edeceklerini” belirten Atar, mücadelenin süreceğini vurguladı.

Fabrikaya gelen DİSK Nakliyat İş Genel Başkanı ve DİSK Örgütlenme Sekreteri Ali Rıza Küçükosmanoğlu da işçilere seslenerek DİSK olarak yanlarında olduğunu belirtti. Sinter işçilerinin mücadelelerinin Türkiye işçi sınıfının mücadelesinden ayrı düşünülemeyeceğini vurgulayan Küçükosmanoğlu, Sinter işçisinin yalnız bırakılmayacağını belirtti.

İşçilerin içeride bekleyişleri sürerken bir yandan da Birleşik Metal İş Sendikası'na üyelikler devam etti.

Direniş fabrika önünde sürüyor!

23 Aralık akşamı saat 20.15 itibariyle fabrikanın yemekhanesinde bekleyişlerini sürdüren Sinter işçilerine görüşmeler hakkında bilgi veren sendika yöneticileri, fabrika içindeki bekleyişin sona erdiğini, direniş fabrika önünde devam edeceklerini söylediler. Yemekhanede Sinter işçilerine seslenen Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, iş müfettişleri, işveren tarafı ve emniyet yetkililerinin de bulunduğu görüşme sonucunda 19 Aralık sabahı 25. maddeden iş akitleri feshedilen 38 işçinin durumunun 22 Aralık sabahı 17. maddeden iş akitleri feshedilen 300'ü aşkın işçiyle eşitlendiği bilgisini verdi. Fabrika içindeki işgalin sona erdirildiğini duyurdu.

Fabrikalarına kapanmalarının ardından iç birliklerini koruyan, kendilerini yıllardır düşük ücret ve ağır çalışma koşulları içinde çalıştıran Sinter patronuna karşı örgütlülüğünü sağlam tutmaya çalışan işçiler sloganlar eşliğinde yemekhaneden indiler. “İnadına sendika inadına DİSK!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın onurlu mücadelemiz!”, “Sinter işçisi köle değildir!” sloganlarıyla bir süre fabrika dışında dayanışma amacıyla bekleyen kitleyle karşılıklı sloganlar atıldılar. İşçiler, kendilerini bekleyen servislere binerek sabah fabrika önünde buluşmak üzere evlerine döndüler.

Sinter işçileri 24 Aralık günü sabah saat 08.00'den itibaren sendika servisleriyle Dudullu'daki fabrikaları önüne geldiler, burada toplanarak direnişlerini sürdürdüler. Kar yağışı altında sendika önlüklerini giyen işçiler sloganlar ve halaylarla bekleyişlerine devam ettiler. Sabah saatlerinden itibaren fabrika önüne gelen OSB-İMES İşçileri Derneği üyeleri de işçilerle dayanışmalarını gösterdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sinter işgaline destek mesajlarından...

BDSP’li Metal İşçileri: Eylemli sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan Sinter Metal’de 400’e yakın işçi Pazartesi sabah saatlerinden itibaren işgaldeler.

Bir süredir DİSK’e bağlı Birleşik Metal İş Sendikası’nda örgütlenme çalışması yürüten Sinter Metal işçileri geçtiğimiz hafta sonu bu çalışmalarını başarı ile sonlandırdılar. Perşembe günü sendikal çalışmayı haber alır almaz patronun gerçekleştirdiği işten atma saldırısına direnişle yanıt veren, tüm baskılara rağmen boyun eğmeyeceğini haykıran ve kurtuluşlarını kendi ellerine alan Sinter Metal işçileri tüm işçi sınıfına örnek olacak bir direnişle, işgal eylemi ile mücadelelerini sürdürüyorlar.

Sinter Metal işçileri işgaldeler; çünkü yıllardır yaşadıkları düşük ücret, sosyal hakların gaspı ve ağır çalışma koşullarına karşı artık tahammülleri kalmadı.

Sinter Metal işçileri işgaldeler; çünkü daha 3 gün öncesine kadar daha çok üretim için zorunlu mesailer dayatılırken bugün kriz bahanesi ile kapı önüne konulmalarına öfkeli.

Sinter Metal işçileri işgaldeler; çünkü onlar artık örgütlüler ve hakların ancak dışı dış mücadele ile kazanılacağını son birkaç gün içinde çok daha yakından öğrendiler.

Sinter Metal işçilerinin işgal eylemi işçi sınıfının tutması gereken yolu gösteriyor. Bu eylem Sinter Metal işçileri şahsında Türkiye işçi sınıfının sermaye sınıfının dayatmalarına karşı verdiği en anlamlı yanıtlardan biridir.

Bu yanıt elbette ki sermaye cephesi tarafından anlayışla karşılanmadı ve karşılanmayacak. Bu yanıtın işçi sınıfına örnek oluşturmaması için sermaye cephesi elbette ki elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Sermaye cephesinin Sinter direnişini boğmaya dönük her girişimi işçi sınıfının topyekün direnişi ile karşılanmalıdır. Geline aşamada sadece kendi sorunları için değil tüm işçi sınıfı adına direnen Sinter Metal işçilerine sahip çıkmak ertelenemez bir sorumluluktur.

Sinter Metal’in önünde işgalci işçilerin yanında olmak, kendi fabrikalarımızda iş yavaşlatma vb. her türlü eylemle Sinter Metal direnişini yamak bugün Sinter Metal direnişini kazanmanın ve işçi sınıfının bu en anlamlı eylemlerinden birini gerçek bir örnek haline getirmenin biricik yoludur.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Zafer direnen işçileri olacak!

BDSP’li Metal İşçileri

OSB-İMES İşçileri Derneği: Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

22 Aralık 2008, Saat: 7.00...Dudullu Organize Sanayi Bölgesi’nde, Sinter Metal Fabrikası önünde, işçi sınıfının örgütlü, onurlu ve mağrur üyeleri, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” “İnadına sendika, inadına DİSK!” şiarları ile birbirlerine kenetlenmişlerdi. Saat 8.30’da ise, tek yumruk ve tek yürek olarak, bir tek cümle söylediler: “*Bu fabrikada düne kadar biz üretim yaptık, emeğimizi çalamazsın!*” sonra, “*Fabrikaya yürüyoruz!*” dediler ve yürüdüler. Saat dokuza gelmeden, işçilerin yüzüne kapatılıp kilitlenmiş fabrika kapısı açılmış, Sinter Metal fabrikası işçiler tarafından işgal edilmişti. (...)

Sinter işçisi bugün, sermaye sınıfının gün

geçtikçe artan ve pervasızlaşan saldırılarına en güzel, en onurlu cevabı verdi. Patronların, “ekonomik krizi” de bahane ederek işçi sınıfına yönelttikleri saldırılara, sınıfın örgütlü mücadelesi ile engel olunabileceğini gösteren onurlu ve yol gösterici bir örnek tutum sergiledi. Bizler, OSİM-DER üyesi işçiler olarak, mücadelelerinin ilk gününden bu yana Sinter işçisinin yanındaydık ve bundan sonra da yanında olacağız. Sinter Metal işçilerinin haklı, onurlu ve yol gösterici mücadelesini selamlıyor, tüm sınıf kardeşlerimizi işgaldeki Sinter işçisi ile dayanışmaya çağırıyoruz!

Yaşasın sınıf dayanışması!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

OSİM-DER

TİB-DER: Daha fazla işgal, daha fazla direniş!

(...) Krizin ağır faturası altında ezildiğimiz bu günlerde biz işçilerin sınıf olarak izlemesi gereken rota; işgal, grev ve direniş olmalıdır. Sinter önemli bir örnektir. Ancak bu örnekleri çoğaltmak sınıf olarak görevimizdir.

Bizler Tuzla tersanelerinde çalışan işçiler olarak Sinter metal işçilerinin direnişini kendi direnişimiz olarak görüyoruz. Direnişin kazanılmasının ve patronlara diz çöktürülmesinin bir tek yolu vardır. O da birlik ve dayanışmanın güçlendirilmesidir. Bizler bu dayanışmayı Sinter işçilerinden eksik etmeyeceğiz.

TİB-DER

Sinter işgaline katılan iki işçi ile konuştuk...

“Başaracağız!”

Ercan Karaman: Tüm iyi niyetli yaklaşımlarımıza rağmen patron, önümüze bir duvar örer gibi hiçbir geri adım atmayacağını göstermiş oldu. Biz de aynı kararlılıkla direnebildiğimiz kadar direneceğiz. Bütün iyi niyetli yaklaşımlarımızı sergiledik. Atılan arkadaşlardan en azından 100’ünü alın, iyi niyetinizi gösterin dedik. Onu dahi kabul etmediler. En son, 100’ü bıraktık 50 kişi alın, ondan sonra oturalım tekrar kararlaştırırız dedik. Onu da kabul etmedi, her şeyi göze almış. Sendikayı fabrikaya yerleştirmemek için bütün gücü (askeriyeyi, polisi) arkasına alarak bunu sonuna kadar uyguluyor.

Biz de buna karşı elimizden geleni yapacağız. 400 arkadaşla birlikte soğukta, yağmurda direnişimizi patrona göstereceğiz. Moral ve motivasyonumuz çok iyi. Et ve tırnak gibiyiz. Kesinlikle ayrılma yok, kopma yok. Zaten bu işe birlikte başladık. Bu haksızlıklara dur deme zamanı gelmişti. Patronun keyfi uygulamalarına, dayatmalarına, baskılarına, zulmüne kısıcası bu kadar insanı açlığa mahkum etmesine karşı kenetlenmiş durumdayız. Bu arkadaşların hepsi kendi isteğiyle geldi. Şu anda da et ve tırnak gibiyiz ve kesinlikle kopmayacağız. Kar, soğuk, baskı... Gerekirse coplanacağız ama kesinlikle dönüş yok. İsteddiği gücü üzerimize salsın gene de dönüş yok. Bunu da zaten göstermiş durumdayız, göstermeye de devam edeceğiz. Farkında olduğu için bize savaş açtı. Biz iyi niyetimizi gösterdik, o kılıcını çekti, üzerimize saldırdı. Bu bir saldırdır, insanlığı açlığa mahkum etmektir. Çoluk çocuğu, nereden baksan 1200-1300 kişiyi işveren aç bırakmıştır. Bu bir işçi kıyımıdır. Bunların bir ailesinin, çocuklarının olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştir. Sendikamız sonuna kadar yanımızda. Sendikanın desteği zaten çok önemli. Sendikamız elinden gelen tüm desteği sergiliyor. Sendikayla birlikte hareket ediyoruz, çünkü sendika bizim sesimiz. Tek başına belki sesimizi yükseltmeyiz ama birlik, beraberliğimiz sendikamızdır. Yani temsilcimiz oluyor bizim. Onlar sayesinde kenetlendik, sonuna kadar arkamızdalar.

Ersin Özer: İki gün değil iki yıl da burada kalsak mücadelemiz sürecektir, çünkü biz hakkımızı istiyoruz. Burasını atölyeden bu hale getiren biziz. Yasal hakkımızı kullanıyoruz ve bu yüzden ne gerekiyorsa yapacağız. Sonuna kadar devam edeceğiz, pes etmek yok. Bunun nedeni hiçbir şekilde kriz değil. Bu tamamıyla patronun içeriye sendikanın girmemesi için yaptığı bir zulümdür, başka bir şey değil. Sendika bizi yalnız bırakmadı, bugünden sonra da yalnız bırakacağını sanmıyorum. Bazı söylentilere göre bu insanlara rüşvet bile teklif edilmiş ama ellerinin tersiyle itmişler. Sonuna kadar güveniyoruz, onlar da bize güveniyor. Başaracağız!

TİB-DER’den iş cinayetleri protestosu...

“Tersane işçisi köle değildir!”

Tersane İşçileri Birliği Derneği, seri iş cinayetleri, ücret düşürmeler ve işten çıkarmalara karşı 21 Aralık günü Kartal Meydanı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında ilk olarak TİB-DER adına bir konuşma gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada şunlar söylendi:

“Sözde önlem aldık, sözde artık kimsenin burnu kanamayacak diyen hükümet ve patronlar Tuzla tersaneler cehennemi gerçeğinin üzerini örtemiyorlar. Her gün ölüm, her gün işsizlik, her gün açlığa yoksulluğa mahkûm edilen milyonlar hem tersanelerde hem de kot taşılama atölyelerinde ölüme terk ediliyor. Bizler bu yaşadığımız cehennem koşullarına karşı tüm işçi ve emekçileri duyarlı olmaya, mücadelemize sahip çıkmaya çağırıyoruz.”

Konuşmanın ardından basın açıklamasını okumak üzere Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu’na söz bırakıldı. Nihadioğlu açıklamasında ardı ardına yaşanan ölümlere değindi. İş cinayetlerinin yanısıra işten atma ve ücret düşürmelerin tersane işçilerinin yaşadığı temel

sorunlar olduğunu belirtti.

Nihadioğlu son olarak şu sözleri söyledi: “Bir yanda 117 ölüm bir yanda işçi çıkartmalar... Bize bu sistemde reva görülen hayat bu. Ama biz biliyoruz ki kapitalist sisteme karşı işçiler örgütlenip mücadele etmezse bize reva görülen hayat bundan daha kötüsüdür ama daha iyisi olamaz. Bu düzen bir avuç asalağın düzenidir. İşçiler olarak bizim yapmamız gereken bu düzeni alt üst etmek için örgütlenip mücadele etmektir, bundan başka çıkar yol yoktur. Biz patronlarla bir savaşın içindeyiz ve buradan söylüyoruz ki bu savaşı biz kazanacağız. Bu düzen patronlarıyla, devletiyle, kriziyle yıkılmaya mahkûmdur ve er geç yıkılacaktır.”

Nihadioğlu son olarak 19 Aralık cezaevleri katliamının 8. yıldönümüne değindi.

Eylemde sık sık “Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!”, “Tersane işçisi köle değildir!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Tersanelerde 117. ölüm...

İş cinayetleri sürüyor!

Kasım ayının sonlarına doğru, Kocaeli Serbest Bölgesi’nde faaliyet gösteren Gölcük Türker Tersanesi-Nardem adlı firmada müteahhit elemanı olarak çalışan Aydın Kaplan, gemi güvertesinde çalışma yaparken aydınlatma sisteminin olmaması nedeniyle iş kazası geçirmiş, 9 metre yükseklikten aşağı düşmüştü. 24 gün İzmit SEKA Devlet Hastanesi’nde yoğun bakım ünitesine kaldırıldı.

Tersanelerde bu ay içerisinde 4, toplam olarak 117 işçi yaşamını yitirdi. Tıpkı diğer işçiler gibi Kaplan’ın da kazası günlerce kamuoyundan saklanmış, ölümünden sonra yakınlarının tepkileri üzerine açığa çıkmıştır. “Tersanelerde her türlü yaptırımı uyguladık, bakın artık ölümler yaşanmıyor, tedbirler alınıyor” diyen Çalışma Bakanlığı ve sermaye hükümetinin her geçen gün suratlarına birer tokat gibi çarpan ölümler, onların bu konuda ne kadar samimiysiz olduklarını gözler önüne sermektedir.

Kriz bahanesiyle ücretlerin düşürüldüğü, sigortaların ödenmediği ve en önemlisi kitlesel işsizliğin yaşandığı böylesi bir süreçte güvenlik tedbirlerini zaten uygulamayan tersane patronları, şimdi krizi bahane ederek işçi sağlığına hiç kaynak aktarmamaktadır.

Tersaneler cehenneminde iki hafta içerisinde 4. işçi arkadaşımızı iş cinayetine kurban verdik. Tersane patronları ve ölümlerden sorumlu olan devlet yetkilileri bilmelidir ki, bu cehennemin ateşi onları da yakacaktır!

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER)

TİB-DER: “Sokağa, eyleme, hesap sormaya!”

Tuzla tersanelerinden ölüm haberleri gelmeye devam ediyor. 12 Aralık günü Anadolu Tersanesi’nde M/T Procida isimli ihraç gemisinde çıkan yangının ardından aynı gemide 18 Aralık günü tekrar patlama yaşandı, bir işçi daha katledildi.

Bu patlama sonrasında hastaneye kaldırılan Hızır Akbulut 19 Aralık günü yaşamını yitirdi. Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) Akbulut’un ölümü üzerine bir açıklama yaparak, işçileri “Sokağa, eyleme, hesap sormaya!” çağırdı.

TİB-DER çağrısında şu görüşlere yer verdi:

“Hızır Akbulut’un ölümünden diğer 115 ölümden olduğu gibi tersane patronları sorumludur. Onlar halen işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerini ‘masraflı’ bir iş olarak görmektedirler. Dahası kriz bahanesiyle bu alana hiçbir yatırım yapılmamaktadır. Patronların krizi ve ona bağlı gelişen işçi kaybını sürerken, tersane patronları işsizlik tehdidini kullanarak bizleri ağır çalışma koşullarına mahkûm etmektedirler.

Tuzla cehennemindeki ölümlere karşı ‘ben bir şey yapamam’ diyerek patronlar karşısında teslim bayrağı çeken Çalışma Bakanı Faruk Çelik, bu ölümlerin sorumlularından biridir. Bu cehennemde yaşanan vahşete karşı üç maymunu oynayanlar, bu ölümlerin birinci derecede sorumlularıdır. İşçi sağlığı ve güvenliğini tersane içinde sağa-sola levha asmaya, baret-eldiven kullanmaya sıkıştıranlar katildir. Dahası her ölümden sonra patronları aklamaya dönük açıklama yapıp, ölümlerin sorumluluğunu ‘işçinin cahilliğine’ yükleyenlerden de sorulacak hesabımız var.”

Ölüm gemisi M/T Procida...

Anadolu Tersanesi’nde bulunan M/T Procida isimli gemide 12 Aralık günü çıkan yangında 5 işçi yaralanmış, durumu ağır olan Erdal İnceyol kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetmişti. 18 Aralık günü aynı gemide bir patlama daha oldu ve bir işçi daha yaralandı.

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) konuyla ilgili yaptığı açıklamada şunları söyledi:

“2007 yılında Anadolu Tersanesi Cebeci Denizcilik taşeronunda çalışan işçiler ücret alacakları nedeniyle TİB-DER’e başvurmuştu. Anadolu Tersanesi ve Cebeci Denizcilik taşeronuyla sayısız kez görüşen derneğimizin yöneticileri hiçbir sonuç almayınca direnişe geçmişti. Bunu hazmedemeyen Anadolu Tersanesi patronu 13 Eylül günü polisi direnen işçilere saldırtarak gözaltına almıştı. Ancak buna rağmen direnişi bastıramadı. Direnişin sürmesi üzerine 17 Eylül günü tersane ücret ödemeyi kabul etmişti. Ancak Cebeci Denizcilik taşeronu bu durumu hazmedemeyerek işçilere kurşun yağdırmıştı. Şans eseri yaralanan olmazken, ana firma ücretleri ödemeyi bir kez daha reddetmişti.

Konuyla ilgili Tuzla Adliyesi’nde görülen davada tersane ve taşeron ile Tuzla Emniyeti’nin ortak çalışarak cinayet teşebbüsünün üzerini örtmeye çalıştığı görüldü. Cebeci Denizcilik taşeronu Fatih Bayraktar verdiği ifadede ‘Bana tersane önünde eylem yapanlara prim verme denildi’ diyerek, bu maşaya asıl kurşun sıkıranın adresini gösteriyordu. Ücret gaspları, iş cinayetleri ve yasadışı tüm kuralları görev bilen Furtrans patronu ve maşaları bilmelidir ki, eni sonu tersane işçisinin direniş duvarına çarpacaklar.”

Yemekhane işçileriyle dayanışma gecesi...

“Zafer direnen emekçinin olacak!”

Ankara Üniversitesi’nde yaklaşık üç aydır taşeronla karşı bir mücadele başlatan ve geçtiğimiz hafta üç işçi dışında diğer işçilerin işe geri alınmasıyla sonuçlanan yemekhane işçilerinin direnişi 23 Aralık günü Ankara’da düzenlenen bir etkinlikle selamlandı.

Bir yemekhane işçisi ve bir öğrencinin sunuculuğunda yapılan etkinlik yemekhane işçisinin “Türkiye işçi sınıfına selam” şiirini okumasıyla başladı.

Ardından DİSK/Oleyis Sendikası Temsilcisi Mahsun Turan konuştu. Direniş sürecini anlatan Turan, sendikaları eleştirerek, “*masa başında sendikacılık olmaz, bu anlayış kriz ortamında barınmaz. Sendikacılar sokağa çıkmalı, işçilerle yan yana olmalıdır*” dedi. Konuşmasının devamında, işçilerin asıl olarak “ekmek kavgası” peşinde olduğundan bahsetti.

Etkinlik, direniş sürecini anlatan sinevizyon gösterimiyle sürdü. Büyük bir ilgiyle izlenen sinevizyon, işçilerin röportajlarının olduğu bölümlerde sıkça alkışlandı.

Sinevizyon gösteriminin ardından sahneye tüm yemekhane işçileri davet edildi. İşçiler sahneye hep beraber atılan “Zafer direnen emekçinin olacak” sloganlarıyla çıktılar ve uzun süre alkışlandılar.

İşe alınmayan üç işçi kısa birer konuşma yaptı. Konuşmalarında “*biz taşeronun bizi niye işe almadığının farkındayız, çünkü biz mücadele eden işçileriz*” dediler. İşe alınmayan genç bir işçi de, “*ben işe alınmadığım için üzülmiyorum, demek ki doğru ve iyi şeyler yapmışım ki beni işe almadılar*” diyerek konuşmasını bitirdi. İşçiler, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek” sloganıyla sahneden ayrıldılar.

İlk bölümünün sonunda yemekhane çalışanı bir işçi sahneye çıkarak türkü söyledi. İşçi, yemekhaneye gerçekleştirilen saldırıda polisin parçaladığı kırık bağlamasıyla sahneye çıktı ve polis terörünü lanetledi. İşçinin söylediği türküler salonda büyük bir coşku yarattı ve uzun süre alkışlandı.

Etkinliğin ikinci kısmı SBF öğretim Üyesi Metin Özügürlü’nün konuşmasıyla başladı. Özügürlü,

Mahsun Turan’ın konuşmasına atıfta bulunarak, “*Bir eksiği tamamlamak istiyorum*”, “*bu mücadele somut olarak yalnızca ekmek derdi değil, sosyalizm mücadelesinin ta kendisidir*” dedi. Yemekhaneye gerçekleştirilen polis baskınından sonra AÜ Rektörlüğü’ne yazmış olduğu mektubu okudu.

Ardından sürecin başından beri işçileri yalnız bırakmayan öğrenciler adına bir temsilci sahneye çıkarak öğrenciler cephesinden bir konuşma yaptı ve rektörlüğün yaklaşık 90 öğrenciye açtığı işgalle ilgili soruşturma saldırısını kınadı.

Etkinlik grup Gölge’lik’in müzik dinletisiyle devam etti.

Ardından farklı sektörlerde çalışan iki işçi konuşma yaptı. İlk olarak konuşan bir ODTÜ emekçisi, “*önümüzde yerel seçimler var, düzen partilerine oy vereceksek bu mücadelenin anlamı kalmaz*” dedi. Ardından Sincan’dan bir metal işçisi konuştu. Kriz döneminde mücadelenin militanlaştırılmasının önemine değindi ve “*bu düzeni yıkmadıkça tüm süreçler sonuçsuz kalacaktır*” diyerek konuşmasını bitirdi.

Etkinlik Marks’ın, “*İşçilerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şey yoktur. Ancak, kazanacakları bir dünya vardır. Bütün dünyanın işçileri birleşin!*” sözleriyle bitirildi.

Sahne son olarak Yurtsever Cephe İşçi korosuna bırakıldı. İşçi korusu dinletisine Enternasyonal marşıyla başladı ve marş salon tarafından hep beraber ayakta söylendi. Ardından söylenen marşlarla coşkulu bir şekilde etkinlik noktalandı.

Etkinliğe Ekim Gençliği, Atık kâğıt işçileri, Sosyalist Parti, EMEP, ÖDP, Kaldıraç, EHP, DİP Girişimi, Tüm-İGD, Marksist bakış, Tıp Öğrenci Kurulu, ‘78’liler Derneği, Genç-Sen, ÇHD, UID-DER, vb. birçok kurum destek mesajı gönderdi.

Ayrıca salonda bulunan Sincan İşçi Derneği Girişimi, BDSP, KESK MYK, Eğitim-Sen MYK, Haber-Sen, Yurtsever Cephe, DHF, DGH, Oleyis, Tez Koop İş de desteklerini iletiler.

Etkinliğe yaklaşık 500 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

23 Aralık 2008 / Ankara

Yemekhane direnişi sona erdi!

Ankara Üniversitesi’nde yemekhaneyi işgal eden işçiler, işgallerinin 17. gününde polis saldırısına uğramış, yaka paça gözaltına alınmıştı. Araya bayram girmesiyle kesintiye uğrayan sürecin ardından neler yapılabileceğine dair toplantı yapıldı. İşçiler tarafından sürdürülecek eylemliliklerle ve AÜ kampüslerinde öğrenciler tarafından örgütlenecek bir boykotla süreci devam ettirme kararı alındı. Uzun bir zamandır gündeme getirilen Dayanışma Etkinliği’nin yakın bir süreçte örgütlenmesine dair tartışmalar yürütüldü.

15 Aralık günü tüm AÜ işçi ve öğrencileri işçilere yönelik yapılan polis saldırısını teşhir eden ve işçilere destek olmak için yemekhaneden yemek yememe çağrısı yapan faaliyet örgütlendi. Tüm kampüslerde boykot çağrısı yapan ve polis saldırısını teşhir eden afişler asıldı, direniş sürecini anlatan duvar gazeteleri kullanıldı. Mücadele eden işçi ve öğrenciler, fakültelerde diğer öğrencilerle tek tek konuşarak bildiri dağıtımları gerçekleştirdi.

16 Aralık günü yapılan AÜ Meclisi toplantısında, 17 Aralık günü Tam Sofra şirketi yetkilileriyle görüşme kararı alındı. Uzunca bir süredir şirketin işçilerin birliğini parçalamak için tek tek görüşme dayatmalarında bulunması işçilerin kararlı ve örgütlü duruşu sonucu boşa düşürülmüş ve “*ya hep beraber ya hiç birimiz*” yanıtı verilmişti. 16 Aralık günü gerçekleşen toplantıda yeniden bu tutum üzerine tartışmalar yürütülmüş, hep beraber işe alınmaya kadar direnişe devam edileceği ifade edilmişti.

17 Aralık günü işçilerin taşeronla görüşmesinin ardından yeni bir toplantı daha gerçekleştirildi. İşçiler tarafından, Tam Sofra şirketinin 3 işçi hariç diğer işçileri işe alacağını söylediği ve bunun işçiler tarafından kabul edildiği açıklandı. Daha önceden planlanan dayanışma gecesini örgütlenme faaliyetlerine devam edileceği konuşuldu.

Taşeron şirketin 3 işçi hariç diğer işçileri alması kuşkusuz verilmiş mücadelenin sonucudur. Ancak, işe almak istemediği 3 işçi sürece öncülük eden işçilerdir. 3 işçiye yönelik bu tavrı taşeron şirketin örgütlü mücadeleye yönelik bir saldırısı olarak görmek gerekir. Bu noktada ortak tavır kırılmaya uğramıştır. Öte yandan, bu üç aylık süreç önemli bir mücadele örneği olmuş ve önümüzdeki sürece anlamlı bir deneyim bırakmıştır.

Cebeci Ekim Gençliği

İzmir’de taşeron işçiler alanlara çıktılar!

Vira-Kürşat taşeronuna ait işyerlerinde çalışan işçiler 24 Aralık günü bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Saat 13.00’te Konak Pier önünde toplanmaya başlayan işçiler, buradan İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne yürüdüler. İşçiler, “*Taşeronlaştırmaya, özelleştirmeye hayır. Vira-Kürşat işçileri*” ve “*Taşeronla karşı dürüst başkan biz de taşeronla karşıyız. Güç birliği yapalım /Vira-Kürşat işçileri*” şiarlarının yer aldığı pankartlar taşıdılar, yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar attılar.

Belediyenin önünde emek mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşu yapıldı. Ardından Kürşat firması işçi temsilcisi Özkan Kılıç bir konuşma yaptı, taşeronlaştırmaya karşı mücadele ettiklerini söyleyerek sendikaları eleştirdi. Daha sonra Vira firması işçi temsilcisi Ümit Şimşek konuştu, tehditlere boyun eğmeyeceklerini söyledi.

KESK dönem sözcüsü Ramis Sağlam da işçilerin mücadelesini destekleyen bir konuşma yaptı. Ardından basın açıklaması okundu.

Eylemde “Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Taşeron sistemi istemiyoruz!”, “İş güvencesi istiyoruz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” vb. sloganlar atıldı. Eyleme yaklaşık 700 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kot işçileriyle dayanışma büyüyor!

Merdiven altı atölyelerde büyük kot tekellerinin kar hırsını canlarıyla ödeyen kot taşlama işçileri, onur ve yaşam hakkı mücadelelerini büyütüyorlar.

Çeşitli sendikalar, demokratik kitle örgütleri, sağlık-meslek odaları, devrimci kurumlar, siyasi partiler, aydın ve sanatçılardan destek alan kot taşlama işçileri, **Kot İşçileri Birliği** çatısı altında yürüttükleri mücadelelerini 20 Aralık günü İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi’nde gerçekleştirdikleri basın toplantısıyla duyurdular.

İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Nazmi Algan, İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Temsilcisi Ümit Efe, Kot İşçileriyle Dayanışma Platformu Sözcüsü Levent Atasert, Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) Başkanı Zeynel Nihadioğlu, sanatçı Nurettin Güleç ve Hasan Sağlam ile silikozis hastası kot işçilerinin yer aldığı basın toplantısı Kot İşçileri Birliği adına okunan açıklamasıyla başladı.

Kot işçisi Gazi Polat’ın okuduğu açıklamada kot taşlama işçilerinin içinde bulunduğu durum özetlendi. “Fazla zamanımız olmadığının da farkındayız. Ve bu kısacık zamana birçok şeyi sığdırmamız gerektiğini biliyoruz. Daha fazla kar etmek için söndürdükleri hayatlarımızın hesabını sormakta kararlıyız.” diyen Polat, yürüttükleri mücadelelerinde Kot İşçileri Birliği’ni kurduklarını söyledi ve 26 Aralık akşamı düzenleyecekleri dayanışma gecesinin duyurusunu yaptı. Kot İşçileri Birliği’nin açıklaması, Birlik’in bir yardım kuruluşu olmadığı, patronlara karşı mücadele için kurulduğunun hatırlatılması ile sona erdi.

Açıklamanın ardından söz alan İTO, İHD, TİB-DER, Kot İşçileriyle Dayanışma Platformu Temsilcileri düşüncelerini ve dayanışma duygularını ifade ederken sanatçılar da geceyle dayanışma içinde olduklarını belirttiler.

İTO Yönetim Kurulu Üyesi Nazmi Algan silikozis hastalığının tıbbi boyutuna ilişkin bilgilendirmede bulundu. Net bir tedavisi olmadığını belirttiği silikozisle mücadelenin çok yönlü olması gerektiğine işaret etti. Çalışma Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı ve işverenlerin silikozis hastalığına karşı verilecek mücadelede hedef tahtasına oturtulması gerektiğine vurgu yaptı. İTO olarak kot işçileriyle dayanışma içinde olmaya devam edeceklerini duyurdu.

Kot İşçileriyle Dayanışma Platformu Sözcüsü Levent Atasert ise yaşanan “dramın” arka planının “sınıfsal” olduğunun altını çizerek kot işçilerinin içinde bulunduğu durumu “barbarlık” olarak tanımladı. Konuşması dayanışma ve ortak mücadele çağrısıyla sonlandırdı.

TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu ise tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinin kot işçilerinin durumundan bağımsız düşünülemeyeceğini, tersanelerdeki “işçi sağlığı ve güvenliği” talebini sadece tersane işçileri için istemediklerini belirtti. Kot işçileriyle dayanışma içinde olmaya devam edeceklerini duyurdu. Sorunun asıl kaynağının sermayenin aşırı kar hırsı olduğunu vurguladı.

İHD Temsilcisi Ümit Efe, İHD olarak kot işçilerinin mücadelesini desteklediklerini, düzenlenecek geceye de katkı sunacaklarını belirtti.

Kendisi de silikozis hastası ve olan ve iki kardeşini yakın zamanlarda silikozis hastalığı nedeniyle yitiren Lokman İncirli de söz alarak mücadelelerine devam edeceklerini söyledi.

Yapılan konuşmaların ardından basının soruları yanıtlandı. Bu bölümde kot işçilerinin yaşadığı sorunlar ve dayanışma gecesinin hazırlıklarına dair bilgiler alındı.

Basın açıklamasına çeşitli kurum ve kişiler de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gaziosmanpaşa Emek Platformu:

“Kot işçisi yalnız değildir!”

Gaziosmanpaşa Emek Platformu, silikozis hastası kot işçileri ile dayanışma kararı almış ve Kot İşçileri Birliği’nin düzenleyeceği geceyi desteklemek için bir dizi planlama yapmıştı.

BDSP, GOP İşçi Platformu, Eğitim-Sen, Halkevleri, DTP, Demokratik Haklar Federasyonu, Sosyalist Parti, ESP, ÖDP, Gazi Tuncelililer Derneği bileşenleri ile kurulan GOP Emek Platformu dayanışma amacıyla 23 Aralık günü hasta işçileri ziyaret etti ve bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Platform bileşenleri silikozis hastası Murat Aydın’ı ziyaret etmek için saat 13.30’da Eğitim-Sen 4 No’lu Şube’de bir araya geldiler. Kuruma gelen kolluk güçleri Aydın’ın evine kadar platform bileşenlerini izledi.

Murat Aydın’ın evine gelindiğinde, platform adına kısa bir konuşma gerçekleştirildi. GOP Emek Platformu’nun oluşumundan söz edildi ve kot işçileriyle dayanışmanın güçlendirileceği söylendi.

Murat Aydın yaptığı konuşmada, hastalığı iki senedir çektiğini ve devletten bugüne kadar hiçbir yardım alamadığını belirtti. İzmir’de bulunan ve silikozis hastası olan samimi bir arkadaşıyla 10 gün önce telefonda görüşüğünü ifade ederek, telefonda kendisine sağlığının çok iyi olduğunu söylediğini bugün ise yoğun bakımda olduğunu belirtti. Dayanışmalarından dolayı bileşenlere teşekkür etti.

DTP GOP İlçe Başkanı da yaptığı konuşmada, GOP Emek Platformu’nda kendilerinin de yer aldığını belirterek DTP’nin bu konuda duyarsız olduğu gibi bir izlenim yaratılmaya çalışıldığını, bunun doğru olmadığını söyledi.

Kot işçileriyle dayanışma eylemi

GOP Emek Platformu gündüz gerçekleştirilen ziyaretin ardından akşam üzeri Kot İşçileri Birliği’nin mücadelesini destekleyen bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“İş cinayetleri durdurulsun, sorumlular yargılsın! / GOP Emek Platformu” pankartının açıldığı basın açıklaması saat 18.30’da Gaziosmanpaşa Meydanı’nda gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında, sermayenin kar hırsı uğruna pek çok işçinin hayatını kaybettiği ifade edildi. Özellikle GOP çevresinde bulunan derme-

çatma atölyelerde çalışan pek çok kot işçisinin başta silikozis olmak üzere çeşitli ölümcül hastalıklara yakalandığı belirtilerek basitçe alınacak önlemlerin bile alınmadığını vurgulandı. Çalışma Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığı’nın buralara çalışma izni vererek cinayete ortak olduğu ifade edildi.

Mavi Jeans, Colin’s, Adil Işık, Leke, Collezzion, Dolce & Gabbana gibi firmaların, bu firmaların taşeronluğunu yapan Mert Teks gibi fabrikaların ve patronların hizmetindeki Sağlık Bakanlığı ile Çalışma Bakanlığının hasta işçilere hiçbir şekilde sahip çıkmadığının vurgulandığı açıklamada şunlar söylendi:

“Silikozis hastalığına yakalanan binlerce işçi hiçbir sağlık güvencesi olmadığı için tedavi olamıyor. Kesin tedavisi olmayan bu hastalığa yakalanan işçilerin büyük bir kısmı yataktan kalkamazken hastalığı biraz daha az olanlar ise yürümekte bile zorlanıyorlar. Silikozis hastası işçilerin düzenli olarak oksijen tüpüne bağlanmaları gerekiyor. Binlercesi çalışamaz durumda olan silikozis hastası işçiler 250 YTL’lik oksijen tüpünü almak bir yana evlerine ekmek alacak parayı dahi bulamıyorlar...”

Kot İşçileri Birliği’nin verdiği mücadeleye ve gerçekleştirilecek olan geceye destek çağrısı ile basın açıklaması sona erdi.

Eylem boyunca “Sağlık haktır satılamaz!”, “Kot işçisi yalnız değildir!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları atıldı.

Basın açıklamasının ardından kot işçilerinin mücadelesiyle desteğe çağırın ikibin adet bildiri GOP Meydanı’nda ve Bağlarbaşı Caddesi’nde dağıtıldı. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde gerçekleştirilen dağıtıma emekçiler yoğun ilgi gösterdi.

Kızıl Bayrak / Gaziosmanpaşa

İşçi ve emekçi hareketinden...

Brisa'da sendikal ihanet!

Kocaeli'nin Alikahya beldesinde bulunan Brisa lastik fabrikasında, kriz bahane edilerek gerçekleştirilen işçi kıyımına karşı 17 Aralık günü fabrika işgali başlamıştı. Lastik-İş Sendikası üyesi Brisa işçilerinin direnişinden iki gün sonra sendikal ihanet kokuları yayılmaya başladı.

19 Aralık günü Lastik-İş Sendikası ve Sabancı Holding Yönetim Kurulu'nun işten atmalarla ilgili gerçekleştirdiği görüşmede işten atılan 65 işçinin 1 Ocak 2009 tarihine kadar 7 günlük ücretli ve 2 gün ücretsiz izne çıkartılması kararı alındı.

İşçiler, sendika ile patron arasında alınan bu karara şaşırmadıklarını, görünen köyün kılavuz istemediğini söylüyorlar. Fabrikayı işgal eden işçiler, bu görüşme sonucu gelen ihanet haberi üzerine saat 17.00'de fabrikadan çıktılar. Birbirleriyle vedalaşan işçiler sendikal ihanete duydukları tepkiyle evlerine döndüler.

Brisa işçileri, bu ihanetin ilk olmadığını, işyeri temsilcileri, şube yönetimi ve genel merkezin işçileri sayısız kez sattıklarını ifade ettiler. İşçiler sendikanın genel tutumunu şöyle özetlediler: “Daha önce birçok kez kendi aramızda grev kararı aldık, fakat şube yönetimi ve merkez bu kararımızın yanlış olduğunu söyledi ve işçiler arasında fikir ayrılıkları yarattı.”

Ücretsiz izne çıkarılan işçilerin sendikaya muhalif işçiler olması dikkat çekiyor. İşten atılan işçiler bu durumun bir tesadüf olamayacağını söylüyorlar.

“Lastik-İş Sendikası Genel Başkanı Abdullah Karacan'ın mal varlığını açıklamasını istediği için büyük bir zorbalıkla dövülen Özer Varol'u hepimiz biliyoruz. Görüşmenin sonucunu bile diğer işçi arkadaşlardan öğrendik. Sendika yöneticileri bize hiçbir bildirimde bulunmadılar. Buraya gelmeye ne yüzleri var ne de cesaretleri!” diyen Lastik-İş üyesi bir işçi sendikanın içine girdiği ihaneti özetliyor.

Fabrikayı bugüne kadar kendilerinin ayakta tuttuklarını söyleyen işçiler, kendilerine reva görülen işten çıkarmalar olduğunu dile getirdiler. Çalışma koşullarının daha önce de kötü olduğunu ifade eden bir işçi, fabrika yetkilileri tarafından hakaret ve küfürlere maruz kaldıklarını belirtti.

21 yıldır Brisa'da çalışan ve emekliliğine iki yıl kaldığını söyleyen bir diğer Brisa işçisi de, sendikaya muhalif kanadın tasfiye edildiğini söylüyor ve ekliyor: “İşten atılan işçileri bizce sendika seçti. Bizler muhalif olan, emeğimize sahip çıkan kanattandık.”

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Koluman-Kogel'de ücretsiz izin saldırısı

Koluman-Kogel, Mersin-Adana yolu üzeri Yenice-Tarsus arasında faaliyet gösteren bir fabrika. 240 işçinin çalıştığı fabrikada damper ve treylerin yanısıra askeri araç üretimi yapılıyor. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikada 213 sendikalı işçi var.

Ekim ayı içerisinde sendika ve patron arasındaki görüşmelerde patron 60-70 işçinin işten çıkarılması gerektiğini, ekonomik krizin kendilerini etkilediğini söyleyerek asıl niyetini ortaya koydu. Patronun teklifi sendika tarafından kabul edilmedi. Kasım ayından itibaren işçiler bir haftalık ücretsiz izne gönderiliyor.

Ölümü gösterip sıtmaya razı ettirme taktiği izleyen patronun karşısında işçilerin tamamına yakınının örgütlü olması büyük bir şans. Şubat ayında patronla bir görüşme daha yapılacak. O zamana kadar ücretsiz izin saldırısı sürecektir. MESS kapsamında olmayan

Koluman-Kogel'in TİS görüşmeleri 2009'un Temmuz'unda başlıyor. Tüm işçileri kapsayan tek tip sözleşme uygulanıyor.

BDSP'li Metal İşçileri olarak TİS sürecinin en başından bu yana metal işçileri bültenini yaygın bir şekilde kullanıyoruz. Fabrikaya girerek öğlen molasında işçilere metal işçileri bültenini ve Adana yerelinde çıkarttığımız sanayi işçileri bültenini verdik. İşçiler bülteni çok beğendiklerini söylediler. Yaklaşık bir saat boyunca fabrikada yaşanan sorunlar, patronun dayatmaları, TİS sürecinin seyri, Türk Metal'in ihanetçi tutumu ve bütün bunların karşısında yapılması gerekenlere dair konuşmalar yaptık, devam eden direnişlerden bahsettik.

Metal işçileri bülteninin etkisi ve TİS sürecinde merkezi planda olanaklarımız dahilinde yapmaya çalıştığımız basınç bir ölçüde karşılık buluyor. Yayınlarımızı Çukurova'daki bütün sanayi havzalarına ve fabrikalara ulaştırmaya devam edeceğiz.

Adana'dan BDSP'li metal işçileri

Çimsataş'ta işten atma saldırısı

Çukurova İnşaat Makinaları Sanayi ve Ticaret A.Ş. (Çimsataş) Mersin-Tarsus karayolu üzerinde kurulu, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu bir

fabrika.

Çimsataş patronu yaklaşık iki ay önce sendikayla yaptığı görüşmede ekonomik krizi gerekçe göstererek işçi çıkartmaya gideceğini bildirdi. Sendika bu durumu kabul etmeyince, patron ilk teklifi olan çok sayıda işçinin çıkartılması yerine ilk planda 64 işçiyi çıkarttı ve esnek çalışmayı dayattı.

Sermayenin daha fazla kar için her şeyi yapabileceğini ve her kriz döneminde faturayı işçilere ödetebilmek için türlü oyuna başvurduğunu biliyoruz. Şu anda fabrikada yaklaşık 510 işçi çalışıyor. Daha önce 64 işçiyi işten çıkartıp başka işçi çıkarmayacağını söyleyen patron, bir süre önce sendikaya 73 işçinin daha işten çıkarılacağını bildirdi. İşten çıkarmalara tepki gösteren sendika ise henüz net bir açıklama yapmadı.

Kızıl Bayrak / Adana

HSGGP'den krize karşı mücadele çağrısı!

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP) 20 Aralık günü Kadıköy İskele Meydanı'nda kriz ile ilgili bir basın açıklaması

Gürsaş Elektronik'te direniş!

Ümraniye Dudullu'da kurulu bulunan ve yaklaşık 45 işçinin çalıştığı Gürsaş Elektronik'teki sendikal örgütlenme mücadelesi direnişle devam ediyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen Gürsaş Elektronik işçileri, patronun sendikal örgütlenmeden haberdar olmasının ardından işten atma saldırısı ile karşı karşıya kaldılar. 23 Aralık itibarıyla 6 işçi işten çıkartıldı. Atılan işçiler fabrika önünde bekleyişlerini sürdürürken, içerideki işçiler de arkadaşlarının işten atılmasına karşı iş yavaşlatma eylemi gerçekleştiriyorlar.

İşçiler patronun sendika düşmanı tutumuna ve kış soğuşuna rağmen mücadelelerine devam ediyorlar. 36 saati aşkın süre fabrika işgali gerçekleştiren ve 24 Aralık'tan itibaren fabrika önünde direnişlerini sürdüren Sinter işçilerine 200 metre mesafedeki işyerleri önündeki bekleyişleriyle eşlik eden Gürsaş işçileri, Sinter'deki direnişle de dayanışma içindeler.

Sendika önlükleri ve şapkalarıyla bekleyen Gürsaş işçileri sendika hakkını kazanana kadar mücadele etmekte kararlılar.

23 Aralık 2008 | Gürsaş

Kızıl Bayrak / Ümraniye

gerçekleştirdi.

“Herkes sağık, güvenli gelecek mücadelemiz sürüyor, sürece!” ve “Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu” pankartlarının açıldığı eyleme kurumlar dövizleriyle katıldılar.

Komünistler eylemde, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!” ve “İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın!”/BDSP dövizleriyle yer aldılar.

HSGGP’nin önümüzdeki süreçte kriz gündemiyle çalışmalarını yürüteceğinin deklere edildiği basın açıklamasını Belediye-İş 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Gülüm gerçekleştirdi. Sermaye sınıfının kar ekonomisinin işçi ve emekçileri felakete sürüklediğini, yüzbinlerce kişinin işsiz bırakıldığını, ücretsiz izinlerin giderek yaygınlaştığını ifade etti. Başta sendika konfederasyonları ve emek örgütleri olmak üzere, krize karşı mücadele içinde olması gereken tüm toplumsal örgütlerin ortak mücadele programı etrafında bir araya gelmesi gerektiğini ifade eden Gülüm, birleşik mücadeleyi büyüme çağrısı yaptı.

Ardından direnişte olan Brisa ve Şahinoğlu Deri işçileri selamlandı. Eylemde, “Yaşasın işçilerin birliği!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Krizle karşı genel grev genel direniş!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DESA’da direniş kazanacak!

Düzce DESA’da 230, Sefaköy DESA’da ise 170 gündür kararlılıkla süren direnişte önemli gelişmeler yaşanıyor. Desa patronunun sendikal örgütlenme sürecinde sendikayı hiçbir şekilde muhatap almama tutumu direniş boyunca en temel yaklaşımıydı. İşçileri sendikadan uzak tutmak, örgütlenme bilincini karartmak için her türlü yönetime başvurdu. “Bunlar teröristlerden destek alıyor”, “daha çok para koparmak için fabrika önünde bekliyor” vb. söylemlerle direnişi karalamak istedi. Sermayenin kolluk güçlerini devreye sokarak, sendika düşmanlığını türlü baskılarla ortaya koydu. Desa işçileri direniş yerinden gözaltına alındılar. İşçilerin aileleri tehdit edildi. Direnişe desteğe gelenler taciz edildi, vb...

Ancak gerek Düzce gerekse Sefaköy’deki DESA fabrikası önündeki direnişi sürdüren işçilerin mücadele kararlılıkları yok edilemedi. Sefaköy’de direnen Emine Arslan’ın direnişi kendi sınırlarını aştı. İçerde ve dışarda önemli bir desteğe dönüştü. İlerici ve devrimci güçler, sendikalar ve meslek odaları direnişle dayanışmak için anlamlı bir çaba ortaya koydular.

Son yaşanan gelişme ise DESA patronunun Deri-İş Sendikası ile görüşme talebi oldu.19 Aralık günü sendikayla görüşen DESA patronu, sendikayı kabul etme, atılan işçilerin %90’ını işe geri alma sözü verdi. 170 gündür direnen Emine Arslan’ı ise işe geri almayacağını ifade etti. Deri-İş Sendikası, böyle bir teklifin hiçbir biçimde kabul edilemeyeceğini açıkladı.

Emine Arslan’ın işe iade davası 24 Aralık günü Bakırköy Adliyesi’nde görüldü ve “işe iade” kararı çıktı. Yine Düzce’deki direnişlerine 240 gündür devam eden Mustafa Soğan, Meltem Sine, Hakan Evlioğlu ve Levent Akdoğan için de işe iade kararı verildi. DESA Deri patronu, Deri-İş Sendikası üyesi Emine Arslan’ın 10 gün içinde işe geri alacak ya da sendikal tazminat, kıdem ve ihbar tazminatını ödeyerek işe almamayı tercih edecek.

Kızıl Bayrak / Sefaköy

Plaza eylemleri devam ediyor!

Tez-Koop-İş Sendikası’nda örgütlenme mücadelesi sürdüren IBM Türk çalışanları, İstanbul Levent’teki IBM önünde plaza eylemlerinin üçüncüsünü 24 Aralık günü gerçekleştirdi.

“IBM’de sendikal haklara saygı istiyoruz! /Tez-Koop-İş Sendikası” ve “Güvenli bir gelecek için iş güvencesi istiyoruz/ EMO-Tez-Koop-İş Genel Merkezi” pankartlarının açıldığı eylemde basın açıklamasını Tez-Koop-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Osman Gürsu gerçekleştirdi. Gürsu, sermayedarların sorumlusu oldukları krizden, çalışanları güvencesizleştirerek, ücretsiz fazla mesai yaptırarak, işsiz bırakarak sıyrılmaya çalıştığını belirtti. Açıklama “Krizi biz yaratmadık, faturasını ödemeyeceğiz.” sözleriyle sona erdi.

IBM çalışanı Elvan Demircioğlu’nun ardından, Çağrı Çalışanları Derneği ve Makina Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu adına konuşmalar yapıldı, ortak sorunlara karşı ortak mücadele çağrısı yükseltildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Sağlıkçılar geri alınsın!”

DİSK Dev Sağlık İş, İstanbul Tabip Odası, SES Anadolu Yakası Şubesi, İstanbul Diş Hekimleri Odası, İstanbul Eczacılar Odası 24 Aralık günü yaptıkları açıklama ile Kadıköy Belediyesi’ne ait olan KASDAŞ’ta sendikal faaliyetleri nedeniyle işten çıkarılan sağlık emekçilerinin işten atılmasını protesto ettiler, işe geri alınmalarını istediler.

Kadıköy Belediyesi Sağlık Polikliniği önünde bir araya gelen bileşenler, “Sendika haktır engellenemez! Kadıköy belediyesinden işten çıkarılan sağlıkçılar geri alınsın!” Dev Sağlık-İş pankartı ve dövizleri taşıdılar. Eylemde Herkes Sağık Güvenli Gelecek Platformu bileşenleri de pankartıyla yer aldılar.

Kadıköy Belediye Başkanlığı önünde konuşan DİSK Dev Sağlık İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu Kadıköy Belediyesi’nin tutumunu teşhir etti. Basın açıklamasının ardından DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu kısa bir konuşma yaptı. Çeşitli kurumların destek verdiği açıklamaya yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÜNSA direnişiyle dayanışma!

Samandıra’da ÜNSA Ambalaj’da ‘kriz’ gerekçesiyle yaşanan işçi çıkartmalara karşı başlayan direniş devam ediyor. ÜNSA bünyesinde faaliyet gösteren Doğa Tekstil isimli taşeron firma işçileri haklarını almak için fabrika önündeki kararlı bekleyişlerini sürdürüyor, direnişlerini gündemleştirmek için adımlar atıyorlar.

Direnişteki ÜNSA işçilerine 19 Aralık günü DİSK destek verdi. Nakliyat-İş yöneticilerinin yer aldığı ÜNSA işçileriyle dayanışma eyleminde coşku hakimdi. DİSK flamarının yer aldığı açıklamada Ünsa işçileri “Krizin bedelini taşeron, Ünsa işvereni ve para babalarına ödeteceğiz!” pankartını açtılar.

24 Aralık 2008 / Kadıköy

DİSK

adına açıklamayı okuyan Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, DİSK’in “Krizin bedelini ödemeyeceğiz” kampanyası kapsamında işten atılmalara, hak gasplarına karşı verilen mücadelelerin yanında olduklarını belirtti.

ÜNSA bünyesindeki Baran Tekstil ve Eda Tekstil’de çalışan 90 işçinin biriken ücretleri, fazla mesaileri, kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmediğini, işçilere tehdit yoluyla “tüm haklarımı aldım” diyen ibranamelerin imzalatıldığını söyledi.

Eylem sırasında halay çeken işçiler ve sendika yöneticileri jandarma tarafından “uyarılmak” istendi. Bir süre yaşanan tartışmaların ardından jandarma geri çekildi.

Eyleme OSB-İMES İşçileri Derneği, Nakliyat-İş, HKP, Philips işyeri temsilcileri ve işçi aileleri de destek verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçiler Philips Genel Müdürlüğü önünde!

Gebze Organize Sanayi kurulu bulunan Türk Philips fabrikası işçileri merkezi Hollanda’da bulunan Philips tarafından verilen kapatma kararına karşı fabrikalarına sahip çıkıyorlar.

Philips işçileri üretimin tamamen durduğu işyerlerinin kapatılmasına karşı 19 Aralık sabahı Philips’in Ümraniye Dudullu’daki Genel Müdürlüğü’ne yürüdüler.

“PHILIPS kapatılmaz!” pankartını açarak sloganlarla yürüyüş düzenleyen işçiler, kapatma kararını protesto ettiler. DİSK / Basın-İş, Makine Mühendisleri, Nakliyat-İş, EMEP ve OSİM-DER’in de destek verdiği eyleme Birleşik Metal-İş Sendikası’nın üst örgütü Avrupa Metal İşçileri Federasyonu’ndan (EMF) destek geldi. EMF Genel Sekreteri Peter Scherer Philips işçileriyle beraber Genel Müdürlük önündeki eyleme katıldı.

Sendika önlükleri ve şapkalarıyla işçiler “Babalar işsiz çocuklar aç!”, “İşveren şaşırma sabrımızı taşıрма!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Philips

kapatılamaz!”, “Kapatma kararı geri alınsın!”, “İşten atmalar yasaklansın!” sloganlarını attılar, halaylar çektiler.

Eylemde konuşan EMF Genel Sekreteri, Philips işçilerinin yanında olduklarını, benzer kapatma ve işten atmaların Avrupa’da da yaşandığını belirtti. Philips’te verilen mücadelenin dünya işçi sınıfının mücadelesinin bir parçası olduğunu vurguladı.

Eylemde Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar konuştu. Türk Philips’in Gebze Organize Sanayi Bölgesi’ndeki fabrikası önünde eyleme başlayacaklarını duyuran Atar, fabrikanın kriz gerekçesiyle kapatılmasının gerçekleri yansıtmadığını söyledi. Philips’in kapatılmasıyla beraber kapı önüne konacak 150 Philips işçisiyle daha güçlü eylemler gerçekleştireceklerini belirtti.

Eylemin ardından kortejler oluşturularak çevre fabrikaların önünde yürüyüş düzenlendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Belediye işçileri kadro istiyor!

İzmir Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı çalışan Vira ve Kürşat isimli taşeron şirketlerinde çalışan işçiler bir süredir “kadro” istemiyle örgütlenme çalışması yürütüyorlar.

Bu toplantılardan biri de Kürşat isimli taşeron işçileri tarafından 18 Aralık günü yapıldı. Çiğli’de Gelincik Düğün Salonu’nda gerçekleştirilen toplantıya 100 işçi katıldı. Burada temsilcinin yaptığı konuşmada, yıl sonu itibariyle ihaleyi başka bir şirketin almış olabileceğini ve bunun 31 Aralık’ta işsiz kalmak demek olduğunu söyledi. Toplantıda 10 kadar işçi söz alarak konuştu. Vurgulanan ve ortaklaşılan konular taşeron işçilerinin mücadelede kararlı olduklarını gösteriyordu.

Toplantının sonunda üst komite önerilerini sundu ve son kararlarının Vira şirketi üst komitesiyle yapılacak toplantıdan sonra açıklanacağını söyledi.

Kürşat ve Vira taşeron şirketlerinde çalışan işçilerin büyük bir çoğunluğu toplantının ardından 19 Aralık günü iş bıraktı.

İşçiler 22 Aralık günü ise Eğitim-Sen 3 No’lu Şube’de bir basın toplantısı gerçekleştirerek işten atılacak olmalarını protesto ettiler. Toplantı salonuna “Taşeronlaştırmaya-özelleştirmeye hayır / Vira-Kürşat taşeron işçileri” pankartı asıldı.

Basın toplantısında önce Vira ve Kürşat firması temsilcileri söz aldılar.

Basın metnini Kürşat firmasında çalışan Kemal Köroğlu okudu. Yaptıkları işin Büyükşehir Belediyesi’nin işleri olduğunu, taşeron şirketle aralarında sadece kağıt üzerinden bir bağın

24 Aralık 2008 / İzmir

olduğunu vurguladı. İşe mevsimlik işçi olarak Nisan ayında başladıklarını ve 31 Aralık itibariyle işlerinin son bulacağını söyleyerek iş güvencelerinin olmadığını ifade etti.

İşçiler ellerinde bir eylem programı olduğu ve bunu yakın zamanda hayat geçireceklerini söylediler. İmza kampanyalarının yanı sıra 24 Aralık’ta belediye önünde bir basın açıklaması ve 30 Aralık’ta da miting gerçekleştirecekler. Bu eylemlerden sonuç alınmama durumunda açlık grevi ve ölüm orucu yapmayı düşünüyorlar.

Basın toplantısına Tek Gıda-İş Ege Bölge, Tek Gıda-7 No’lu Şb, Tek Gıda-İş Genel örgütlenme uzmanı, BDSP, Alınteri, Mücadele Birliği, CHP, ÖDP ve EMEP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sabri Giyim işçileri süresiz izne çıkartıldı!

Dünyada ve Türkiye’deki kriz tekstil işçilerini işsiz bırakmaya başladı. 20 Aralık günü saat 19.30’da paydos ettikten sonra, Sabri Giyim patronu bizleri süresiz izne çıkardığını açıkladı. Para alamadığını, bizlere verdiği maaşları bile borç olarak verdiğini ve yaptığı işleri satamadığını öne sürdü. İşçiler olarak tepkilerimizi ortaya koysak da patron bir şey yapamayacağını, bizleri süresiz olarak izne çıkarttığını ifade etti.

Sabri Giyim patronu, krizin faturasını bizlerin sırtına yıkıyor. Bunlar başlangıç, yakında bizler gibi binlerce işçi arkadaşımız işinden olabilir. Bunu önlemek için “Krizi yaratan patronlar faturayı ödesin!” diyebilmemiz gerekir.

Sabri Giyim işçileri olarak bu krizin faturasını ödemeyeceğiz. Faturayı bize kesen Sabri Giyim patronuna karşı 19 Aralık günü gösterdiğimiz tepkiyi sürdüreceğiz ve Elmalıbahçesi işçilerine birlikte mücadele çağrısı yapacağız.

Sabri Giyim’den GOP İşçi Platformu üyesi işçiler

Sınıfın gerisinde kalmak...

Yüksel Akkaya

Türkiye işçi hareketi ile devrimci, sosyalist hareketi arasında “hep” bir “eşansızlık” vardır.

1908 grevleri patlak verdiğinde, yani Osmanlı İmparatorluğu’nda ilk kez işçiler mevcut duruma tarihindeki en büyük grev dalgası ile itiraz ettiğinde, kendisine öncülük edecek siyasal bir yapı, önderlik yoktu. Öyle olduğu için bu büyük dalga kendi içinde boğuldu...

Türkiye işçi sınıfı, uzun suskunluğunu 1968-1971 arasında bozdu, görkemli eylemlere imza attı, ancak kendisini anlayacak, kendisine önderlik edecek bir siyasal yapı, önderlik bulamadı! Üstelik devrimci, sosyalist hareketi en canlı, en hareketli ve en görkemli dönemini yaşıyordu! 1968’de başlayan işyeri işgalleri şeklindeki işçi eylemleri 1971’e kadar sürdü. 15-16 Haziran görkemli başkaldırısı yaşandı. Ancak, 1908’de olduğu gibi bunlar da karşılıksız kaldı! Üstelik DİSK de vardı, TİP de vardı, radikal devrimci hareketler de vardı...

İşçi bu, bıkmaz, usanmaz... Şansını bir de bahar eylemleri ile denedi... Yetmedi, kamu emekçileri ile tahkim etmek istedi...

Ne yazık ki, her seferinde anlaşılamadı, karşılık bulamadı....

İşçi sınıfı, krizin teğet geçileceğinin düşünüldüğü, ya da psikolojik olarak yenileceğinin benimsendiği bir dönemde kapitalizmin bu krizine nasıl direnileceğini bir kez daha gösteriyor.

Gürşas Elektronik, Sinter, Brisa işgal ve direnişleri işçi sınıfının kriz döneminde bir mücadeleye ne kadar hazırlıklı olduğunu, tarihsel birikimle, sınıf bilinci ve kültürünün birikimi ile hareket edeceğini bir kez daha ortaya koymuş bulunuyor. Ne yazık ki sınıfa önderlik edecek siyasal yapılar bu mücadelenin gerisinde kalıyor, onu ileriye taşıyacak, işçilere güven, umut verecek bir mücadele hattını, kazanımları öremiyor. Bugünler için yığınak yapması gerekenler, sınıfın bu ileri çıkışını sadece selamlıyor, ondan ajitatif sonuçlar çıkararak başka yerleri örgütlemeye çalışıyor; ancak buralardan zafer değil de yenilgiler ile çıktığı için de ne ileri mevzileri kurabiliyor, ne mevcut mevzileri tahkim ediyor ne de cephe gerisini koruyabiliyor.

Türkiye devrimci, sosyalist hareketi bir kez daha işçi hareketinin gerisinde kalma, ona öncülük edememe tehlikesi ile karşı karşıya...

Devrim ve kriz anları, uslu çocuklar olma anları değildir.

Devrim ve kriz anları, izleme, gözleme anları değildir.

Devrim ve kriz anları lafazanlık anları hiç mi hiç değildir...

Devrim ve kriz anları güven aşılama anlarıdır.

Devrim ve kriz anları kazanımları ve araçlarını gösterme anlarıdır...

Brisa’da, Sinter’de “yenilmek” devrimcilerin, sosyalistlerin bir kez değil bin kez düşünmesi için önemli uyarılardır: Ne yapılmayacağını ve ne yapılacağını gösteren...

Brissa, Sinter işçisi kadar devrimci, cesur, eylemci, gözü kara, kendisine güveni olmayanlar, bir kez daha sınıftan öğrenmek zorunda kalıyorsa, sorun ciddi ve yapısalıdır...

Son not: 15-16 Haziran başkaldırısı bir isyan huzursuzluğu ile fabrika fabrika örülür. 15-16 Haziran sokakta fabrika fabrika büyür, çoğalır, bir nehir gibi menzile akar... İşsizleştirmenin yaşandığı her işyeri işgali, direnişi 15-16 Haziran ruhu ile örülmeli, devrimci bir iktidar perspektifi ile yönlendirilmelidir. Bu olmazsa olmazdır...

Kriz ve devrimci mü

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de kriz artık açık bir olgudur. Bunu kuru ekonomik veriler kadar sınıflar mücadelesinin ilk sıcak karşılaşmaları da bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır. Resmi ekonomik veriler Türkiye ekonomisinin durgunluk içine girdiğini ve çok geçmeden bunu daralmanın (eksi büyümenin) izleyeceğini kesinleştirmiştir. Öte yandan kapitalistler krizi gerekçe göstererek fabrika ve işletmeler düzeyinde ilk dolaysız saldırılarını gündeme getirmişler, tersinden ise sınıf ve emekçiler cephesinde krize karşı ilk anlamlı tepkiler gelmeye başlamıştır. Direnişler, protestolar, 29 Kasım merkezi Ankara eylemi, bayramın ardından yeniden çoğalan eylem ve direnişler, sınıf ve emekçiler cephesinden kriz olgusunu mücadeleyle teyit edilmesi anlamına gelmektedir.

Hükümet cephesindeki hafifsemelerin ve başbakanın alaylara konu olan yaklaşımlarının aksine sermaye çevreleri daha en baştan gelmekte olan krizin kapsamı ve şiddeti konusunda gerçekçi bir tutumla hareket ettiler. Daha ilk adımda dolaysız saldırılara girişmekle kalmadılar, hükümeti de ısrarla krizi karşılayacak yeni saldırı paketleri hazırlamaya ve bunun bir parçası olarak IMF ile anlaşmaya zorladılar. Şu sıralar bu gerçekleşmekte, krizin bu ilk safhasındaki saldırıların kapsamı hazırlıkları süren yeni bir IMF antlaşması ile somutlanmaktadır.

Mevcut kriz dünya ölçüsündedir ve kapsamı ile şiddeti yönünden ancak 1929 krizi ile kıyaslanabilmektedir. Ama dünya kapitalizminin bugünkü gelişme aşamasında küresel çaptaki bir ekonomik krizin bir çöküşle sonuçlanması, kapsamı ve şiddeti yönünden olduğu kadar etki ve sonuçları yönünden de 1929 Büyük Çöküşü’nü her bakımdan geride bırakacaktır. Krizin Türkiye ekonomisi üzerindeki etkilerine, dolayısıyla yolaçağı sosyal ve politik sonuçlara da buradan bakmak gerekir. Her halükarda etkisi yıllarca sürecek uzun bir kriz döneminin başlangıç aşamasındayız. Ve ayağı az çok yere basan hiç kimse, her ülkenin kendi içinde ve dünyanın tümünde, büyük sosyal ve siyasal çalkantılara yolaçmaksızın bu krizin geride kalmasını bekleyemez. Mevcut krizi, Türkiye’nin son yirmi yıllık evresi içinde yaşanan alışılmış dönemsel çalkantılarından ayıran da bu özelliğidir. Bu çapta bir krizin sonuçları da doğal olarak daha farklı, kapsamlı ve yıkıcı olacaktır. Sosyal mücadelenin seyrini ve bu arada ilerici-devrimci hareketi derinden etkileyecektir.

Bu durumda devrimci sınıf partisi de krize, üstelik dar anlamda ekonomik ve sosyal sonuçlarına karşı da

değil, dünya ölçüsünde olduğu kadar ülke ölçüsünde de yolaçağı karmaşık politik etki ve sonuçları gözeterek, uzun süreli ve soluklu, dirençli ve dinamik, yaratıcı ve inisiyatifli bir mücadeleye hazırlanmak görevi ile yüzyüzedir.

Kriz sistemin iflasının itirafıdır, alternatif toplumsal devrim ve sosyalizmdir

Kapitalizmin aşırı üretim krizi kapitalist üretim tarzının temel çelişkisinin, üretici güçler ile üretim/mülkiyet ilişkileri arasındaki çelişkinin, kendini en yıkıcı bir biçimde, bir tür patlama olarak ortaya koymasındır. Bu, sistemin teklediğinin, tarihsel gelişmenin önünde artık aşılması gereken bir engele dönüştüğünün, sistemin kendi öz işleyişinden gelen bir itirafıdır. Bu temel önemde teorik gerçek, devrimci partinin toplumsal devrime dayalı mücadele perspektifi bakımından büyük önem taşır. Kriz dönemlerinde apayrı bir önem taşıyan bu perspektif devrimci çalışmanın ve mücadelenin temelini oluşturmalı, yön verici ilkesi olmalıdır.

Marksizmin kurucuları marksist dünya görüşünün gelişmesinde köşe taşı oluşturan temel eserlerinde, üstelik tam da kapitalist aşırı üretim krizlerini ele alırken, bu perspektifin teorik temellerini tüm açıklığı ile ortaya koymuşlardır. Ekonomik bunalımları, “modern üretici güçlerin, burjuvazi ve onun egemenliğinin varlık koşullarını oluşturan modern üretim

ilişkilerine ve mülkiyet ilişkilerine isyanı” olarak tanımlayan *Komünist Manifesto*, şöyle devam eder: “*Toplumun elinde bulunan üretici güçler artık burjuva mülkiyet ilişkilerinin gelişimine hizmet etmiyor; aksine, bu ilişkiler açısından fazla büyümüşlerdir, onlar tarafından engellenmektedirler ve bu engeli aştıkları anda burjuva toplumunun bütününe düzensizlik getirirler ve burjuva mülkiyetinin varlığını tehlikeye sokarlar...*” *Anti-Dühring*’de (3. Kısım, Birinci Bölüm), kapitalizmin aşırı üretim bunalımlarında “*toplumsal üretim ile kapitalist temellük (mülk edinme) arasındaki çelişkinin tam bir patlamaya vardığı*”na işaret eden Engels ise sorunu şöyle özetler: “*Üretim biçimi, değişim biçimine karşı başkaldırır, üretim biçimi için çok büyük bir duruma gelmiş bulunan üretici güçler, üretim biçimine karşı başkaldırırlar.*” Ve nihayet *Kapital*’de Marx, tam da kapitalist aşırı üretim bunalımlarının tüm mekanizmasının ayrıntılara inen teorik tahlilini ortaya koyarken (3. Cilt, Üçüncü Kısım, Kar Oranlarının

Düşme Eğilimi Yasası), bu bunalımlarının kapitalizmin bir üretim tarzı olarak tarihsel niteliğini, yani sınırlılığını ve geçiciliğini, yani daha ileri bir üretim tarzı tarafından aşılması zorunluluğunu ortaya koyduğuna döne döne işaret eder.

Kapitalizmin ekonomik krizleri sistemin iflasının, tarihsel gelişmenin önünde bir engele dönüştüğünün bir itirafı ise eğer, devrimci partinin görevi, bu gerçeği her yolu ve yöntemi kullanarak işçilerin ve emekçilerin bilincine yerleştirmek, kitleleri sistemin aşılması mücadelesinin, toplumsal devrim mücadelesinin içine çekmek olmalıdır.

Burada sorun hiçbir biçimde toplumsal devrim için olgun ya da yeterli özne koşulların olup olmadığı sorunu değildir, bu tümüyle başka bir şeydir. Burada sözkonusu olan, bizzat kapitalist üretimin, kendi nesnel gelişme seyri içinde, bu üretim sisteminin temel çelişkisini en yakıcı ve yıkıcı biçimde gözler önüne sermesidir. Devrimci parti bu nesnel olguyu hareket noktası olarak almalı ve mücadele hattının stratejik çerçevesini buradan kurmalıdır. Bunu, bu nesnel olguyu görmezlikten gelerek ya da geri plana iterek, bunalıma karşı mücadeleyi partiler, hükümetler (örneğin bugünün dünyasında Bush yönetimi ya da Türkiye’inde AKP hükümeti gibi) ya da onların uyguladığı şu veya bu politikaya (mevcut durumda neo-liberalizme) karşı muhalefete indirgeyen reformizme karşı mücadele ile de birleştirmelidir.

Kriz dönemlerinde reformizm, iflası açığa çıkan kapitalizmin karşısına sözümona daha az sorunlu kapitalizm alternatifleri ile çıkar. Bu kimi zaman (ve daha çok bağımlı ülkelerde) ulusal kapitalizm, kimi zaman demokratik ya da halkçı kapitalizm, ya da bunların bir tür karması olur. Burada sorun hiç de bu alternatiflerin bu tanımlamalar içinde ortaya konulup konulmadığı değildir. Söylemde sosyalizm iddiası taşıyan hiçbir reformist akım bunu bu şekilde, bu açıklık ve kabalıkta yapmaz. Ama taktik çizgi adı altında ortaya koydukları açık ve net bir biçimde toplumsal devrim perspektifi içinde ortaya konmuyor, anlamı ve mantıksal dinamiği yönünden buraya bağlanmıyorsa, krizin çoğu durumda kendiliğinden bir yana iteceği politik odaklar ya da politikalar asıl hedef haline getiriliyorsa, sonuç başka türlü olmaz.

Kriz ve devrimci partinin taktik çizgisi

“*İşçi sınıfının sorunu, kapitalist ekonomiye ve dolayısıyla burjuva sınıf düzeninin sorunlarına kendi içinde, yani kapitalist düzenin kendi tabanı üzerinde çözüm bulmak değildir, olamaz. Onun sorunu, devrimci sınıf mücadelesini geliştirerek, bu ekonomiyi karakterize eden üretim ilişkilerini, bu ilişkilere dayanan sınıf egemenliği sistemini aşmaktır. Dolayısıyla, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek ve devrimci sınıf mevzilerini çoğaltmak yoluyla, bunu başaracak koşullara zaman içerisinde ulaşmaktır. İşçi sınıfı, düzenin krizleri ve dolayısıyla mevcut kriz karşısında, ileri süreceği temel ve taktik istemlere de bu bakış açısıyla yaklaşır. Özetle bu, devrime dayalı devrimci sınıf bakış açısı çizgisidir.*”

“*Bütün bu açılardan partimizin programı işçi sınıfının elinde gerçek bir silahtır. Teorik, stratejik ve taktik bölümlerden oluşan bu bütünsel program, genel*

cadelerin sorunları

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 255, Aralık 2008

planda olduğu gibi bugünkü kriz karşısında da işçi sınıfına devrimci bir bakış açısı ve davranış çizgisi sunmaktadır. ” (Düzenin Krizi ve Devrimci Sınıf Alternatifi’den..., Ekim, Sayı: 221, Mart 2001, Başyazı)

Buradaki yaklaşım kriz karşısında devrimci bir partinin stratejik çizgisi ile taktik yaklaşımını bütünlüğü içinde ortaya koymakta, devrimci partinin güncel kriz karşısında izlemesi gereken taktik çizginin genel çerçevesine ve şaşmaz amacına da ışık tutmaktadır. Sorunun özü yukarıdaki pasajda bu açıdan özlü bir biçimde ortaya konulduğu için burada buna yeni şeyler ekleme ihtiyacı duymadan krize karşı ileri sürülmesi gereken taktik istemlere geçmek istiyoruz. (Bu pasajın yer aldığı bölümü ekte bütünlüğü içinde yeniden yayınlıyoruz ve okurlarımıza bu yazının bir parçası olarak bu metnin de incelenmesini öneriyoruz...)

Dünya çapındaki ekonomik krizin genel bir ekonomik çöküş ile sonuçlanıp sonuçlanmayacağını, dolayısıyla böyle bir ihtimalin karşımıza çıkaracağı muazzam sorunları şu an kestirebilecek durumda değiliz. Ama halihazırda tüm kapitalist dünyada olduğu gibi Türkiye’de de durgunluktan daralmaya geçiş biçiminde seyreden bir kriz gerçeği ile yüzyüzeyiz. Bu sınırlardaki bir krizin gündeme getirdiği saldırıların niteliği ve kapsamı gitgide açıklık kazanıyor. Toplu işten çıkarmalar, ücretlerin düşürülmesi, çalışma saatlerinin uzatılması da dahil çalışma koşullarının yeni bir düzeyde ağırlaştırılması, sosyal harcamalarda yeni kısıntılar, dolaylı vergilerde ve temel tüketim mallarının fiyatlarında artış, şirket ve banka kurtarmalarının her zamaki gibi halka fatura edilmesi vb., vb...

Krize karşı mücadele adına gündeme getirilen tüm bu saldırı önlemleri krizin faturasının işçi sınıfına ve emekçilere ödetilmesi politikasının ifadesidirler. İlerici-devrimci güçler ile bir bütün olarak emek cephesinin önünde ise krizin faturasını ödemeyi kategorik olarak reddetmek, “Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” şiarını yükseltmek ve buna dayalı istemler ortaya sürmek görev ve sorumluluğu durmaktadır.

Genel olarak alındığında bu çerçevede ileri sürülecek istemlerin niteliğini ve kapsamını, bizzat sermayenin saldırı paketinden hareketle de formüle etmek pekala mümkündür. İşten çıkarmaların karşısına “İşten çıkarmalar yasaklansın!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, çalışma sürelerinin uzatılmasına karşı, “7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!”, ücretlerin düşürülmesine karşı, “İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari

ücret!”, çok yönlü sosyal saldırılara ve sosyal hizmetlerdeki yeni kısıntılara karşı, “Tüm çalışanlar için genel sigorta!”, “Herkes parasız sağlık hizmeti!”, “Herkes parasız eğitim!”, “Herkes sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!”, vergi soygununa karşı, “Her türlü dolaylı vergi kaldırılсын! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!”, yeni zamlara karşı, “Tüm zamlar geri alınsın, temel tüketim mallarının fiyatları ucuzlatılsın!”, kamu kaynaklarının asalak bir sistemi içinde israfı anlamına gelen borç ve faiz ödemelerine karşı “Borç ödemeleri durdurulsun! Tüm iç ve dış borçlar geçersiz sayılsın!” vb. istemlerle çıkılmalıdır.

Tüm bu istemler birarada işçi sınıfının ve emekçilerin en acil ve en insani ihtiyaçlarını ifade etmektedirler. Bu çerçevede her bakımdan haklı ve meşrudurlar. Ayrıca tüm bu istemler için yeterli kaynaklar da birikmiş toplumsal zenginlik ile üretim ve hizmet araçları olarak toplumda fazlasıyla vardır. Tüm sorun bunların kapitalist özel mülkiyet tekeli altında bulunmasıdır. Krizi vesile ederek sorgulanması gereken, işçilerin ve emekçilerin gündemine taşınması gereken de budur. Bu tekel emekçileri en temel ihtiyaçlarından yoksun bırakmakla kalmamakta, topluma her seferinde çok yönlü yeni bir ağır fatura çıkaran yıkıcı krizlerin de asli nedenini oluşturmaktadır. Kapitalist sistemin krizi gerçekten devrimci olan her partinin önüne bu sorgulamayı kitlelerin gündemine taşımayı, kitlelerin geniş katmanlarına maletmeyi, istemlerin formüle edilmesini olduğu kadar mücadele ve eylem hattını da buradan kurma görev ve sorumluluğunu koymaktadır.

Krize karşı taktik istemlerin formülasyonunda gerçekçilik adı altında kapitalizmin mantığını gözetken her girişim reformizme kapıyı ardına kadar aralar. Devrimci partinin görevi kapitalizmin mantığını gözetmek değil, krizle iflası açığa çıkmış bu mantığı tümünden felç etmektir. Devrimci partiyi kapitalizmin işleyiş yasaları değil, sınıfın ve emekçilerin hak ve istemlerinin tümüyle haklı ve meşru niteliği ilgilendirir. Bu haklılık ve meşruluk kapitalizmin mantığı ile bağdaşmadığı içindir ki bu istemler üzerinden gelişecek her ciddi mücadele kitlelerin eylemini ve dolayısıyla bilincini sistemin sınırlarının ötesine taşır. Kitlelere sistemin aşılması ve toplumsal devrim bilinci aşılar, devrimci süreci güçlendirir ve sistemin aşılmasına yönelik devrimci güç ve mevzileri çoğaltır. Devrimci partinin izleyeceği taktik çizginin de tüm amacı ve hedefi de şaşmaz bir biçimde bu olmalıdır.

“Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” şiarı etrafında halen nispeten kolayca birleşebilen

toplumsal muhalefet güçleri, bu şiarı gerçek bir anlam kazandırmak ve onu sosyal eksenli büyük bir mücadelenin verimli kaldıracı haline getirmek istiyorlarsa, krizin yıkımını en az hasarla atlatmak şeklindeki dar ve kısır bakışa düşmeksizin, emekçilerin bu en acil ve en insani talepleri etrafında bir mücadele barikatı örmelidirler. Bu bakış açısı ve buna dayalı kararlı bir birleşik mücadele, kriz vesilesiyle gündeme gelen yeni güncel ve daha somut saldırıları başarıyla püskürtebilmenin de en iyi yoludur. Toplu işten atmalar, yeni vergiler, yeni zamlar, yeni uzun çalışma saatleri, yeni düşük ücretler vb. güncel somut saldırılar da ancak bu yolla etkili bir biçimde püskürtülebilir. (Şu son günlerde Avrupa Parlamentosu’nda gündeme getirilen iş haftasının 60 saate kadar uzatılabilmesi saldırısına karşı “25 saatlik çalışma haftası!” şiarı ile eyleme geçen sendikaların basıncı altında tasarının hiç değilse şimdilik reddedilmesi buna güncel bir örnek olarak verilebilir.)

Krizin siyasal etki ve sonuçları

Sorunun bir de siyasal boyutu var. Kapitalist sınıfın krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçilere ödetmek istediğine göre, bunu devlet sopasını eline her bakımdan çok daha sıkı ve güçlü bir biçimde almaksızın yapamaz. Öncelikle emekçileri faturayı ödemeye uysalca katlanmaları için elbet. Ama eğer emekçiler bu uysallığı göstermiyorlarsa bu kez devlet zorunu kullanarak onları buna mecbur etmek için. Bu böyle ise eğer, krize karşı devrimci bir mücadele perspektifi ekonomik-sosyal istemlerin ötesinde siyasal bir kapsama da sahip olmak durumundadır. Bunun bir yanı burjuva sınıfı devletin baskı, tehdit ve terörüne karşı emekçilerin fiili direncini örgütlemek, öteki yanı bu direnci temel siyasal hak ve özgürlüklerin savunulmasına ve elde edilmesine dayalı bir mücadele platformu halinde somutlamaktır.

Krizin iktisadi kapsamı ve derinliği üzerine onca söz edip de bu aynı olgunun siyasal açıdan ne anlama geldiğini, hangi etki ve sonuçları doğuracağını gözden kaçırmak, devrimci olmak iddiasındaki bir parti için en büyük gaflet olur. Bizzat kapitalizmin metropollerinde, kapitalist genişleme dönemlerinde iyi kötü burjuva demokrasisi ile idare edebilen bu ülkelerde bile, polis devletine geçiş özellikle son 20 yılın en önemli olaylarından biridir. Bu toplumsal kriz dönemine bir hazırlık idi ve bundan böyle buna daha çok hız verilecektir. Türkiye gibi ülkelerde ise polis devleti, kurumsal ve yasal yapısıyla olduğu kadar gündelik uygulamaları ile de baskı ve terör rejimi, sürekli bir durumdur. 12 Eylül’ün sağladığı son derece

uygun kurumsal ve yasal zeminin ardından Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı yürütülen kirli savaş burjuvaziye baskı ve terör rejimini her bakımdan daha da tahkim etmek olanağı sağladı.

Sonuç olarak Türkiye'nin burjuva sınıf devleti bugünlere ve yarınlara dünden hazır durumdadır. Ve gündemde kriz, bu krizin faturasını emekçilere ödetmek gibi temel önemde bir görev durduğuna göre, bu hazırlık kendini mücadelenin gelişme seyrine de bağlı olarak tüm sonuçlarıyla ortaya koyabilecektir. Özellikle son bir yılda AB makyajının tümüyle bir yana bırakılması, baskı ve terörün, işkence ve polis cinayetlerinin yeniden gündelik bir uygulama haline gelmesi bu açıdan rastlantı değildir. Unutmamak gerekir, son bir yıl aynı zamanda Türkiye kapitalizminin iç kriz dinamiklerinin biriktiği ve bunun dünyadaki genel bir kriz ortamı ile de üstüste bineceğinin kesinleştiği bir evredir. AB ile ilişkiler çerçevesinde sözde demokratikleşme süreci şampiyonu AKP'nin hızla polis devletinin bayraktarı haline gelmesini bu çerçevede ele almak gerekir. Bu tür oyunların kaldırılmayacağı ciddi bir dönemin içine girmiş bulunuyoruz..

Devrimci bir parti, bir bütün olarak ilerici-devrimci hareket bu gerçeği görmeli ve siyasal açıdan tüm gereklerini hesaba katmalıdır. Bunun bir yönüne yukarıda işaret etmiş olduk: Bir yandan kitlelerin mücadelesine militan bir direniş çizgisinde yön vermek ve öte yandan temel hak ve özgürlüklere yönelik mücadeleyi devrimci bir çizgide geliştirmek. Fakat bunlar kadar önemli olan, dahası, bunların gereklerini yerine getirebilmenin de temel önemde bir koşulu olduğu için, bu anlamda belki bunlardan da önemli olan, burjuva legalitesine bağlanmış tehlikeli liberal hayalleri hızla bir yana bırakmak, krizin getireceği yeni zorlu koşullara dayanıklı devrimci bir örgütsel konuma sahip olabilmektir. Bu alandaki tutum girmiş bulunduğumuz dönemde her ciddi devrimci iddianın da sınanacağı bir denek taşı olacaktır.

Siyasal sorunun bir de dış boyutu, uluslararası siyaset boyutu var. Dünya kapitalizminin krizi sistemin merkez üssünde, dünya kapitalizminin ağırlık merkezi olan ABD'de patlak vermiştir. ABD yalnızca krizi en derinden yaşayan ülke olarak kalmamakta, aynı zamanda hegemonyası artık yaygın biçimde sorgulanan ve fiilen de çözülen bir ülke konumunda bulunmaktadır. Bu ikisi birarada onun saldırganlığına görülmemiş boyutlar ekleyecektir. Bu saldırganlığın esas alanı ise Türkiye'yi çevreleyen bölgeler ile İç Asya'dır. Ve Türkiye Amerikan emperyalizminin bu bölgedeki en önemli destek üssü ve Türk burjuvazisi onun en sadık hizmetkarıdır. Türk burjuvazisi, kriz ortamındaki bir Türkiye gerçeği koşullarında, hele de krizden çıkış umutlarının yeni IMF antlaşmalarına endekslediği bir durumda, bu saldırganlık çizgisinde Amerikan emperyalizminin yedeği olmaktan, ona gerekli hizmeti sunmaktan hiçbir biçimde geri duramaz.

Bu gerçekten ise devrimci parti payına ikili bir sonuç çıkar. Bunun bir yanı, bu kapsamdaki anti-emperyalist ve enternasyonalist mücadele görevlerine gerekli önemi vermektir. Öteki yanı ise, işbirlikçi burjuvazinin Amerikan emperyalizminin hizmetinde girişeceği saldırganlığın ve katılacağı savaşların, Türkiye'nin iktisadi ve sosyal yaşamına yalnızca yeni faturalar olarak yansımakla kalmayacağı, içerdeki baskı ve terör rejimini de yeni bir düzeyde ağırlaştıracağıdır.

Birleştirici bir sosyal mücadele eksen

Bugünün Türkiye'sinde devrimci siyasal mücadelenin en temel ihtiyacı tüm mücadele dinamiklerini sosyal bir eksende birleştirebilmektir. 12 Eylül'den bu yana, demek oluyor ki neredeyse 30 yıldır, olmayan budur. Oysa başka bakımlardan ciddi

zaaflar taşıyan '60'lı ve '70'li yılların mücadelelerinin en büyük üstünlüğü bu idi. '89'da Bahar Eylemleri olarak patlak veren işçi hareketi bir süreliğine de olsa kendiliğinden bunun koşullarını oluşturdu. Fakat devrimci hareketi tümüyle hazırlıksız yakalayan bu büyük dalga kırıldığından bu yana bunun koşullarına yeniden ulaşamadı.

Böyle bir eksenden yoksunluk örneğin Kürt hareketini ciddi açmazlar ve zaaflarla yüzyüze bırakmakla kalmamış, sorunun ve hareketin kendisi, yarattığı tüm sıkıntılara rağmen burjuvazi için toplumu nispeten kolayca yönetebilmenin ve sınıf eksenli bir sosyal mücadelenin gelişmesini engelleyebilmenin önemli bir olanağına da dönüşmüştür. Şimdilerde ise gündemde ilerici bir yönelime sahip, mezhepsel baskılara ve rejimin temelindeki mezhep ayrımcılığına karşı laik-demokratik istemler ileri sürebilen bir Alevi hareketi var. Fakat merkezinde işçi sınıfının durduğu bir sosyal mücadele ekseninin geliştirilemediği bir durumda, tüm iyi niyetine rağmen bu hareketin düzenin çarkları arasında bir biçimde eritileceğinden de kuşku duyulmamalıdır.

Böylece bugünkü kriz koşullarının tüm öteki mücadele dinamikleri için de birleştirici olabilecek bir sosyal mücadele ekseninin geliştirilmesinde bir fırsat olarak kullanılabilmesi sorununa geliyoruz. Bu olanak potansiyel olarak kesinlikle vardır, tüm sorun onu bir gerçekliğe dönüştürebilmektir. Bu ise bir bütün olarak ilerici-devrimci hareketin sergileyeceği ortak sorumluluğa, ortaya koyabileceği birleşik güç, yetenek ve inisiyatifte bağlıdır.

Her dönem eylemliliğini her şeye rağmen bir biçimde sürdürmeyi başaran işçi sınıfı hareketi özellikle son iki yıldır belirgin bir yeni hareketlenme içindedir. Halen konumu ve eğilimi ne olursa olsun ilerici-devrimci akımların büyük bir bölümünün de asıl ilgi ve umut konusudur. Son iki yılın, ama özellikle de geride bırakmakta olduğumuz yılın 1 Mayıs süreci, işçi sınıfı hareketinin gücünü ve birleştirici yeteneğini ayrıca hissettirmiş, ona gösterilen ilgiyi ayrıca güçlendirmiştir.

Şimdi kriz koşullarındayız ve hareketliliğin, direniş ve protestoların ağırlık merkezi bir kez daha işçi sınıfıdır. Kendini adeta kendiliğinden dayatan devrimci sorumluluk, krizin sağlayacağı olanakları en iyi biçimde değerlendirerek dinamik bir işçi hareketinin gelişmesini kolaylaştırmak ve hızlandırmaktır. Bunu tüm öteki mücadele dinamiklerinin ortak ve birleştirici eksenine haline getirebilmektir. Bu, kendine devrimci ya da sosyalist diyen hiçbir parti ya da akımın kaçınamayacağı bir nesnel güncel sorumluluktur. Ve bugün bunun dışında kriz koşullarını siyasal mücadele için etkili bir kaldıraç olarak kullanabilmenin bir olanağı da yoktur. Bugünün Türkiye'sinde somut gerçeğe gözlerini kapamayan herkes bunu az çok bir açıklıkla pekala görebilir.

Bu gerçek üzerinde az çok ortak bir görüş birliği sağlayabilmek belki de her şeye rağmen nispeten kolaydır. Daha zor olanı ise bunu devrimci bir bakış açısı ekseninde somutlayabilmektir. Aylardır kendini gösteren krize, onun ilk yıkıcı etkilerine ve sınıf cephesinden gelen ilk anlamlı tepkilere rağmen halen birleşik bir mücadele cephesi kurulamamasının gerisinde bu vardır. Bugünün Türkiye'sinde devrimci hareket güçsüz ve dağınıktır. Bu reformist harekete hak etmediği bir ağırlık kazandırmakta ve sonuçta kriz ortamında sosyal mücadeleyi devrimci bir perspektifle somutlamayı zora sokmaktadır.

Türkiye'nin reformistleri, hemen tümü hala da kendilerini devrimci ya da sosyalist olarak tanımlasalar da, mücadele süreçlerine tipik reformist bir mantıkla yaklaşmakta, bu çerçevede bölücü ve devrimci olanakları boşa çıkarıcı bir rol oynamaktadırlar. Bu kendini şimdi de krize karşı oluşturulmaya çalışılan birleşik platformlara yaklaşım

üzerinden göstermektedir. Reformistlerin önemli bir bölümü kendilerini yerel seçimlere endekslemişlerdir ve sorunlara da bu merkezden bakmaktadırlar. Kriz de onlar için yerel seçim sürecinde kitlelere seslenmenin yeni bir olağı olmaktan öteye geçmiyor.

Oysa krizin gündeme getirdiği saldırı dalgasına karşı militan bir işçi ve emekçi barikatı oluşturmak öteki herşeyin tabi kılınacağı ana eksen olmalıdır. Dikkatler seçim sandığına değil sınıf ve kitle eylemine, bu çerçevede fabrikalara ve işletmelere, sokaklara ve alanlara odaklanmalıdır. Bu çerçevede gündeme gelecek her gerçek kitle eyleminin etki ve kazanımı, kitlelerin eğitimine, örgütlenmesine ve mücadele azmine katkısı, seçim sandığından elde edileceği umulan her türlü başarıdan çok daha üstün, anlamlı ve kalıcı olacaktır. Bunu anlayıp anlayamamak devrimcilik ile reformizm arasındaki derin farkı ortaya koyar.

Kriz dönemi ve partinin görevleri

Partimiz için kriz bir durum değil fakat önümüzdeki yılları kapsayacak bütün bir dönemdir. Etki ve sonuçları yıllarca sürececek bir krizden sözederken bunu anlatmış oluyoruz. Bundan böyle artık öteki her şey kriz ortamında yaşanacak, krizin oluşturduğu zemin üzerinde bir anlam taşıyacaktır. Örneğin güncel saldırıları göğüslemekten Yerel Seçimlere, bir bütün olarak Bahar Süreci'nden 1 Mayıs'a kadar önümüzdeki ayların gündemleri artık kriz süreci içinde, onun ortaya çıkardığı yeni sosyal-siyasal zeminde somut anlamlarını bulacaklardır.

Bu, kriz dönemine soluklu bir mücadele dönemi olarak bakmak, tüm hazırlıkları ve mücadele görevlerini de buna göre ele almak demektir. Bu hazırlıkların içe dönük yüzünde, devrimci bir partinin krizle belirlenen bir döneme en iyi uyumu sağlama sorunu vardır. Buna ilişkin sorunlar bütününe burada bir yana bırakıyoruz; bunlar partinin kendisini ilgilendirmektedir, parti içinde tartışılacak, değerlendirilecek ve uygulamalara konu olacaktır. Dışa dönük yüzünde ise, buraya kadar genel bir çerçeve içinde, ilerici-devrimci hareket de içinde toplumsal muhalefetin geneli gözetilerek ortaya konulan devrimci mücadele perspektifinin gerektirdiği çok yönlü bir çalışma ve mücadele süreci vardır. Bunun hakkını en iyi biçimde vermek herkesten önce bu perspektifle ortaya çıkan partinin kendi görevidir.

Kriz etki ve sonuçları bakımından kapsamlı ve karmaşık bir olgudur. Kriz ortamlarında sınıflar ve onları temsil iddiasındaki siyasal güçler karşı karşıya gelir. Bu çerçevede parti krize karşı etkili ve sonuç alıcı bir mücadele sorununa ilerici-devrimci hareketin ve toplumsal muhalefetin bütünü üzerinden, bu bütünün ifade ettiği güç ve olanaklar üzerinden bakmak zorundadır. Bu bir öznel tercih sorunu değil fakat krize karşı etkili ve sonuç alıcı bir toplumsal-siyasal mücadelenin zorunlu nesnel koşuludur.

Fakat bu hiçbir biçimde kendinden ötesine edilgence mecbur ve mahkum olmak anlamına da gelmemektedir. Tam tersine, ortaya koymuş bulunduğumuz sorunlardan da anlaşılacağı gibi, büyük bir heterojenlik gösteren bu zeminde ciddi görüş ayrılıkları ve dolayısıyla da partiyi bekleyen ilkeli ve kararlı bir mücadele alanı bulunmaktadır. Devrimcilik ve reformizm olarak kendini gösterecek bu çatışmada devrimci çizgiye, tutum ve tercihlere güç kazandırmak için ciddi bir mücadele partinin görevidir. Sorun bu zeminde devrimci bir ayrışmayı gerçekleştirmek, ama bunu çok zorunlu olmadıkça bir kopmanın değil tüm öteki güçleri daha tutarlı bir hatta sürükleyebilmenin olanağı olarak değerlendirebilmektir.

Kriz ortamında partinin kendi bağımsız siyasal çalışması ise tümüyle farklı bir sorundur. Parti etkili bir sınıf ve kitle hareketinin geliştirilebilmesi için toplumsal muhalefetin bütünsel güç ve olanaklarına

gerekli önemi verir. Ama bu, kendi bağımsız faaliyetini yürütmesinin ne engeli ne de alternatifidir. Partinin başarısı bu ikili görevler alanını ne ölçüde başarıyla birleştirip bağdaştırabileceğine de sıkı sıkıya bağlıdır. Bir yandan, kendi devrimci bakış açımız çerçevesinde genel devrimci çalışmamızı krizin ortaya çıkardığı yeni koşullara en iyi biçimde uyarlayacağız, gerekleri doğrultusunda etkin ve yaratıcı bir biçimde seferber olacağız. Öte yandan, krize karşı birleşik bir sınıf ve kitle hareketinin geliştirilmesi ve bunun devrimci bir çizgide gerçekleştirilmesi için en azami bir çaba, katkı, inisiyatif ve ilkeli mücadele yeteneği göstereceğiz.

Kriz çalışma alanlarımızda bir değişikliği değil fakat onlara yönelik daha yoğun ve etkin bir çalışmayı gerektirmektedir. Krize karşı etkili bir toplumsal muhalefetin biricik eksen i işçi sınıfıdır ve biz de halen bu alanda konumlanmış durumdayız ve bu alan üzerinden çalışıyoruz. Bu çerçevede krize karşı temel kitle dinamiği ile bizim olağan çalışma alanımız kendiliğinden çıkıyor. Fakat kriz dönemi aynı zamanda kitle hareketinin genelleşme olanakları ortaya çıkarabildiği bir dönem de olduğuna göre, genelden seslenebilmek ve genelleşen eylem ve etkinliklerde en iyi biçimde yer almak da durumundayız. Ayrıca kriz yaygın işsizlik, işçilerin bir bölümünün kendi istemleri dışında üretim alanlarından kopartılarak yaşam alanlarına hapsedilmesi anlamına da geldiği için, bundan böyle fabrika ve işletme çalışmasını işçilerin yaşam alanlarındaki çalışma ile birleştirme sorununu daha çok önemsemek durumundayız.

Krize karşı etkili bir sosyal-siyasal muhalefeti örgütlemenin iki düzlemi var.

Bunlardan ilki ilerici-devrimci siyasal güçler ile başta sendikalar olmak üzere demokratik kitle örgütlerinin birleşik örgütsel platformudur. Bu konuda öncelikle yakın dönemin önemli bir deneyimi olan Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu deneyimi var önümüzde. Sözkonusu güçlerin birleşik bir tutumla hareket etmesi olanağı elde edilebilirse eğer, bunun alacağı örgütsel biçim konusunda bu deneyimden eleştirel bir tarzda yararlanılabilir. Öte yandan, bu düzeyde bir birleşik örgütlenmenin akibeti beklenmeden, bugünden olanaklı olan tüm yerelerde bu türden birleşik platformaların örgütlenmesine öncülük edilebilir, var olanların içinde yer alınabilir.

Örgütlenmenin öteki düzlemi ise bizzat sınıfın ve emekçilerin dolaysız örgütlenmesidir. Bu karşımıza kriz koşullarına yanıt verebilecek taban örgütlenmeleri sorununu çıkarıyor. Bu konuda burada, olanaklı olan her fabrika ve işletmede bu türden örgütlenmeleri, her biçimiyle komiteleşmeyi teşvik etmek ve gerçekleştirmek için en azami çaba harcamak gerekliliğine işaret etmekle yetinebiliriz ancak.

Devrimci siyasal çalışmanın yol, yöntem ve araçları sorununa girmiyoruz. Bunun, koşulları ve olanakları en iyi biçimde hesaba katmaya dayalı bir devrimci inisiyatif ve yaratıcılık alanı olduğuna işaret etmekle yetiniyoruz.

Aynı sınırlı yetinmeyi eylem çizgisi alanında gösterebiliriz. Görev krizin kitlelerde çok yönlü olarak beslediği ve besleyeceği hoşnutsuzluğu her yolla açığa çıkarmak, eyleme dökmeye çalışmak olmalıdır. Bunun alacağı biçimler hayatın içinde amaca en uygun biçimde bir bakıma kendiliğinden şekillenecektir. Nitekim daha şimdiden bu alanda önemli bir pratik deneyim kendini göstermektedir. Çeşitli biçimleriyle direnişler, fabrika havzalarındaki yürüyüşler, teknelci şirketlerin önündeki gösteriler, ve en önemlisi de fabrika işgalleri, tüm bunlar daha şimdiden bizzat işçi hareketinin kendi dinamizminden gelmektedir. Bunları başarılı kılmak, yaymak, birleştirmek, koordine etmek vb. devrimci siyasal çalışmanın öncelikli sorunları arasındadır. Bu kapsamda fabrika işgalleri özellikle önemlidir. Bu, bugünün koşullarında o dokunulmazlığı kutsanan kapitalist özel mülkiyet “dokunmak” anlamına gelir. Bu bakımdan büyük bir politik anlam taşırlar ve bilinç sıçramalarına hizmet ederler. Bununla bağlantılı olarak bankaları, borsayı ve teknelci şirket binalarını, teknelci kapitalist egemenliğin bu en önemli sembollerini, mekan olarak hedef alacak eylemler örgütleyebilmenin, kuşatmaktan işgal etmeye kadar protestoları buralara taşıyabilmenin büyük politik önemine de işaret edebiliriz.

Genel perspektiflerin ötesindeki çok şey pratik hayatın sorunudur; bu konulara ilişkin görüşleri ve deneyimleri en iyi pratik hayata daha yakın, dahası bizzat onun içindeki parti militanları ortaya koyabilirler. Parti bu konularda onların yaratıcı düşünsel katkılarına fazlasıyla ihtiyaç duymaktadır.

EKİM
(Ekim, Sayı: 255, Aralık 2008)
(tkip.org’dan alınmıştır...)

Proletaryanın devrimci programı tek çıkış yoludur

İşçi sınıfının sorunu, kapitalist ekonomiye ve dolayısıyla burjuva sınıf düzeninin sorunlarına kendi içinde, yani kapitalist düzenin kendi tabanı üzerinde çözüm bulmak değildir, olamaz. Onun sorunu, devrimci sınıf mücadelesini geliştirerek, bu ekonomiyi karakterize eden üretim ilişkilerini, bu ilişkilere dayanan sınıf egemenliği sistemini aşmaktır. Dolayısıyla, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek ve devrimci sınıf mevzilerini çoğaltmak yoluyla, bunu başaracak koşullara zaman içerisinde ulaşmaktır. İşçi sınıfı, düzenin krizleri ve dolayısıyla mevcut kriz karşısında, ileri süreceği temel ve taktik istemlere de bu bakış açısıyla yaklaşır. Özetle bu, devrime dayalı devrimci sınıf bakış açısı çizgisidir.

Bütün bu açılardan partimizin programı işçi sınıfının elinde gerçek bir silahtır. Teorik, stratejik ve taktik bölümlerden oluşan bu bütünsel program, genel planda olduğu gibi bugünkü kriz karşısında da işçi sınıfına devrimci bir bakış açısı ve davranış çizgisi sunmaktadır.

Programımızın teorik bölümü, bugünün dünyasında ve onun bir parçası olarak bugünün Türkiye’inde egemen bulunan temel ilişkilerin ve bu ilişkilerin kaçınılmaz ürünü olan iktisadi, sosyal ve siyasal sorunların açık ve net bir kavranışını sunmaktadır. Bugünün Türkiye’inde emekçiler krizlerden, emperyalist köleliğin bu krizlerin yıkıcı etkilerini ağırlaştıran sonuçlarından, işsizlik ve yoksulluktan, derinleşen gelir uçurumundan, çok yönlü çürüme ve kokuşmadan acı çekmekte, tüm bunlara karşı öfke ve hoşnutsuzluk duymaktadır. Ve programımızın teorik bölümü, tüm bu sorunların emperyalist dünya sistemi ve kapitalist düzen ile organik ve öze ilişkin bağını bütünsel bir açıklık içerisinde sunmaktadır.

Programımızın stratejik siyasal bölümü “*Türkiye Devrimi*” başlığını taşımaktadır ve Türkiye kapitalizminin siyasal, iktisadi, sosyal ve kültürel cephede hangi temel alternatif çözümlerle, hangi ilke ve esaslara bağlı olarak aşılabileceğini ortaya koymaktadır. Programımızın bu bölümü, bugünkü düzenin işçi sınıfına ve emekçilere yaşattığı derin sosyal ve siyasal acıların, ancak onun dayandığı sınıf egemenliği sistemine ve onun gerisindeki emperyalist köleliğe köklü bir müdahaleyle aşılabileceğini saptamaktadır.

Fakat programımız sorunların kaynağını ve temel çözümünü vermekle de yetinmemektedir. Saptanan temel devrimci hedefe bir anda ulaşamayacağının açık bilinciyle, devrimci teorik ve stratejik konumunu ve bakış açısını, bu temel hedefe zaman içerisinde ulaşmayı kolaylaştıracak ve olanaklı kılacak devrimci bir taktik hatla da birleştirmektedir. Programımızın “*Acil Demokratik ve Sosyal İstemler*” ile “*Emeğin Korunması*”na ayrılmış bölümleri de işte bu işlevi görmektedir, bu amaca yöneliktir.

Krizin bugünkü yıkıcı etkileri ve sermayenin onu izleyen saldırıları karşısında, teorik ve stratejik bölümleriyle organik bir bütünlük içerisinde kavranmak kaydıyla, programımızın bu taktik bölümleri işçi sınıfının ve emekçilerin elinde gerçek birer silahtır. Bu bölümler, partimizin şu günlerde yükselttiği “*Krizin faturası kapitalistlere!*” şiarının somutlanmış bir çerçevesini de vermektedir. Burada tek bir istem gösterilemez ki, krizin yıkıcı etkileri ve İMF’nin yeni saldırı programı karşısında, işçi sınıfının ve emekçilerin bugünkü can alıcı istemlerine ve çıkarlarına denk düşmüyor olsun. İş gününden vergi sorununa, asgari ücretten parasız eğitim ve sağlığa kadar bu böyle. Aynı şekilde, dış borçların iptalinden temel demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması istemine kadar bu böyle.

Bu istemler devrim hedefine bağlanan bir devrimci sınıf bakış açısıyla formüle edilmişlerdir. İlgili bölümlerin girişinde de belirtildiği gibi, bu istemler uğruna mücadele, parti için; “*proleter ve emekçi yığınları etkilemeye, kendi özdeneyimleri temelinde eğiterek devrim mücadelesine kazanmaya*” hizmet eder. Bu istemlerin elde edilmesi mücadelesinde katedilecek her mesafe, işçi sınıfı ve emekçileri fiziki ve moral yozlaşmadan korumakla kalmayacak, gerçek kurtuluş uğruna verilen mücadelede onlara savaşıma gücü ve yeteneği de kazandıracaktır.

Bütün bu açılardan, partimizin programı, yalnızca genel bir toplumsal devrim programı olarak kalmamakta, mücadelenin taktik aşamalarına da başarıyla yanıt veren dinamik ve devrimci bir sınıf mücadelesi bakış açısı da sunmaktadır.

Her toplumda ağır kriz dönemleri, partilerin ve programlarının denenip sınanmasına da en uygun vesilelerdir. Partimiz kriz döneminde işçi sınıfının ve emekçilerin karşısına güçlü bir biçimde çıkmak ve kitlelerin ve olayların sınamasından başarıyla geçmek istiyorsa, tam da bu dönemde programını en etkin bir silah haline getirmeyi ve pratikte gereğince kullanmayı başarmak zorundadır.

Bu aynı dönem, kriz karşısındaki tüm sahte burjuva ya da tutarsız küçük-burjuva programlarla, bunlara dayalı sözde “ulusal” ya da “devrimci” çözümler ya da alternatiflerle hesaplaşma dönemidir de. Bu hesaplaşma da, yine parti programına etkin bir silah olarak dayanabilme ölçüsünde başarılı olacaktır.

(*Düzenin Krizi ve Devrimci Sınıf Alternatifi*’den...,
Ekim, Sayı: 221, Mart 2001, Başyazı)
Parti Değerlendirmeleri-1, Eksen Yayıncılık, s.244-47

Ümraniye’de “Kapitalizm, kriz ve işçi sınıfı” paneli

OSB-İMES İşçileri Derneği’nin 3. Olağan Genel Kurulu’nda gerçekleştirilmesi karar altına alınan 2. Ümraniye İşçi Kurultayı’nın ön hazırlık çalışmaları yoğun bir şekilde devam ediyor.

21 Aralık günü kurultay ön hazırlık çalışmaları kapsamında OSB-İMES İşçileri Derneği’nde “*Kapitalizm, kriz ve işçi sınıfı*” başlıklı bir panel gerçekleştirildi.

Panelde Ümraniye BDSP ve Kurultay Hazırlık Komitesi adına sunumlar yapıldı.

OSB-İMES İşçileri Derneği Başkanı’nın yaptığı açılış konuşmasının ardından Ümraniye BDSP temsilcisi konuştu. Sosyalizmin öldüğünü iddia eden burjuva ideologların bile bugün kapitalizmin yapısal krizini sorguladığını ve Marx’ın haklılığını teslim etmek zorunda kaldığını söyleyerek konuşmasına başladı. Marx’ın kapitalizmin bilimsel bir çözümlemesini yaptığını ifade ederek, kapitalizmin aşırı kâr güdüsüne dayalı anarşik yapısını kısaca özetledi. Bugün yaşamakta olan krizin de kapitalizmin yapısal krizi olduğunu, ancak dünya kapitalizminin bir kez daha çeşitli önlemlerle bu krizi atlatma çabası içinde olduğunu söyledi. Bunun ise işçi sınıfının kazanılmış haklarına dönük yeni saldırılar, güçlenen devlet terörü, faşizm ve en nihayetinde de emperyalist paylaşım savaşları anlamına geldiğini ifade etti. Krizi yaratanın işçi sınıfı ve emekçiler olmadığını vurgulayan BDSP temsilcisi, krizin faturasını kapitalistlerin ödemesi gerektiğini, bunun ise kapitalizme karşı mücadele edilerek başarılabileceğini söyledi. Kriz karşısındaki tek doğru tutumu, “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm” sloganı ile özetleyerek konuşmasını sonlandırdı.

Kurultay Hazırlık Komitesi sözcüsü ise konuşmasına, kapitalizmin aslında karını arttırdığı bir süreç içerisinde olduğunu ifade ederek başladı. Krizi bir fırsat olarak gören burjuvazinin krizin faturasını işçi sınıfına kesmeye çalıştığını vurguladı. Son dönemde dünyada ve Türkiye’de yaşanan işten çıkarma, hak gaspı ve esnek üretim saldırılarını özetledi. Ancak bu tablonun bir karamsarlığa yol açmaması gerektiğini ifade ederek, işçi sınıfının krize karşı mücadelesinin ve örgütlenme arayışının bir dökümünü sundu. İşçi sınıfının tek çıkış yolunun örgütlü mücadele olduğunu vurguladı. Bugünlerde işçi sınıfının aslında krizin değil örgütsüzlüğünün faturasını ödediğini söyleyen KHK sözcüsü, örgütlenmenin önündeki engellerin tartışılacağı 2. Ümraniye İşçi Kurultayı’nın bu çerçevede daha da fazla önem kazandığını söyleyerek konuşmasını sonlandırdı.

Yapılan konuşmaların ardından soru cevap bölümünde katılımcıların soruları ile birlikte oldukça canlı tartışmalar yaşandı. Bu bölümde 15-16 Haziran türünde direnişlerin gerçekleşme potansiyeli, Yunanistan’da yaşanan isyanlar, güncel talepler, kriz karşısında reformist tutum, eylemli mücadele hattı ve işçilerin ekonomi-politik eğitimi gibi konular tartışıldı.

Örgütlü mücadele çağrısının yinelenmesi, kapitalizmin krizin faturasını işçi sınıfına kesme girişimlerine karşı işgal-grev-direnış eylemli mücadele çizgisi ile yanıt verilmesinin gerekliliğinin altının çizildiği bu bölümün ardından panel sona erdi.

2,5 saate yakın süren ve oldukça canlı bir atmosferde geçen panele 40’a yakın işçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Bursa’da “Kriz ve sınıf hareketi” paneli...

“Kriz karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!”

Bursa BDSP kapitalist krizi muhataplarıyla, yani işçi ve emekçilerle tartışabilmek için 21 Aralık günü “Kriz ve Sınıf Hareketi” başlıklı bir panel düzenledi.

Panelde konuşmacı olarak **Prof. Dr. Yüksel Akkaya**, Tez Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır, **Birleşik Metal İşçileri Sendikası (BMİS) Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci** ve BDSP temsilcisi yer aldı. Panel yaklaşık beş saat sürdü.

Panelin yapıldığı salona BDSP imzalı “*Kahrolsun ücretli kölelik düzeni! Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!*” yazılı pankart ve “*Krizin faturasını işçi-emekçiler ödemeyecek!*”, “*Krizin faturası kapitalistlere!*” şiarlarının yazılı olduğu ozalitler asıldı.

Panelde ilk sözü Yüksel Akkaya aldı. Kapitalizmin tarihinin krizler tarihi olduğunu, bu krizlerden bir kısmının ufak ateşlenmeler gibi bir kısmının da beyin kanaması ve kalp krizi gibi ağır hastalıklar olarak görülebileceğini belirtti. Tarihsel bakışla; 1873-1875, 1929 ve 1974-1975 krizlerini hatırlatarak üç ağır kriz yaşandığını belirten Akkaya, kapitalizmin tarihinin, hapishaneye çevrilen fabrikalarda özgürlükleri yok etmenin tarihi olduğunu ve bununla beraber de bir direnişler tarihi olduğunu dile getirdi. Konuyu şu üç ana başlık üzerinden incelemek gerektiğini belirtti:

- 1) Kapitalizmin tarihi ve işçileşme tarihi
- 2) Kriz döneminde neler yaşandığı
- 3) Bu kriz dönemlerinde ne yapmalıyız/ne yapmamalıyız.

Kapitalizmin tarihini ve bu tarihsel gelişim içindeki üretim şeklini anlatan Akkaya, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte işçinin makineyi çalıştıran bir güç olmaktan çıkarak makine ile birlikte çalışan bir mekanizmahaline geldiğini, sadece kol gücünün değil ruhunun ve beyninin de üretim gücüne katıldığını vurguladı.

Yüksel Akkaya’nın ardından sözü Volkan Yaraşır aldı. Konuşmasına üretimin artık küresel olarak yapıldığını anlatan bir açıklamayla başladı. Finans sermaye ile reel sermaye arasındaki bağı vurguladı. Yaşanan son krizin nedenlerini anlattı. Krizin sunduğu imkanlara değinen Yaraşır,

özellikle bu dönemde devrim ve sosyalizmin propagandasının yükseltilmesi gerektiğini belirtti.

İşçiler için “ne yapmalı?” sorusuna yanıt vererek, önerilerini kısaca şöyle somutladı:

1) Belirlenmiş talepler üzerinden yürünmeli a) Kriz sermayenin krizi b) İşten atılmalar yasaklansın! c) Her işten atılana işsizlik tazminatı ödensin!

2) Sivil itaatsizlik eylemleri

3) Borsa ve bankalara karşı harekete geçilmeli Somutladığı önerilerin kapitalizme ciddi bir darbe vurabileceğini belirten Yaraşır, bu anlama gelmek üzere konuşmasını “*Belki iti öldüremeyebiliriz, ama iti uyuz edelim*” diyerek bitirdi.

Üçüncü olarak sözü Ayhan Ekinci aldı. Yaşanan süreçte işçilerin geldiği durumu anlattı, bu konuda sendikalara vurgu yaptı ve Türk Metal Sendikası’nı eleştirdi. Bursa’da mücadele veren işçilerin gerekli sınıf desteğini görememesinin hareket açısından ciddi bir problem olduğunu belirten Ekinci, ortak mücadele vurgusu yaptı.

İlk bölümdeki son sözü BDSP temsilcisi aldı. Şu an işçi sınıfı içerisinde eyleme geçme isteği ve karamsarlık olarak beliren iki ana eğilimin var olduğunu belirten BDSP temsilcisi, kapitalizmin ve devletin teşhirini yaptı. Ortak talepler, ortak örgütlülük ve ortak mücadele vurgusu yaparak “*genel grev-genel direniş*” somut hedefiyle ortaya çıkılması gerektiğini belirtti. Krizin faturasının kapitalistlere ödetilmesine yönelik eylemler yapılması ve krize karşı mücadelenin kapitalizme yıkma perspektifiyle yürütülmesi gerektiğini dile getirerek, “*Kriz karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!*” şiarını ön plana çıkardı.

Sunumların ardından kısa bir ara verilerek ikinci bölüme geçildi. Bu bölümde panele katılan işçiler de düşüncelerini paylaştılar ve konuşmacılara çeşitli sorular yönelttiler. Canlı tartışmaların yaşandığı bölümün ardından panel sona erdi.

BMİS, BATİS, BAMİS, EED, Partizan, Halk Cephesi ve Halkevleri’nin de temsili düzeyde yer aldığı panele yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Çökmekte olan bir sistem, cinnet geçiren bir toplum...

Ya barbarlık ya sosyalizm!

Krizle birlikte işçi ve emekçilerin gelecek endişesi daha da artarken, bir başka gerçek de karanlık bir geleceği işaret etmektedir. Kriz vesilesiyle de görüldüğü gibi, her türlü kötülüğün ve sömürünün kaynağında kapitalist-emperyalist sistem dururken, yine aynı sömürü düzeni hayatımızı çok yönlü bir cendere içine almaktadır. Ekonomik ve siyasal açıdan çökmekte olan sistem, çöküşünü ahlaki açıdan da son hızla sürdürmektedir. Dün “Doğu Bloku”nun yıkıntılarıyla birlikte bilimsel sosyalizmin de tarihe karıştığını, yeni bir dünyanın kurulduğunu ilan edenler, bugün kendi sarsıntılarının hüsrancıyla baş başa kalıyorlar. Öte yandan tarih, emekçilere vaadedilen o “refah toplumu”nun bir aldatmaca olduğunu acımasızca gösteriyor. Kendi ülkemizden de yakından tanık olduğumuz bu gerçekler, çökmekte olan kapitalist sistemin ürünü olan, cinnet geçiren bir toplumu işaret etmektedir. Burjuva ideologları tarafından vaat edilen “refah toplumu”nun yerinde bugün, birbirini boğazlayan insanlar durmaktadır.

Her gün bir başka kentte gerçekleşen cinayet, tecavüz, gasp, yaralama, intihar vb. haberler sermaye medyasına yansıyor. İşkence, katliam, tecavüz gibi insanlık suçlarıyla nam salmış mafyalaşmış-çürümüş bir düzenin yarattığı kültürün ve yaşam biçiminin böyle olması şaşırtıcı olmasa da, varılan boyut ürkütücüdür. Kontgerilla güçlerinin devşirildiği cinayet şebekelerinin nasıl palazlandığı bir sır değildir. Sistem işçi ve emekçilerin içinden, yazık ki gelecekteki faşist cinayet şebekelerine aday bireyler çıkarmaktadır. “Kurtlar Vadisi” benzeri filmlerin de yönlendiriciliğiyle yetişen katil adayları sokaklarda rahatça dolaşıyorlar.

Hazırlanan bazı raporlara göre, son 5 yılda binin üzerinde insan töre ve namus için öldürülürken, Türkiye’de yalnızca polisin sorumluluk alanında günde ortalama 5 cinayet işlenmekte, 2-3 kadın tecavüze maruz kalmaktadır. 2007 yılında 920 tecavüz olayı meydana gelirken, bu yılın ilk 8 ayında 613 kadın tecavüze maruz kalmıştır. Tutuklu

ve hükümlü sayısı 1 Kasım itibarıyla 101 bini geçmiştir. Bu rakam 4 yıl önce 57 bin 930’dur. Sadece 2006 yılında 1.647 kişi intihar etmiştir. İntihara teşebbüs sayısı ise 18 bin 527’dir.

2008 yılına ait bir başka araştırma ise, İstanbul’da yaşayanların dörtte üçünün kendini güvende hissetmediğini ve her 5 kişiden birinin şiddete maruz kaldığını ortaya çıkarmıştır. 2003-2007 yılları arasında İstanbul’da 19 bin 290 kişiye adli otopsi yapılmış, 2 bin 688 kişinin ölümünün nedeni ateşli silah yaralanması olduğu anlaşılmıştır.

Buraya aktarılan ve gerçeğin ancak bir kısmına ışık tutabilen bu olayların asıl etkisini milyonlarca insanın zihninde yarattığından kuşku yoktur. Örgütsüz yığınlar, örgütlü bir güç olan ve bu kölelik düzenini zor yoluyla ayakta tutmaya çalışan sermaye devleti tarafından korkuyla denetim altında tutulmaktadır. Bunlara ek olarak şimdi birbirlerinden de daha fazla korkmaya başlamaktadırlar.

Ekonomik-sosyal açıdan kurtuluş umudu olmayanların yaşadığı bu seçeneksizlikte en büyük sorumluluk sınıf devrimcilerine düşmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler çaresiz değildir. Devrim ve sosyalizm her zamankinden daha yakın ve günceldir. Hep söylenegeldiği gibi, “en koyu karanlık şafaktan önceki karanlıktır”. Bizleri insanca bir yaşamdan yoksun bırakan, yozlaşma ve çürümenin sorumlusu olan, seri cinayetlere sebep olan ve katiller üreten mafyalaşmış bu düzen yıkılmayı beklemektedir.

Korunaklı malikânelerde tezgâhladıkları türlü oyunlarla insanların birbirini boğazlamasına sebep olanların düzeni gün geçtikçe çatırdamaktadır. Bu düzeni ve savunucularını, Irak’tan fırlatılan bir ayakkabı sarmaya yetmekte, Yunanistan’da zaptedilen sokaklar korkutmaktadır. Filistinli ve Kürt çocuklarının ellerindeki ufak taşlardan dehşete kapılmaktadırlar. Bizim umudumuz arttıkça ve kavga yükseldikçe, bir avuç soyguncunun korkuları da gerçek olacaktır.

İrkçi vekil konuşmaya devam ediyor!

Seçimlerin arifesinde, burjuva düzen partilerinin kendi aralarında kapışma had safhaya ulaşmış durumda. Ülke çapında aday kapma yarışı içindeki partilerin kapısını aşındıran “aday aday”ları yerel yönetimlerin rantını yemek için birbirlerini eziyor. Bu alışıldık tabloya ek olarak burjuva partilerin çeşitli konulardaki açıklamaları gündeme geliyor. Bir yandan yeni yeni açıklamalar yapılırken, öte yandan bu açıklamaların üzerindeki yıldızlar dökülüyor.

Kapitalizm için en demokratik olanından en faşizanına kadar tüm seçimlerin ortak noktası birer tiyatroya dönüşmesidir. Yalandan seçimin yalan aktörleri milyonların karşısında yalan yarışına girerken, burjuvazinin binbir maskesiyle takan bu şarlatanların aynılanan biçimleri “daha çok bağırarak” suretiyle örtülmeye çalışılıyor.

Tüm bunlar biliniyor. Ancak son günlerde burjuva siyaset pervasızlıkta ve yüzüzlükte kendini aştı. Bunun son örneği ise açılım üstüne açılım yapan CHP’den geldi. Son dönem şovenist hezeyanın bayraktarı CHP seçim vesilesiyle “farklılıkların birlikteliğinden” dem vurup Kürtler ve Alevilere, hatta çarşaflılara göz kırpmaya başlamıştı ki, kendi içinden çıkan çatlak sesler CHP gerçeğini bir kez daha gözler önüne serdi.

CHP’de “radikal” çıkışlarıyla dikkat çeken Canan Arıtman “Ermeniler’den özür diliyorum” kampanyasına karşı sarfettiği sözlerle Hitler’in kemiklerini sızlattı. Özür kampanyası ülke çapında birçok tartışmaya konu olurken, MHP’yi bile geride bırakarak kampanyanın demokratik bir tepki olduğunu söyleyen Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ü “Ermeni” kökenli olmakla suçladı. Soyağacını açıklayan Gül, en az Arıtman kadar soya sopa değer verdiğini kanıtlarken, uzun zamandır ailecek “müslüman ve Türk” olduklarının altını çizdi. Böylece Gül’ün damarlarından geçen “asil kan” devletin resmi açıklamasına girdi ve Abdullah Gül de böylece temize çıkmış oldu.

İrkçilik konusunda laik aristokratların bir türlü köşke yakıştıramadığı Gül’e her fırsatta saldırmak CHP’nin üslubuyla çalışmıyor gibi görünebilir. Ama iş bu kadar basit değil. Bir kampanyayı sadece demokratik bir tepki olarak nitelendiren kişi “Ermeni” olmakla suçlanmış buna resmi cevap diye canhıraş “ben Ermeni değilim” açıklaması yapılmıştır. Bu açıklama ırkçılığın geldiği boyutu ortaya koymaktadır. Toplumu bütünleştirmekten dem vuran burjuva siyasetçileri Türk ulusu dışında bir ulusa mensup olmayı bir hakaret olarak görmektedir.

“Devletin başı ve halkın temsilcisi” arasındaki bu ırksal atışma Abdullah Gül’ün tazminat davası açmasıyla devam etti. 1 YTL’lik manevi tazminat davasını Gül kazanırsa, bir kişiye “Ermeni” demek resmen suç sayılmış olacak. Varılan yer, sermaye devletin faşizm ve inkar ile yoğrulmuş hamurunun izahıdır.

Canan Arıtman gibi pek soylu “beyaz Türkler” Arıtman’ın ANAP’tan İzmir belediye meclis üyesi olarak seçildiğini tabii ki biliyorlardı. Elbette bu sorun olmadı, tıpkı bu kadının ırkçılığının sorun olmadığı gibi. Kömürün, hileli seçmen listelerinin, yalan açıklamaların tozu dumanı arasında kapitalizmin krizinin örtbas edildiği yeni bir seçimin arifesindeyiz. Bunca ikiyüzlülük ve yalanın arasında gerçekler kendini acımasızca gün ışığına vuruyor. Bir Rus atasözü egemenlerin siyasetini şöyle özetliyor: “Siyaset bir fahişenin hanımefendi kılığına bürünmesidir.”

Gençlik hareketinden...

İTÜ Maslak'ta ÖGB saldırısı

Geçtiğimiz haftalarda İTÜ’de yaşanan faşist saldırının ardından yönetim tarafından afiş asma ve masa açma yasağı getirilmişti. Geçen hafta bu yasak kararını tanımadığımızı belirterek masalarımızı açtık ve afişlerimizi astık. Bunun üzerine yönetim üniversiteye çevik kuvveti soktu, ÖGB ile işbirliği içerisinde öğrencilerin üzerine saldırttı.

22 Aralık günü aynı şekilde Maslak’ta tüm siyasal yapılar masalarını açtı ve afişlerini astı. Masalarımıza gelen ÖGB’ler masalarımızı kaldırmamız gerektiğini, hemen kaldırılmazsa kendilerinin masaları kaldırıp afişleri sökeceklerini söylediler.

Masa açmamızı ve afiş asmamızı kimsenin engelleyemeyeceğini belirttik. Bunun üzerine ÖGB’ler masalara ve afişlerimize saldırdılar. Saldırıya karşı tok bir tutum sergiledik, masalarımızı almalarına izin vermedik. Ancak birkaç afişimizi yırtabildiler. Bu durumu sloganlarımızla ve ıslıklarımız protesto ettik. Birçok öğrenci bizlere destek verdi.

İTÜ Ekim Gençliği

İÜ: “Kriz karşı ses çıkar!”

Üniversite öğrencileri Beyazıt Meydanı’nda gerçekleştirdikleri eylem öncesinde elektrik faturaları ve “Krizin faturasını ödemeyeceğiz! / İÜ Öğrencileri” pankartıyla fakülteleri dolaşarak konuşmalar yaptılar. Yemekhanedeki öğrencilere kaşık ve çatallarıyla krize karşı ses çıkarma çağrısına öğrencilerden de destek geldi.

Kriz gündemli şarkıları ve çaldıkları düdüklele Beyazıt Meydanı’na yürüyen öğrenciler, faturaları ödeyemediklerini, barınamadıklarını ve ısınamadıklarını söylediler. Tenekenin içinde sembolik olarak faturalarını yaktılar. Bush ve Erdoğan’ın maskesinin takıldığı iki öğrenci krizin faturasını Bush ve Erdoğan’ın ödemesi çağrısında bulundular.

Açıklamanın sonunda talepler sıralandı. Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dokuz Eylül’de kriz karşıtı eylem

Dokuz Eylül Üniversitesi Dokuz Çeşmeler Yerleşkesi’nde gerçekleştirilen kriz karşıtı eylem Denge Kafe önünde kitlenin toplanmasıyla başladı. Konuşmalar, alkışlar ve sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçen öğrenciler “Üniversitelilerin talepleri var! / Üniversite öğrencileri”, “Krizin faturasını biz ödemeyeceğiz!” pankartlarını açtılar. Giriş Kapısı önünde yapılan açıklamada, üniversite öğrencilerinin birçok sorununa değinildi. Krizin AKP’yi, sermayeyi teğet geçtiğine, öğrencileri ise mağdur ettiğine vurgu yapıldı. AKP hükümeti aracılığıyla uygulanan neo-liberal politikaların hız kazanmasına, üniversitelerde dinsel gericiliğe dikkat çekildi.

Öğrenci Kolektifleri ve Yurtsever Cephe Öğrenci Birliği’nin ortak örgütlediği eyleme Genç-Sen de destek verdi. Eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Genç-Sen’den “Uyarıyoruz!” eylemleri...

Üniversitelerde yarı zamanlı olarak çalışan asistan öğrenciler 5510 sayılı SSGSS yasasının 1 Ekim’de yürürlüğe girmesiyle beraber işten çıkarılmış, Kasım ayına kadar çalıştırıldıkları halde 1.5 aylık maaşları

ödenmemişti. Genç-Sen 18 Aralık günü çeşitli illerde yaptığı eylemlerle asistan öğrencilerin işe geri alınmalarını ve maaşların ödenmesini talep etti.

İstanbul: Genç-Sen’liler Beyazıt otobüs duraklarında buluşarak buradan sloganlarla ve alkışlarla Beyazıt Meydanı’na doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca ıslıklar ve düdüklele çalınarak asistan öğrencilerin işten çıkarılması protesto edildi.

Eylemde, “İşten atılan öğrencileriz, Uyarıyoruz, Atılan tüm öğrenciler işlerine geri alınsın, ödenmeyen maaşlarımız ödensin” yazılı pankart ve dövizler taşındı.

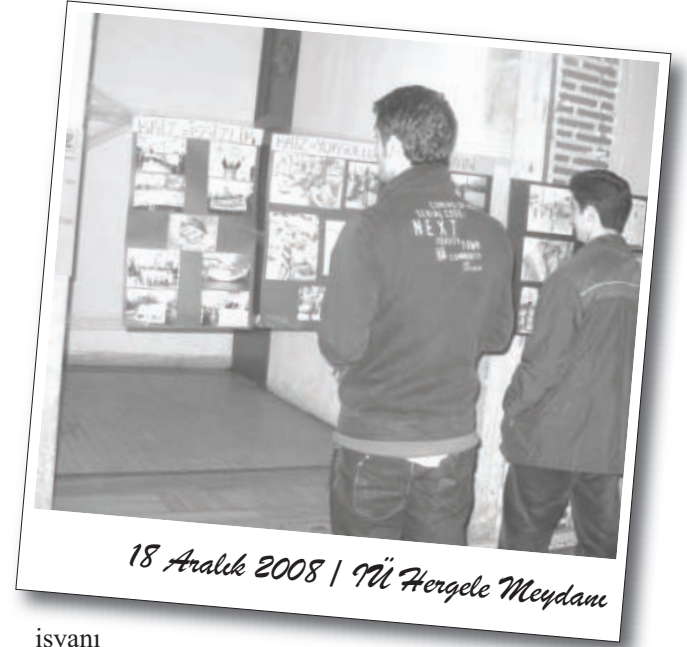
Beyazıt Meydanı Merkez Kampüs önünde basın açıklamasının okunmasının ardından DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün bir konuşma yaptı. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı açıklamaya Eğitim-Sen ve DİSK / Genel-İş Avrupa Yakası Bölge Başkanlığı da destek verdi.

İzmir: Ege Üniversitesi’nde işlerine son verilen ve maaşları ödenmeyen 298 öğrenci için eylem gerçekleştirildi. Yürüyüş çarşıda yapılan ajitasyon konuşmasının ardından Mediko önünde bitti ve burada basın açıklaması okundu. İşten atılmalar ve öğrencilerin mağduriyeti anlatıldıktan sonra harçlara değinildi. “Herkes eşit eğitim hakkı” istenerek işten atılan öğrencilerin işe geri alınması ve maaşların ödenmesi talep edildi. Eyleme 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir

Eskişehir’de Genç-Sen’e polis engeli!

Eskişehir Genç-Sen 20 Aralık günü gerçekleştirdiği eylemle Yunanistan’da Alexandros Grigoropoulos’un polis kurşunuyla öldürülmesinin ardından yükseltlen

18 Aralık 2008 / Tü Hergel Meydanı

isyanı

selamladı.

İsmet İnönü Caddesi’ne çıkarak burada yapılacak oturma eyleminin ardından basın açıklamasını okumak isteyen Genç-Sen’lilerin önü polis barikatıyla kesildi. Barikata yüklenilerek İsmet İnönü Caddesi’ne geçilmek istenince kısa süreli bir arbede yaşandı. Yaşanılan arbedenin ardından köprüye geri dönülerek bir süre daha sloganlarla barikatın karşısında beklenildi ve basın açıklaması burada okundu.

Eylemin Adalar’da sürdürülmesi düşünülerek yürüyüşe geçileceği sırada polis o yönü de kapattı. Bunun üzerine kitle çarşı istikametine yöneldi. DİSK’in bulunduğu Birlik İşhanı’nın önünde bir süre daha sloganlar atıldıktan sonra eylem sona erdi.

Eyleme Öğrenci Kolektifleri ve Eskişehir Geleceğimizi İstiyoruz Girişimi de destek verdi. Eylemde sık sık “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yunanistan halkı yalnız değildir!”, “Alexis, Uğur Kaymaz, Hrant Dink, Engin Çeber yaşıyor!”, “Katil devlet hesap verecek!” vb. sloganlar atıldı. Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Ekim Gençliği / Eskişehir

Ekim Gençliği Yunanistan’daki direnişi selamladı!

15 yaşındaki Alexandros Grigoropoulos’un polis kurşunuyla katledilmesi sonrası başlayan ve haftalardır devam eden Yunanistan gençliği ve işçi-emekçilerinin mücadeleleriyle dayanışmak amacıyla Ekim Gençliği 19 Aralık günü eylemdeydi.

İstiklal Caddesi üzerindeki konsolosluk binası önünde basın açıklaması gerçekleştiren Ekim Gençliği, “Engin Çeber’den Alexandros’a, devlet katletmeye devam ediyor! Yunanistan’daki isyan ve direnişi selamlıyoruz!” pankartını açtı. Ayrıca, “Katil polis hesap verecek!”, “Yaşasın enternasyonal dayanışma!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “19 Aralık’ı unutma, unutturma!”, “Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!”, “İsyan haklı!” vb. dövizler taşındı.

Krizin etkisiyle kapitalist sistemin hız verdiği barbarlığın dünyanın her yerinde hissedildiğinin belirtildiği kısa bir konuşmayla başlayan açıklamada 19 Aralık gündemi de işlendi. Açıklamada şunlar söylendi:

“Kapitalist sistemin derinleşen krizi dünyanın dört bir yanında etkilerini gösterirken, sisteme karşı geliştirilen muhalefet de aynı hızla büyümeye devam etmektedir. Burjuva ideologlar dahi ‘Marx haklıydı’ demek zorunda kalabilmişlerdir. Son olarak Yunanistan’da gelişen sistem karşıtı kitlesel isyan ve direniş ve bu direnişin bulunduğu yankı, kapitalistlerin korkularını daha da artırmış durumdadır. Ancak korkunun ecele faydası yoktur! Kapitalist sistem yıkılmaya mahkumdur ve bu düzenin tek alternatifi sosyalizmdir! Yunanistan gençliğinin eylemlerinde dile getirdikleri gibi ‘Vitrinlere değil gökyüzüne bak’mak gerekmektedir. Öyle ki, gökyüzünü saran isyan ateşinin kızılığı ‘bizim günlerimizin saatinin geldiğini’ bir kez daha göstermektedir.”

Atılan sloganların ardından basın açıklaması sona erdi. Açıklamada “Katil devlet hesap verecek!”, “Hepimiz Engin’iz hepimiz, Alexis’iz!”, “Yaşasın enternasyonal dayanışma!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Direne direne kazanacağız!”, “19 Aralık’ı unutma, unutturma!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İÜ: “Krizin faturasını ödemeyeceğiz!”

18 Aralık günü İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs ve Edebiyat Fakültesi’nde kriz başlığıyla forumlar düzenlendi. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı etkinlik, zaman darlığından dolayı kısa da sürmesine rağmen, birçok öğrenci tartışmaya katıldı.

Edebiyat: Panelden önce ve panel sırasında fotoğraf sergisi yapıldı. Yoksulluk, isyan gibi başlıkları olan sergiye ilgi yoğun oldu. Sergiyle birlikte müzik yayını da yaptık.

Forum bir arkadaşımızın neden toplandığımızı ve hangi başlıkları tartışacağımızı anlatmasıyla başladı. İlk konuşmalar ve verilen örnekler birçok fabrikadan kriz bahanesiyle işçi çıkartılması üzerineydi. SSGSS yasası sebebiyle işten çıkartılan asistan öğrencilerin durumuna değinildi ve buradan krizin öğrenciler üzerindeki etkisine geçildi. Parasız eğitim, ulaşım, barınma vb. hakkımızın elimizden alındığına, ancak bunlar için mücadele etmemiz gerektiğine vurgu yapıldı.

Merkez Kampüs: Kapitalizmin varolduğu sürece bunalımların da olacağı vurgusuyla başlayan forum, daha önce yaşanan krizler ve sonrasında yaşanan gelişmeler hakkında bilgi verilerek devam etti. Krizin öğrenciler üzerindeki etkisi bölümünde eğitimin, sağlığın hak olduğu vurgulandı. İşten çıkartılan asistan öğrenciler başlığı ayrıca tartışıldı. Krizin yarattığı sonuçlara karşı somut taleplerin öne çıkarılması vurgulandı, mücadele çağrısıyla forum sonlandırıldı.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Trabzon’da Genç-Sen çalışması

28 Aralık günü gerçekleştireceğimiz “Ticari eğitim, işsizlik ve geleceksizlik” gündemli panel için çalışmalarımıza başladık. Panelde KTÜ’deki öznel sorunlar ve bu sorunlara karşı nasıl bir mücadele hattının örülmesi gerektiğini tartışacağız. Ayrıca önümüzdeki süreçte ticari eğitim ve neoliberal dönüşümleri ele alan bir kampanya örgütleyeceğiz. Kampanya süreci panelin tartışma konularından biri olacak. Üniversite ve civarındaki mahallelerde

materyallerimizi kullanmaya başladık. Pul ve pano yazılarının yanı sıra kantin-sınıf konuşmaları ile panele çağrı yapacağız.

Trabzon Ekim Gençliği

Emperyalizme karşı bağımsızlık yürüyüşü!

Türkiye’nin farklı yerlerinden gelen üniversite ve liselerden oluşan Emek Partisi Gençliği, 20 Aralık günü Kadıköy İskele Meydanı’nda “Emperyalizme karşı bağımsızlık yürüyüşü” adı altında bir miting gerçekleştirdi.

Öğrenciler en önde, “İş, ekmek, özgürlük için emperyalizme karşı birleşelim” pankartını açarak, sloganlarla Kadıköy İskele Meydanı’na doğru yürüyüşe geçtiler. Parasız eğitim talebi dışında, ABD emperyalizmini ve Ortadoğu’daki işgali protesto eden sloganlar haykırdılar. Çağlayan’dan tekstil işçileri ve Yenibosna semt gençliği de mitingde yerini aldı.

Açılış konuşmasında Denizler’in bıraktığı bağımsızlık ve demokrasi bayrağını teslim aldıkları ve onun gerçek sahipleri oldukları ifade edildi. İTÜ’de faşist saldırıya uğrayan Çağdaş Ali Dede’nin mitinge gönderdiği mesaj okundu. Ardından Mustafa Yalçiner bir konuşma yaptı.

Mitinge 1500’ü aşkın liseli ve üniversiteli genç katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Alexis kardeşimizdir!”

Trakya Üniversitesi Genç-Sen Şubesi 24 Aralık günü Edirne PTT önünde Yunanistan’daki isyanı selamlamak için bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde Genç-Sen’in diğer illerde okunan basın metni okundu. Sık sık “Atina’da Bağdat’ta yaşasın küresel intifada!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları gür bir şekilde atıldı.

Eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı. Sendika, kitle örgütleri ve siyasal gençlik örgütleri de eyleme destek verdi.

Ekim Gençliği / Edirne

İÜ’de krizi tartışmak yasak!

İnsan Hakları Haftası sebebiyle 18-19 Aralık günlerinde yapılacak olan paneller rektörlükten gelen emirle hiçbir gerekçe gösterilmeden yasaklanmıştı. 23 Aralık günü de, ekonomik krizin işçiler ve öğrenciler üzerindeki etkilerinin, krize karşı neler yapabileceğimizin tartışılacağı “Krizin faturasını ödemeyeceğiz!” başlıklı panel yine hiçbir gerekçe gösterilmeden engellendi. Panelistler içeri alınmadı, alındığı takdirde panelin yapılacağı Sinema Kulübü’nün kapatılacağı tehdidi savruldu. Buna karşın bizler de paneli ÖKM bahçesinde gerçekleştirdik. Yaklaşık 60 kişinin katılımıyla gerçekleşen panelde öncelikle üniversitelerde uygulanan bu yasakçı zihniyet teşhir edildi ve 25 Aralık günü krize karşı taleplerimizi haykıracağımız Beyazıt Meydanı’ndaki eyleme çağrı yapıldı. Ardından panele geçildi.

İlk sözü Volkan Yaraşır aldı. 28 yıldır özgürlüğün neo-liberalizm olarak, kapitalizm olarak gösterildiğine değindi. Sınıf profilinde değişiklik olduğunu, ideolojik zor aygıtları kullanarak insanlığının beyninin işgal edildiğini söyleyen Yaraşır, Türkiye’de çeşitli fabrikalarda yaşanan hareketlilikten bahsetti. 2001’de yaşanan mali krizden farklı olarak bu krizin yapısal bir kriz olduğu vurgusu yapıldı. Krizin ya işçi sınıfının örgütlülüğü ile devrim imkanı yaratacağını ya da Almanya’da yaşandığı gibi faşizmin mayalanabileceğini söyledi. Konuşmasını alanlara çıkarak kapitalizme karşı mücadele edilmesi gerektiği vurgusuyla sonlandırdı.

Ardından konuşan Alp Altınörs ekonomik krizin nedenlerine değindi. Yüzmilyonlarca insanın işinin ve geleceğinin ortadan kaldırıldığını ve insanların birer robot haline dönüştürüldüğünü anlattı. “Piyasanın ‘adaletine’ karşı sosyalizm temel hakları sağlar” diyen Altınörs, politik mücadelenin önemine vurgu yaparak konuşmasını sonlandırdı.

Son olarak krizin tersaneler üzerindeki etkisinden bahsetmek üzere Zeynel Nihadioğlu konuştu. Krizin gemi üretimi ve taşımacılık üzerindeki etkilerini anlattı. Yürürlüğe konan yasalarla patronların güçlendirildiğini, buna karşılık işçilerin işten atıldığını ya da maliyeti düşürmek için iş güvenliğinin sağlanmadığını anlatan Nihadioğlu konuşmasını şu şekilde sonlandırdı: “Marx haklı çıktı dediler. Bunu iktisadi yönden ele aldılar. Ama Marx her zaman haklıydı, Lenin de haklı. Bu dönemde sosyalizm propagandası karşılık bulabilir. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şey yok, fakat kazanacakları bir dünya var.”

Soru-cevap bölümünün ardından panel sona erdi.

İstanbul Üniversitesi / Ekim Gençliği

10 Mayıs 2008 / Selah Tersanesi

ÖKM rektörlük tarafından kapatıldı!

İnsan Hakları Haftası nedeniyle yapılacak olan paneli engellemek isteyen rektörlük 18 Aralık sabahı ÖKM’yi kapattı.

ÖKM geçtiğimiz senelerde de çeşitli bahaneyle onlarca kez kapatılmıştı. Bu kez kapatılma kararı protestoyla karşılandı. ÖKM önünde toplanan öğrenciler, tüm engellemelere karşın yılmayacaklarını, faaliyetlerine devam edeceklerini belirttiler.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde “Kültür sanat hakkımız engellenemez!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “ÖKM açılsın, etkinlikler yapılsın!” sloganları atıldı.

Yasaklanan panel sokağa taşı!

19 Aralık günü de ÖKM önünde yapılan basın açıklamasıyla yasaklama protesto edildi. “Türkiye’de ve Dünya’da İnsan Hakları” konulu panel ÖKM önünde gerçekleştirildi.

Önce saat 13.30’da İstanbul Üniversitesi olarak bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı açıklamada “ÖKM açılsın, etkinlikler başlasın!”, “ÖKM kapatılamaz!”, “F Tipi üniversite istemiyoruz!”, “Katil polis üniversiteden defol!”, “Üniversiteler bizindir bizimle özgürleşecek!” sloganları eşliğinde ÖKM önüne gelindi. Ruhi Su, Nazım Hikmet, Aziz Nesin, Yılmaz Güney, Hasan Hüseyin gibi aydın ve sanatçıların fotoğrafları taşındı.

Ardından panele geçildi. İlk olarak İHD Yöneticisi Ümit Efe konuşma yaptı. 19 Aralık 2000’de cezaevlerinde yapılan katliamdan, tecrit uygulamalarından, tüm topluma dayatılan baskıdan, şiddetten bahsetti. Krizin emekçi halkın sırtından çıkarıldığını söyleyen Efe, eşitliğin sadece işkence yaparken uygulandığını, kadın-erkek, işçi-köylü herkesin hak arama mücadelesine girdiklerinde eşit derecede işkence gördüklerini ifade etti.

Ardından söz alan TUYAB temsilcisi Tekin Yıldız şunları söyledi: “TUYAB olarak, bu saldırıyı, devrimci tutsaklara dönük, bizim insanlığımızı teslim almaya dönük bir saldırı olarak görüyoruz ve tüm alanlarda bu saldırının iğrençliğini tüm insanlara anlatma, anlattırma ve unutturmama hedefindeyiz.”

Panel sırasında sık sık “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “19 Aralık’ı unutma, unutturma!” sloganları atıldı. Yaklaşık 150 kişinin katılımıyla gerçekleşen açıklama, Müzik Kulübü’nün çaldığı devrim şarkılarıyla ve Beyazıt Marşıyla sona erdi.

Ekim Gençliği / İstanbul

Gençliğin faaliyetlerinden...

YTÜ çalışmalarından...

“Geçit Yok” kampanyası başlığı altında yürüttüğümüz çalışmalarımıza devam ediyoruz. Düzenli açtığımız Ekim Gençliği masası ile dergi satışlarını sürdürüyoruz. Çeşitli gündemler üzerinden hazırladığımız materyalleri kullanarak öğrencilere seslenmeye devam ediyoruz.

Erdal Eren’in ölüm yıldönümü vesilesiyle faşist askeri cunta tarafından idam edilmesini ve 12 Eylül faşizmini YTÜ gündemine taşıdık. Katil devleti teşhir eden ozalitleri yaygın bir biçimde kullandık. 19 Aralık cezaevi katliamını da hazırladığımız ozalitlerle teşhir ettik.

Yunanistan’da polis cinayetine, işsizliğe, yoksullaşmaya ve geleceksizliğe karşı militan eylemleri selamladık. Yunanistan halkının polis cinayeti ile patlayan öfkesinin meşru olduğunu ifade eden duvar gazelerini kullandık ve resim sergisi oluşturduk.

Ulaşım hakkımız engellenemez!

YTÜ’de kampüsler arası ve kampüs içi sefer yapan servislere zam yapılması ve servislerin ücretlendirilmesi üzerinden başlayan çalışma Davutpaşa ve Beşiktaş kampüslerinde devam ediyor. Bildiri dağıtımı gerçekleştiriyor, ücretsiz ve nitelikli ulaşım talebi ile imza topluyoruz.

18 Aralık günü Davutpaşa kampüsünde gerçekleştirdiğimiz yürüyüş ile yapılan zammı protesto ettik. Sabah 8.40’da giriş kapısından başlayan yürüyüş yol kesilerek Fen Edebiyat Fakültesi’ne kadar sürdü. Öncesinde kapı girişinde bildiri dağıtımları ile öğrencileri eyleme çağırdık. Alkışlarla başlayan yürüyüşte, “Müşteri değil öğrenciyiz!”, “Ücretsiz ulaşım istiyoruz!”, “Ulaşım hakkımız engellenemez!”, “Güvenliğe değil ulaşım bütçe!” vb. sloganlar atıldı. Fen-Edebiyat Fakültesi’nin önünde yapılan konuşma ile yürüyüş sonlandırıldı.

YTÜ Ekim Gençliği

İstanbul Üniversitesi faaliyetlerinden...

İstanbul Üniversitesi’nde faaliyetler farklı başlıklar altında yürütülüyor.

İstanbul Üniversitesi öğrencileri olarak krizin öğrenciler üzerindeki etkisi üzerinden bir çalışma yürüttük. Geçen hafta gerçekleştirdiğimiz forumun afişlerini yaygın şekilde kullandık, el ilanlarını öğrencilerle krizi tartışarak dağıttık. Çalışma kısa süreye sıkışmasına rağmen anlamlı sonuçlar elde edildi. Özellikle öğrencilerin burslarının kesilmesi, ev kiralari (barınma sorunu) ve sağlık sorunu üzerinden birçok öğrencinin şikayeti vardı. Krizle ilgili bu hafta da bir panel gerçekleştireceğiz.

Öğrenci Kültür Merkezi kulüplerin düzenleyeceği İnsan Hakları Haftasıyla ilgili paneller nedeniyle kapatıldı. Rektörün bu tutumunu eleştiren, ÖKM’de faaliyetlerin engellenemeyeceğini, her koşul altında etkinliklerin yapılacağını anlatan bildiri dağıtımı gerçekleştirdik.

Fen-Edebiyat Fakültesi, Merkez Kampüs ve İktisat Ek Bina’da dağıttığımız bildiriler ilgiyle karşılandı. Ayrıca okula Nazım Hikmet, Ruhi Su, vb. devrimci sanatçıların resmini asarak ÖKM’nin kapatılmayacağını ilan ettik. Rektör adaylarının ÖKM üzerindeki düşüncelerini dile getiren afişleri de bunlarla birlikte kullandık.

Kot İşçileri Birliği tarafından 26 Aralık günü

gerçekleştirilecek olan etkinliğin duyurusunu okulumuzda da yaptık. Çıkarılan afişleri her fakültede kullandık. Diğer yandan davetiyeleri kullanarak silikozis hastası işçilerin tedavisi için bağış topladık.

19 Aralık günü Yunanistan konsolosluğu önünde yaptığımız basın açıklamasının öncesinde okulumuzda afişlerle duyurusunu yaptık. “*Engin Çeber’den Alexandros’a, devlet katletmeye devam ediyor! Yunanistan’daki isyan ve direnişi selamlıyoruz!*” şiarlı çağrı afişlerini Yabancı Diller Bölümü, Fen-Edebiyat Fakültesi ve Merkez kampüste kullandık.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

İTÜ’de faaliyetlerden...

Geçtiğimiz hafta boyunca İTÜ Maçka ve Maslak kampüslerinde sermaye devletin katliamcı yüzünü teşhir ettik. Hafta boyunca okulun farklı yerlerine Erdal Eren ve Alex’in kartondan yapılmış resimlerini astık. Kartonun bir tarafında yaşanan katliam kendi ağzından, diğer taraftan bizlerin dilinden anlatılıyordu. Ayrıca “Katleden devlettir” başlıklı panomuzda sermaye düzeninin kanla beslendiğini ve sömürü üzerinden kendini varetteğini anlattık. Maraş-Çorum-Sivas-Gazi’yi, Deniz-Mahir-İbo-Erdal Eren’i, 19 Aralık’ı, Alex’i işledik.

Erdal Eren’in katledilişini ve sergilediği devrimci kimliği ve Yunanistan’da gerçekleşen katliamın ardından başlayan isyanı anlatan bildirimizi dağıttık. 18 Aralık günü Maçka’da, 19 Aralık katliamının yıldönümü vesilesiyle belgesel gösterimi ve katliamların nedenleri üzerinden bir etkinlik gerçekleştirdik.

“Geçit yok!” kampanyası kapsamında 27 Aralık günü gerçekleştireceğimiz etkinliğin duyurusunu yaygın bir şekilde İTÜ öğrencilerine taşıyoruz.

Son dönemde yaşanan iş cinayetlerini de yaygın bir şekilde teşhir ediyoruz. Geçtiğimiz hafta içerisinde üç tersane işçisi daha yaşamını kaybetti. Hafta başından itibaren hazırladığımız panolarla tersanelerde yaşanan iş cinayetlerini gündemleştirdik. Kriz gerekçesiyle 10 bine yakın tersane işçisinin işten çıkarıldığını, iş sağlığı ve güvenliği tedbirlerini almayan patronlar için krizin yeni bir gerekçe olduğunu anlatan duvar gazetesini kantin ve yemekhaneye astık. Tersanelerde ölen her işçi için temsilen bir gemi yaptık ve numaralandırdık. Gemileri koridora, kantine, yemekhaneye ve sınıfların içine astık.

Koridora ve yemekhaneye astığımız duvar gazetelerinde silikozis hastalığı nedeniyle geçtiğimiz hafta yaşamını yitiren kot taşıma işçisi Adem İncili’yi ve kot taşıma işçilerinin karşı karşıya kaldığı sömürüyü anlattık. Kot İşçileri Birliği’nin yaptığı açıklamaya yer verdik.

İTÜ Ekim Gençliği

DEÜ’de çalışmalardan...

“Geçit Yok!” kampanyamızın son günlerine yaklaşırken çalışmalarımızı hızlandırmış bulunuyoruz. Hem kampanya kapsamında hem de Yunanistan’daki direnişi selamlamak için 25 Aralık günü gerçekleştireceğimiz basın açıklamamızın çalışmalarını aralıksız olarak sürdürüyoruz. “*Düzene karşı ayağa kalkan Yunanistan gençliği ve emekçilerinin yanındayız!*” şiarlı afişlerimizi üniversite civarındaki direkler, otobüs durakları, kafeler ile birlikte Dokuz Çeşmeler, Tınaztepe yerleşkeleri ve Eğitim Fakültesi içerisine yoğun olarak kullanıyoruz.

22 Aralık 2008 | 97Ü

Ayrıca

Dokuz Çeşmeler içerisindeki merkezi panolarda “*Sınıfın, Devrimin ve Sosyalizmin sesi Kızıl Bayrak okudunuz mu?*” ve “*Ekim Gençliği dergisinin yeni sayısı çıktı!*” yazılamalarının olduğu dövizlerimizi kullandık. Ayrıca militan dergi satışları gerçekleştiriyoruz.

27 Aralık günü gerçekleştirilecek olan 19 Aralık katliamının anması için de, devletin katliamcı yüzünü teşhir eden afişler ile de anmaya güçlü bir katılım sağlamayı planlıyoruz.

DEÜ / Ekim Gençliği

MSGSÜ’de faaliyetler...

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi’nde sürdürdüğümüz “Geçit yok!” kampanyası faaliyeti yaygın afiş kullanımıyla devam etti. Ayrıca Mimarlık Fakültesi kantininde masa açarak Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirdik ve elden Ekim Gençliği satışı yaptık.

Hafta boyuca Erdal Eren, Uğur Kaymaz, Seher Şahin ve Alexandros cinayetlerini anlatan “Katleden devlettir!” şiarlı insan figürü şeklinde kesilmiş kartonlara yazılan yazılardan oluşan materyalleri kullandık.

MSGSÜ Mimarlık Fakültesi kantininde açtığımız Genç-Sen masasında asistan öğrencilerin işten çıkarılmasını teşhir ederek, İstanbul Üniversitesi önünde yapılacak olan basın açıklamasının çağrısını yaptık. “Uyarıyoruz!” şiarlı ve asistan öğrencilerin işe geri alınması talepli afişleri de yaygın bir şekilde kullandık.

MSGSÜ Ekim Gençliği

Kamp-Üs bu sene de kampüslerde!

Kamp-Üs dergisinin 5. sayının dağıtımını yaygın bir şekilde gerçekleştirdik. Eğitim alanında yapılan saldırılar ve dünyadaki gelişmelerin yer aldığı dergiye birçok öğrenciye ulaştırdık.

Derginin 5. sayısının çıktığını ilan eden ve birçok gündeme yer veren bir duvar gazetesi hazırladık. Mekez Kampüs yemekhanesine ve Edebiyat Fakültesi kantinine yaptığımız duvar gazeteleri birçok öğrencinin ilgisini çekti.

19 Aralık günü Merkez Kampüs yemekhanesinde masa açarak dergimizi dağıttık. Dergiye ve gündemlere dair birçok tartışma gerçekleştirdik.

Edebiyat Fakültesi’nde ve İktisat Ek Bina’da da derginin elden dağıtımını yaptık.

Kamp-Üs Dergisi Çalışanları

Krizin emekçi kadınlara yansımaları ve buna karşı mücadelenin örgütlenmesi üzerine Emekçi Kadın Komisyonları sözcüsü ile konuştuk...

“2009 yılı sermaye sınıfını gerileteceğimiz bir yıl olmalıdır!”

- Amerika’da patlak veren ve tüm dünyaya yayılan kriz Türkiye’yi de etkisi altına almaya başladı. Kriz, kapitalizmin krizi olmasına rağmen fatura işçi ve emekçilere kesilmeye başlandı. Emekçi kadınlar krizden nasıl etkileniyor?

EKK sözcüsü: Sizin de belirttiğiniz gibi yaşanan kriz, kapitalizmin yapısal sorunlarının ve çelişkilerinin ürünü olmasına rağmen faturasını işçi ve emekçiler ödemeye başladı. Yoğun bir şekilde yaşanan işten atmalar, peşpeşe yapılan zamlar, vergiler vb. bu faturanın en somut sonuçlarıdır.

Aynı zamanda kapitalistler krizi fırsata çeviriyorlar. Bugüne kadar işçilerin ücretlerinden kesintilerle oluşturulan İşsizlik Sigortası Fonu’na el koymayı talep ediyorlar. Bir taraftan işten atma yoluna gidiyorlar öte taraftan ücretleri düşürüyorlar. Kazanılmış hakları gaspediyorlar, esnek ve kurlsız çalışmayı dayatıyorlar, vb... Önümüzdeki ay Ocak zamları belli olacak. Asgari ücrete yapılacak zam bugünden belli zaten. Fabrikalarda Ocak zamlarının sıfır zam olacağı ya da ücretlerin %25-%40 oranında düşürüleceği söylentileri yayılmaya başladı bile. İşsizlik sopasını kullanan patronlar, işçilere ölümü göstererek sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar.

Krizin yarattığı bu tablodan doğal olarak işçi ve emekçi kadınlar en fazla etkilenen kesimi oluşturacak. İşçi kıyımı öncelikli olarak kadın işçileri etkiliyor. Bugün elektronik ve tekstil sektöründen ‘kriz’ gerekçesiyle atılan binlerce kadın işçi var.

Aynı zamanda gerek işsizliğin gerekse de düşük ücret uygulamalarının yarattığı yoksulluk ve yıkımdan da kadınlar daha fazla etkilenecek.

2 sayı önce sayıda *Kızıl Bayrak* gazetesinde kadın işçiler ile yapılan röportajlar, kadınların yaşadıklarını ve hissettiklerini özetliyor bence. Kendisinin ya da eşinin işsiz kalması durumunda geçim derdi, çocukların bakımı vb. sorunlar çıg gibi büyüyor.

Patronların krizi fırsata çevirmek istediklerinden bahsettik. Krizi fırsat bilerek kazanılmış haklarımızı gaspetmek istiyorlar. İşsizliği gerekçe göstererek zorunlu mesaileri, düşük ücretleri dayatmaya, doğum iznini gaspetmeye çalışıyorlar, vb... Geçtiğimiz aylarda yasalaşan SGGSS’yi de böylesi bir süreçte adım adım uygulamaya başlayarak, sağlık ve sosyal güvenlik hakkını da tümüyle budamaya çalışıyorlar.

Ek bir nokta ise şu: Yaşadığımız toplumda çürüme ve yozlaşmanın ekonomik yaşam koşullarından bağımsız olmadığı açıktır. Yoksulluk arttıkça, devletin uyguladığı bilinçli politikaların da sonucu olarak yozlaşma ve çürümenin boyutlanması kaçınılmaz hale geliyor. Bu tablodan da en çok kadınlar etkilenecekler. Kadın cinsine yönelik saldırılar, taciz, fuhuş vb., bu çürümenin bir parçası olarak daha da artacak.

Kısacası, tüm işçi ve emekçileri olduğu gibi emekçi kadınları da zor günler bekliyor...

- Kriz karşısında Emekçi Kadın Komisyonları nasıl bir çalışma yürütmeyi düşünüyor?

EKK sözcüsü: Tüm işçi ve emekçileri derinden etkileyen krize karşı etkili bir mücadeleyi kadınlar içinde de örgütlemek gerekiyor. Ancak öncelikle kriz

karşısında açık bir bilince sahip olmak gerektiğini düşünüyoruz. Kapitalizmin krizinin faturasının işçi ve emekçilere ödettilmesi karşısında büyüyen öfke ve tepkiyi düzene yani kapitalist sistemin kendisine yöneltebilmek gerekiyor. Bu, “sınıfa karşı sınıf” perspektifiyle yürütülmesi gereken bir mücadele demektir.

Emekçi Kadın Komisyonları işçi ve emekçi kadınlara yönelik çalışmalarını bu perspektifle yürütecek, aynı zamanda kadın işçi ve emekçilerin kendi talepleri ekseninde hak alıcı bir mücadelenin örgütlenmesi çabası içinde olacaklar.

Bugün yaşanan tablo karşısında emekçi kadınlara yönelik bilgilendirme/bilinçlendirme çalışmaları büyük bir önem taşıyor. Zira kadınlarımız toplumun en geri ve bilinçsiz kesimini oluşturuyor. Yaşadığı baskı ve eşitsizliklere, kölece yaşama ve çektiği acılara “boyun eğen” kadınlar, yaşanan krizin de “kader”leri olduğunu düşünebiliyorlar. Bu konuda bilinç açıklığı sağlamayı hedefleyen bir çalışma yürüteceğiz. Emekçi kadınlara bildirilerle ve kriz gündemli bir bültenle seslenecek olan *Emekçi Kadın Komisyonları*, aynı zamanda kadın işçilerin çalıştığı fabrikalara yönelik hedefli bir çalışma yürütecekler.

Yürütülecek çalışmalar, Şubat ayı başında komisyonların ortak olarak düzenleyeceği, “Krizin emekçi kadınlara etkileri ve kadın işçilerin mücadelesi” konulu panellerle birleştirilecek.

Kuşkusuz tüm bu çalışmalar örgütlenme çağrısıyla birleştirilecektir. *Emekçi Kadın Komisyonları* çalışma yürüttükleri tüm alanlarda, atölyelerde, fabrikalarda, mahallelerde, gerçekleştirdikleri ev ziyaretlerinde, toplantılarda, panellerde emekçi kadınları kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmeye ve örgütlenmeye çağıracağız.

Kriz gündemiyle yürüteceğimiz çalışmalar sonucu Şubat ayı başında gerçekleştireceğimiz panel ile birlikte 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününe kadar yoğun bir faaliyet gündemimiz olacak.

- Emekçi kadınlara yönelik çalışmada hangi talepleri öne çıkartıyorsunuz?

EKK sözcüsü: Bu dönem tüm işçi ve emekçiler için öne sürdüğümüz talepleri kadın işçi ve emekçiler içinde de dile getirmek ve propagandasını yapmak gerektiğini düşünüyoruz. Bunların başında “iş güvencesi” talebi geliyor. “İşten atmalara son verilsin! Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!” talebini öne çıkarmak gerekiyor.

Aynı zamanda ücretlerin düşürülmesi ve ücret gasplarına karşı “İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!”, “Ücretlerin düşürülmesine son verilsin!”, uzun çalışma saatlerine ve zorunlu mesailere karşı “7 saatlik iş günü 35 saatlik çalışma haftası!” taleplerini öne çıkartacağız.

Yukardaki taleplerin yanısıra, kadınları doğrudan ilgilendiren, “Eşit işe eşit ücret!”, “Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı!”, “Doğumdan önce ve sonra 3’er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım!”, “Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları!” gibi talepleri de mücadelenin konusu yapmalıyız.

Elbette öncelikle yükselteceğimiz şiar “Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” olacaktır.

- Son olarak söylemek istediğiniz...

EKK sözcüsü: İşçi ve emekçiler zor bir süreçten geçiyor. Ama aynı zamanda devrimci mücadelenin olanaklarının da arttığı bir dönemin içindeyiz. Burjuvazinin temsilcilerinin bile kapitalizmin çöküşünden bahsettiği böyle bir dönemde, insanlığın ve aynı zamanda kadının gerçek kurtuluşunun sosyalizmde olduğu gerçeğini döne döne işçi ve emekçilere anlatmak meşru, gerekli ve zorunludur.

Dolayısıyla, emekçi kadınlara yönelik çalışmada, kadın işçi ve emekçilerin kendi talepleri uğruna yükselteceği mücadelenin önemini yanısıra devrim ve sosyalizmin gerekliliği ve güncelliğini güçlü bir biçimde anlatabilmek durumundayız.

Bizler elbette kadın işçiler arasında çalışmamızı yoğunlaştırırken, kadın-erkek işçi ve emekçilerin ancak ortak bir mücadeleyle kazanılabileceği bilincini geliştireceğiz.

Son olarak, kapitalizmin krizine karşı örgütlenme ve direniş şiarını yükselttiğimiz bugün, devam eden işçi direnişlerine sahip çıkmak ve büyütme devrimci bir görev ve sorumluluk olarak önümüzde duruyor. Bu açıdan, DESA direnişinin simgesi Emine Aslan’ın sürdürdüğü direniş başta olmak üzere süren tüm direnişlere sahip çıkma ve sınıf dayanışmasını yükseltme hedefiyle hareket edeceğiz.

2009 yılının yeni direnişleri yaratacağımız ve birleşik bir mücadele ile sermaye sınıfını gerileteceğimiz bir yıl olması dileğiyle tüm işçi ve emekçileri selamlıyorum...

Kızıl Bayrak / İstanbul

19 Aralık katliamı ülke genelinde lanetlendi!

“Unutmadık, unutturmayacağız!”

19 Aralık katliamını lanetlemek ve faşist teröre karşı yükseltile devrimci direnişi selamlamak için bu yıl da ülke genelinde pek çok eylem gerçekleştirildi.

İstanbul’da 19 Aralık eylemleri

İstanbul’da 19 Aralık günü İHD İstanbul Şubesi Bayrampaşa Cezaevi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı eylemin ardından sloganlarla cezaevi önüne gelen TAYAD’lı Aileler “*Diri diri yakan kimyasal bomba açıklansın*”, “*19-22 Aralık katilleri hala cezalandırılmadı*” pankartları açtılar. Yapılan açıklamada 19 Aralık katliamını kimlerin yaptığının açıklanması istendi. 300 kişinin katıldığı eylem müzik dinletisinin ardından sona erdi.

TUYAB: “Unutmadık, unutturmayacağız!”

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği tarafından 21 Aralık günü Kadıköy ve Ümraniye’de gerçekleşen anma programlarında katliamcı devlet geleneği lanetlenirken devrimci direniş geleneği selamlandı.

“Yaşasın 19 Aralık direnişimiz! Katliamı unutmadık, unutturmayacağız!” pankartının yer aldığı eylemde dövizler ve şehit düşen 28 devrimcinin fotoğrafları taşındı.

Açılış konuşmasının ardından program saygı duruşu, şiir dinletisi, müzik dinletisi ile devam etti. TUYAB adına okunan açıklamada, devletin devrimci tutsaklara dönük sindirme ve baskı politikalarına karşı yürütülen mücadelenin önemi vurgulandı.

Açıklamanın ardından Ümraniye Cezaevi’ne hareket edildi. Ümraniye Cezaevi önünde gerçekleştirilen etkinlikte konuşan tutsak anası Güzel Şahin, hapishanelerde direnen tutsakları savunacaklarını belirtti. Hep bir ağızdan söylenen “Hücrem” türküsünün ardından cezaevi önüne bırakılan karanfillerle anma programı son buldu.

Kadıköy’deki eyleme 250 kişi, Ümraniye’deki anmaya 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana’da 19 Aralık eylemleri

19 Aralık katliamı Adana’da Alinteri, BDSP, ÇHKM, DHP, DİP-G, ESP, İHD, Sosyalist Parti ve Türkiye Gerçeği’nin örgütlediği bir dizi eylemle lanetlendi.

Protestolar kapsamında ilk olarak 19 Aralık günü Karataş Cezaevi önünde bir eylem gerçekleştirildi. Burada yapılan açıklamada 19 Aralık operasyonu ile hayata geçirilen tecritin artarak sürdüğü ifade edildi.

Akşam saat 17.00’de katliamı protesto etmek için 5 Ocak Meydanı’ndan İnönü Parkı’na meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi. Çakmak Caddesi’nin trafiğe kapatıldığı yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar atıldı. İnönü Parkı’na gelindiğinde kurumlar adına hazırlanan basın metni okundu. Açıklamaya 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Ankara: “Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!”

Ankara Sincan F Tipi Cezaevi önünde ilk eylemi İHD Ankara Şubesi gerçekleştirdi. İHD üyeleri

Yurtdışında 19 Aralık eylem ve etkinlikleri...

“19 Aralık’ı unutturmayacağız!”

19 Aralık katliamının 8. yıldönümünde İDHF, İGİF, Alinteri ve Bir-Kar’ın oluşturduğu DEKÖP-İsviçre 21 Aralık günü Basel kentinde “*19 Aralık Katliam ve Direnişini Unutmadık-Unutturmayacağız*” şiarıyla bir gece düzenledi.

19 Aralık’ta şehit düşenler için yapılan saygı duruşunun ardından DEKÖP-İ temsilcisi kitleye seslendi. Cezaevlerini anlatan dia gösteriminin ardından program etkinlik Grup Su’nun coşkulu ezgileriyle devam etti. Devrimci İnşa Örgütü temsilcisinin yaptığı konuşmanın ardından 19 Aralık sürecini anlatan sinevizyon gösterimi gerçekleşti. Katliamı yaşayanlar yaptıkları konuşmalarda örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptılar. 400 kişinin katıldığı etkinlik, şiir dinletisi ve marşlarla son buldu.

BİR-KAR / Basel

Köln’de 19 Aralık eylemi

DEKÖP/Köln 20 Aralık günü Dom Kilisesi’nin önünde yaptığı eylemle kanlı katliamı lanetledi, cezaevlerinde şehit düşen devrimcileri andı. Eylemde “*Olay: Katliam... Yer: Türkiye cezaevleri... Tarih: 19 Aralık 2000... Unutmadık ve unutturmayacağız!*”, “*Politik tutsaklara özgürlük!*” şiarlarını taşıyan iki Almanca pankart taşındı. Devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan eylemde önce ortak Almanca metin okundu. Ardından katliamı yaşamış bir devrimci kısa bir konuşma yaptı. Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Bir-Kar / Köln

Berlin’de 19 Aralık anması!

19 Aralık katliamı Berlin’de Kızıl Bayrak, Devrimci Demokrasi, Proleter Devrimci Duruş ve Atılım gazeteleri okurları tarafından yapılan ortak bir etkinlikle lanetlendi ve devrimci tutsakların direnişi selamlandı. Saygı duruşunun ardından 19-22 Aralık katliam ve direnişinin tarihsel önemini anlatan bir konuşma yapıldı. Şiir dinletisinin ardından Çanakkale cezaevinde açlık grevi direnişçisi bir arkadaş katliam

ve direniş sürecinde yaşadıklarını anlattı. Genç bir arkadaşın söylediği türkülerle anma sona erdi.

Berlin’den Kızıl Bayrak okurları

19 Aralık Stuttgart’ta lanetlendi

19 Aralık zindan katliamı ve direnişi DEKÖP tarafından Stuttgart’ta 21 Aralık günü gerçekleştirilen etkinlikle selamlandı. Saygı duruşunu cezaevlerine yönelik saldırıları ve direnişi anlatan konuşma izledi. Ölüm Orucu ve 19 Aralık katliamını anlatan iki film gösterimi gerçekleşti. Kısa bir aranın ardından zindan katliamını yaşayan 4 arkadaş yaşadıklarını anlattılar, devrimci iradenin kırılmazlığını ve ölümüne nasıl direnildiğini vurguladılar. Etkinliğe 90 kişi katıldı.

BİR-KAR / Stuttgart

Hamburg’da 19 Aralık anması

DEKÖP-Hamburg bileşenleri 19 Aralık katliamında şehit düşen devrimci tutsakları anmak amacıyla bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Saygı duruşunun ardından sinevizyon gösterimi yapıldı. Hamburg BİR-KAR adına 19 Aralık katliamını anlatan bir bildiri metni okundu. ATİK, ADHK ve AGİF adına konuşmalar yapıldı. Soru-cevap bölümünün ardından anma etkinliği sona erdi. Etkinliğe yaklaşık 50 kişi katıldı.

BİR-KAR / Hamburg

19 Aralık katliamının hesabı sorulacak!

Bielefeld Bir-Kar olarak 19 Aralık direnişini 8. yıldönümünde yoldaşlarımız ve dostlarımızla andık. 19 Aralık üzerine yapılan bir değerlendirmenin okunmasının ardından tüm devrimci tutsaklar şahsında yapılan saygı duruşuyla programa devam ettik. Daha sonra bir yoldaşımız günün anlam ve önemini ele alan bir konuşma yaptı. Aralarda şiirlerin okunduğu etkinliğimizi “*Bir Su Damlasına Sığdırılan Yaşam*” adlı belgesel filmle bitirdik.

BİR-KAR / Bielefeld

devrimci tutsaklardan gelen mektupları ve fotoğrafları da cezaevi önüne taşıyarak basına sergilediler.

İHD’nin açıklamasının ardından Alinteri, BDSP, DHF, ESP ve Partizan tarafından örgütlenen eylem gerçekleştirildi. 19 Aralık sürecinde katledilen devrimcilerin fotoğraflarının taşındığı eylemde yapılan açıklamada zindanlarda direniş geleneğinin teslim alınamayacağı vurgulandı. Halk Cephesi de Yüksel Caddesi’nde yaptığı eylemle 19 Aralık katliamını lanetledi.

Devrimci kurumlar 20 Aralık akşam saatlerinde Yüksel Caddesi’nde bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Saat 18.00’de Sakarya Caddesi’nde buluşan bileşenler, buradan Ziya Gökalp Caddesi’ni kapatarak Yüksel Caddesi’ne meşalelerle yürüdüler. Eylemde “*Devrimci irade teslim alınamaz / Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!*” şiarlı ortak pankart taşındı. 300 kişinin katıldığı eylem sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

İzmir: “19 Aralık katliamını unutturmayacağız!”

İzmir’de devrimci kurumlar yaptıkları bir eylemle 19 Aralık katliamını lanetlediler. BDSP, Alinteri, DHP, ESP, Kaldıraç, Köz, Mücadele Birliği Platformu ve Partizan’ın ortak örgütlediği yürüyüşte “*19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız!*” pankartı açıldı.

Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan eylem basın açıklamasıyla devam etti. Eylem, okunan şiirlerle devam ederken Ölüm Orucu Gazisi Muharrem Kurşun 19 Aralık saldırısını ve direnişini anlatan kısa bir konuşma gerçekleştirdi.

Kısa bir müzik dinletisinin ardından eylem sona erdi. Eyleme 110 kişi katıldı.

İHD İzmir Şubesi de 19 Aralık günü saat 16.00’da Konak Sümerbank önünde yaptığı eylemle 19 Aralık katliamını protesto etti. Eylem tutsaklara kart gönderilmesi ile son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Eskişehir: “19 Aralık şehitleri ölümsüzdür!”

19 Aralık günü, Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsü’nde yemekhane önünde 19 Aralık katliamı ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirildi. “*19 Aralık şehitleri ölümsüzdür! Katliamı unutmadık, hesabını soracağız! / Üniversite Öğrencileri*” şiarlı pankartın açıldığı eyleme 40 kişi katıldı.

Eskişehir’de 21 Aralık günü gerçekleştirilen eylemle de 19-22 Aralık katliamı lanetlendi. Saat 13.30’da Sağlık Müdürlüğü önünde bir araya gelen kurumlar Adalar Migros önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler. Basın açıklaması, “*Bu topraklarda, yaşanan tecrit politikalarının ve katliamların önüne geçilecei, insanca bir düzen kurana kadar mücadelemiz sürecek.*” sözleriyle sona erdi. BDSP, DHF, DPG, ESP, ÖDP, EHP, ÖGD, SDP ve İHD’nin örgütlediği eyleme Mücadele Birliği ve ODAK destek verdi. Eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Bursa’da 19 Aralık eylemi

19 Aralık katliamı Bursa’da iki eylemle lanetlendi. İlk olarak saat 14.00’te Bursa E Tipi Cezaevi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi ve katliamda ölümsüzleşen direnişçiler anısına cezaevi kapısına kızıl karanfiller bırakıldı. Açıklama BDSP, ESP, Partizan, DHF ve SDP tarafından gerçekleştirildi.

Ardından saat 18.00’de Osmangazi Metro İstasyonu önünden Kent Meydanı’na kadar yaklaşık 50 kişinin katıldığı meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşe BDSP, ESP, Partizan, DHF, Sosyalist Parti, SODAP ve Tunceliler Derneği katıldı. Kurumlar adına

yapılan açıklamada sermaye devletinin katliamcı yüzü teşhir edildi ve devrimci tutsakların direnişlerine vurgu yapıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Gazi Mahallesi’nde 19 Aralık eylemi

19 Aralık günü saat 20.00’de Eski Karakol durağında toplanan kitle kortej halinde yürüyüşe geçti. “*19 Aralık katliamını unutmadık Hesabını soracağız*” yazılı pankartın açıldığı eylemde direnişte şehit düşen devrimcilerin fotoğrafları, flamalar ve meşaleler taşındı.

BDSP, DHF, Partizan, Alinteri, DTP, ESP ve Mücadele Birliği’nin örgütlediği eylem Trafo durağında okunan basın açıklaması ile sona erdi.

19 Aralık anma etkinliklerinden...

Eskişehir’de 19 Aralık etkinliği

22 Aralık günü KESK toplantı salonunda 19 Aralık katliamı ile ilgili bir etkinlik gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. İHD temsilcisi Ahmet Uluçelebi’nin konuşmasının ardından 19 Aralık’a tanıklık eden Ölüm Orucu gazisi Muharrem Kurşun sözü aldı. Devletin katliamcı zihniyetinden ve katliamların amacından bahsetti.

Etkinliğin ikinci bölümünde şiir ve müzik dinletisi gerçekleştirildi. BDSP, DHF, DPG, ESP, ÖDP, SDP, ÖGD ve İHD’nin örgütlediği, ODAK ve Mücadele Birliği’nin destek verdiği etkinliğe yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Kayseri’de 19 Aralık ve Maraş anması

Kayseri’de 21 Aralık günü BDSP ve DHF’nin düzenlediği ve Atılım okurlarının desteklediği 19 Aralık ve Maraş katliamlarını protesto etkinliği gerçekleştirildi.

Saygı duruşunun ardından 19 Aralık katliam ve direnişi ile ilgili bir sinevizyon gösterimi yapıldı. BDSP ve DHF’nin metinlerinin okunmasının ardından 19 Aralık katliam ve direnişinde yer alan Atlen Yıldırım bir konuşma yaptı. Etkinliğe katılan emekçilerin de söz alıp konuştular. Devrimci türkü ve marşların söylendiği, yaklaşık 40 kişinin katıldığı etkinlik coşkulu bir havada sona erdi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Trabzon’da 19 Aralık açıklaması

20 Aralık günü Trabzon İnsan Hakları Derneği’nde Ekim Gençliği, SGD ve YDG, 19 Aralık katliamı gündemli bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada katliamın planlı bir şekilde gerçekleştirilmesinin yanı sıra devrimci iradenin teslim alınamayacağının bir kez daha tarihe yazıldığı vurgulandı. Ardından Trabzon İHD tarafından yapılan kısa bir açıklama ile de katliam lanetlendi.

Trabzon Ekim Gençliği

ÇHD İstanbul Şubesi’nden panel

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi 20 Aralık günü “*19 Aralık Operasyonu, insanlığa karşı işlenen bir suçtur. 19 Aralık Hayata Dönüş Operasyonu’na zamanaşımı işlemez*” başlıklı bir panel gerçekleştirdi. Panele Bayrampaşa Cezaevi eski savcısı Necati Özdemir, İstanbul Tabip Odası Genel

Eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

Esenyurt’ta 19 Aralık yürüyüşü!

19 Aralık’ta şehit düşen devrimcileri anmak için Esenyurt’ta 21 Aralık günü BDSP ve Partizan tarafından meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Depo Kapalı Cadde başında başlayan yürüyüş caddenin ortasına gelindiğinde jandarma tarafından kesildi. Yürüyüş jandarmanın çabalarına rağmen engellenemedi. Caddenin sonuna gelindiğinde hazırlanan basın metni okundu.

Yürüyüş sırasında jandarmanın kitleye yönelik tacizine ve kitleyi ablukaya almasına rağmen caddedeki insanlardan ve balkonlardan alkışla destek verildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

22 Aralık 2008 / Eskişehir

Sekreteri

Hüseyin Demirdizen, Prof. Dr. Mehmet Bekaroğlu, Av. Süleyman Gökten, Gazeteci-Yazar Alper Turgut, 19 Aralık tanıkları Eyüp Han Başar ve Aysun Baykan konuşmacı olarak katıldılar. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı panel, “*19 Aralık 2000’den 19 Aralık 2008’e...*” adlı sinevizyon gösterimiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tokat’ta 19 Aralık etkinliği!

Tokat Eğitim-Sen Eğitim Komisyonu tarafından 19 Aralık’ta sendika binasında, “19 Aralık 2000 Cezaevi Katliamı” ve “1978 Maraş Katliamı” gündemli anma gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından 19 Aralık sürecini anlatan kısa bir metin okudu. Etkinlik Maraş ve 19 Aralık katliamlarını anlatan sinevizyon gösterimleri ile sürdü. Ardından serbest kürsü bölümüne geçildi. Bu bölümde söz alanlar Maraş ve 19 Aralık katliamına ilişkin düşüncelerini ortaya koydular.

Kızıl Bayrak / Tokat

KESK’ten 19 Aralık açıklaması

KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek, yaptığı yazılı açıklamayla, 19 Aralık katliamını lanetledi ve cezaevlerinde sürmekte olan tecritin kaldırılmasını istedi. Meclise, hükümete ve Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin’e seslenen açıklamada, “*şimdiye kadar susarak, görmezden gelerek bu sorunu çözümsüz bırakmanın kimseye yararı olmadığını artık görün ve bütün cezaevlerindeki tecrit uygulamasına derhal son verin!*” denildi.

Fransa’da gençlik “reform paketi”ni protesto etti

Fransa Eğitim Bakanı’nın 19 Aralık’ta “eğitim reformu”nun ikinci paketini bir yıl ertelediğini açıklaması da Fransız öğrenci gençliğini durduramadı ve 170 bin lise ve üniversite öğrencisi reform paketini protesto etti.

Fransa’da son yıllarda hükümet neo-liberal politikalarını sürdürmek için planladığı reform paketlerinin yanında, eğitim alanında da reform paketi hazırlamıştı. “Eğitim reformu”yla 13 bin 500 iş biriminin ortadan kaldırılmasını planlayan hükümet ardından liselerle ilgili ikinci paketi uygulamaya koymaya çalışmıştı. Bu saldırıya karşı liseli gençlik günlerdir yürüyüşler yaparak ve okullarını işgal ederek direniyordu.

Yunanistan’da gençliğin isyan ateşinin Fransa’ya da sıçrayacağı ve zaten militan-direnışçi mücadele geleneğine sahip Fransa gençliğinin öfkesini körükleyeceği endişesi ile Fransa Eğitim Bakanı eğitim reformunun liseler ile ilgili paketini bir sene ertediklerini açıkladı ama paketi geri almadı.

“Lise reformuna dur!” sloganı ile başta Paris gibi büyük kentler olmak üzere ülkenin tümünde binlerce liseli talepleri kabul edilene ve reform tümünden geri çekilene değin eylem çağrısı yaparak sokaklara çıktı. 200’ün üzerinde lise işgal edilerek ders yapılamazken, binlerce kişinin katıldığı yürüyüşler gerçekleşti.

Ülke genelinde 170 bin kişi eylemleriyle hükümetten reformlarını geri çekmesini istedi.

Eylemlere öğrenci sendikalarının yanı sıra öğretmen sendikaları SNUipp, FSU, Unsa, CGT ve Sud ile Öğrenci Aileler Federasyonu (FCPE) destek verdi.

Paris’te 13 bin kişi alanlara çıktı, 40’tan fazla lise işgal edildi. Paris merkezinde barikat kuran öğrencilere saldıran polis ile öğrenciler arasında militan çatışmalar yaşandı.

Rennes merkezinde 5 bin lise öğrencisi yürüdü. Birçok lise işgal edilme riski nedeniyle hafta sonuna değin tatil edildi.

Lyon’da da 10 bin kadar liseli genç yürüyüş yaptı. Polisin yürüyüşü engellemek istemesi üzerine başlayan çatışma saatlerce sürdü, 50 kadar liseli gözaltına alındı.

Nancy’de binlerce kişinin katıldığı yürüyüşte polis ile çatışmalar yaşandı, 51 lise işgal edildi.

Bordeaux’da 7 bin, **Monpellier**’de 2.500, Nantes ve Brest’te 2 binden fazla liselinin katıldığı ve yer yer polis ile çatışmaların yaşandığı yürüyüşler düzenlendi. Brest’teki gösteriler ve çatışmalar günlerdir sürüyor.

Nantes kentinde yaklaşık bin öğrenci sokakta gösterilerini sürdürürken, reformları protesto etmek için 15 lise işgal edildi.

Rennes kent merkezinde yaklaşık 2 bin öğrenci bir araya geldi. Kentte en az 8 lisede eğitim durdu.

Ayrıca **Saint-Nazaire**, **Redon**, **Falaise**, **Domfront**, **Lille**, **Amiens**, **Beauvais**, **Dole** ve **Morteau** gibi diğer birçok kentte de binlerce öğrenci eylemlere katıldı ve liselerde eğitim durdu.

Atina’da Politeknik’in boşaltılması tehditine cevap: “NO PASARAN!”

Atina’da öğrencilerin işgalinin sürdüğü Politeknik Üniversitesi’nin boşaltılması için İçişleri Bakanlığı ve polis öğrencileri tehdit etmeye devam ediyor. 23 Aralık 2008 tarihinde gerçekleştirilen genel toplantıda yapılan açıklamayı yayınlıyoruz...

Politeknik Üniversitesi’nde yapılan genel toplantıya bazı politikacılar ve üniversite görevlileri İçişleri Bakanı ve polisin taleplerini sundular. Buna göre öğrenciler ya gönüllü olarak üniversiteyi boşaltacaklar, bunun olmaması durumunda işgale polis müdahalesi ile son verilecekti.

Buna Politeknik Üniversitesi’ni işgal eden öğrencilerin cevabı, üniversitelerini ne İçişleri Bakanlığına ne de Aléxandros Grigorópoulos’un katili olan polise veya bir başkasına terketmeyecekleri oldu.

Politeknik direnişçilerindir ve üniversitemizi kime bırakacağımıza da ancak biz karar veririz. Tehditler ve ultimatolarla değil, yalnızca hareketin kriterlerine göre, toplumsal mücadelenin gereklerine uygun olarak...

NO PASARAN!

22 Aralık tarihinde de Politeknik’in boşaltılacağı yönlü haberler geldi. Üniversite yönetimi ve rektörü üniversitenin boşaltılması için onay vermedi.

Yunanistan Genel Sendikalar Birliği GSEE’yi işgal altında tutan işçiler, burada yaptıkları genel toplantıda sendika merkezinin işgaline son verme kararı aldılar ve 500 kişi ile destek sunmak için Politeknik Üniversitesi işgalcilerine katıldılar.

23 Aralık tarihinde de polis, Politeknik işgacilerine destek için yüzlerce kişinin daha üniversiteye gelmesi üzerine, saatler sonra geri çekilmek zorunda kaldı. Polis işgale son vermek için önümüzdeki günlerde de bu gibi denemeler yapacaktır.

23 Aralık tarihinde Atina merkezinde 5 bin kişinin katıldığı büyük bir gösteri düzenlendi. Aynı gün Atina’nın diğer semtlerinde ve ülkenin birçok kentinde protesto gösterileri gerçekleşti.

24 Aralık günü Volos Radyo istasyonu ve Vollos’ta günlük *Thessalia* gazetesi binası işgal edilirken Volos’ta yürüyüş yapıldı.

24 Aralık tarihinde Monastiraki alanında tutsaklarla dayanışma eylemi gerçekleşecek. Bunun ardından da Politeknik’te bir genel toplantı yapılacak.

Aurupa burjuvazisi geri adım attı

Haziran 2008’de Avrupa İşverenler Sendikası tarafından haftalık çalışma saatlerinin yükseltilmesi konusunda verilen öneriye birçok Avrupa ülkesinde sendikalar ve çeşitli kurumlar tepki göstermişti. Avrupa Sendikalar Birliği, önerinin reddedilmesi için yasanın görüşüleceği 17 Aralık’tan bir gün önce protesto gösterisi kararı aldı.

Hollanda Sendikalar Federasyonu uzun çalışma saatlerine karşı sert tepki göstererek konuyu gündemleştirdi. Avrupa parlamentosundan birçok milletvekili ile görüşerek red oyu vermelerini istedi. Bu yasanın ortaçağ yasaları ile aynı olduğunu ve asla kabul etmeyeceklerini duyurdu.

16 Aralık günü 15 bin işçi Strasbourg sokaklarında yasayı protesto ederek tepkisini dile getirdi. Avrupa kapitalistlerinin fazla çalışma saati istemine karşı işçiler “25 saatlik çalışma haftası” talebini yükselttiler.

17 Aralık 2008’de Avrupa Parlamentosu’nda görüşülen yasa reddedildi.

Son süreç bir kez daha gösterdi ki, mücadele etmeden ve kararlı bir duruş sergilemeden burjuvaziye geri adım attırarak olanaklı değildir. Dünyanın yaşlı kıtası Avrupa krizi derinden sarsılarak yaşıyor. Her geçen gün gerici yasalarla bir takım önlemler almaya çalışıyor. Avrupa işçi sınıfı da sıcak günleri karşılamaya hazırlanıyor.

Kızıl Bayrak / Hollanda

“Özür diliyorum” kampanyası üzerine...

M. Can Yüce

“1915’te Osmanlı Ermenileri’nin maruz kaldığı Büyük Felâket’e duyarsız kalınmasını, bunun inkâr edilmesini vicdanım kabul etmiyor. Bu adaletsizliği reddediyor, kendi payıma Ermeni kardeşlerimin duygu ve acılarını paylaşıyor, onlardan özür diliyorum.”

Bu kampanya karşısında Türk devleti, ırkçı-şoven çevreler hemen harekete geçti. Emekli büyükelçiler bir “karşı-bildiri” yayınladı. “Özür dileme” kampanyası belli bir gündem yarattı, önemli bir tartışma süreci başlattı. Ermeni soykırımının tartışılması, kamuoyunun gündemine yeniden girmesi önemlidir.

TC’nin ve onun çizgisindeki çevrelerin tepkisini, saldırgan, bastırıcı ve susturucu tutumunu anlamak zor değildir. Onlar, soykırımcı çizgilerinin gereğini yapıyorlar...

Kimi “liberal aydın”ın önyak olduğu Özür kampanyası, kuşkusuz, bir adımdır. Ermeni soykırımını yeniden gündeme taşıması da önemlidir. Bu, olayın bir boyutudur. Bir de başka boyutları var, onlara da bakmakta yarar var.

Ermeni Soykırımı, büyük bir tarihsel “felaket”tir. Ancak tek başına ve sadece tarihe mal olmuş bir haksızlık değil, aynı zamanda bir devletin, devlet-ulus yapılanmasının kuruluş ve gerçekleşme felsefesinin ilk uygulamasıdır. Bu, bugün devam eden bir çizgi niteliğindedir. Böyle olduğu için anılan Özür Bildirisi’ni değerlendirmek kaçınılmaz olmaktadır.

Anılan kampanyada ifade edilen iki cümlelik metin, gerçek anlamda bir çizgiye, bir sisteme karşı duruş, mazlumun yanında saf tutmak mı, yoksa “belkemiksiz” bir duruşsuzluğun “Türkiye aydın” liberalizminin utangaç resmi midir?

Aslında öteden beri bu konuda yürütülen tartışmalar, TC’yi de bir noktaya getirdi, tehcir ve bunun sonucu olarak yaşanan kırımları çok eğip bükerek de olsa kabul noktasına geldi. Ancak ısrarla reddettiği nokta, bunun önceden tasarlanmış ve planlanmış bir politika olmadığı, savaş koşullarının dayattığı zorunlu bazı tedbirlerin “üzücü sonuçları” olduğudur! Bu anlayış boşuna değildir. Ermeni Soykırımı, İttihat Terakki Hükümeti’nin, Cumhuriyet’e de damgasını vuran ve bugün de bütün şiddetiyle devam eden Türk devlet-ulus çizgisinin ilk kanlı ve soykırımcı uygulaması olduğu için şiddetle karşı duruyorlar.

Burada bu çizginin uygulamalarını tek tek sayacak değiliz. Ancak şu kadarını belirtelim: Ermeni Soykırımı, münferit, tek başına, rastlantı ve savaş koşullarının ürünü değildir. Bu kırım önceden tasarlanmış ve planlanmış bir stratejik çizginin ilk kanlı uygulamasıdır! TC’yi kuran kadro ve çizgi de bu stratejinin devamından ve uygulayıcısından başkası değildir. Bu anlamda TC devlet-ulus yapısı ve çizgisine karşı durmadan, Ermeni soykırımını gerçek anlamıyla ve oturduğu ideolojik ve politik çizgiyle birlikte tanımlamadan ve bu tanımlama kayıtsız koşulsuz net bir duruşla tamamlanmadan yapılacak özür dilemeler, belki vicdanları bir ölçüde rahatlatılabilir, ama tam, tutarlı ve samimi demokratik bir anlam ifade etmeyecektir.

Açıkça vurgulamak gerekir ki, anılan bildirinin hazırlayıcıları da içinde olmak üzere Türkiye’de tutarlı bir liberal aydın hareketinden söz etmek mümkün değildir. Yazımızın başına aldığımız iki cümlelik metne bakıldığında, ortada net, samimi, güncel uzanan, güncellenerek devam eden tarihsel bir çizgiye ve onun kanlı uygulaması olan Ermeni kırımına karşı bir duruş söz konusu değildir. Biraz vicdanların

rahatlatılması ile TC’ye yine onun çizgisinde bir zeminin sunulmasından söz etmemiz gerekir.

Neden soykırım kavramı kullanılmıyor? Bu da tek başına yetmez. Neden bu kırım politikası ile TC’nin kuruluş felsefesi, var oluş ve kurumsallaşma çizgisi, yani “tek devlet, tek vatan, tek millet, tek dil ve tek din” çizgisi ile canlı ve dinamik ilişkisi gözlerden kaçırılıyor? Tutarlı ve samimi demokratik bir duruş tarih ile güncelin bütünlüklü kavrayışını gerektirmektedir. Peki, anılan bütünlüklü kavrayış, bu metin ve kampanyada var mı?

Elbette yüreklerin şoven milliyetçilikle, inkârcılıkla karartıldığı, beyinlerin resmi çizgiyle dumura uğratıldığı bir ortamda anılan kampanyanın bir anlamı vardır. Ama hemen eklememiz gerekir ki, bu kampanya resmi çizgiyi aşan, resmi çizgiyi cepheden karşılayan tutarlı ve samimi bir demokratik duruş olmaktan da çok uzaktır. Hatta “Türk tipi”, “demokratik liberalizm” sosuna batırılıp sunulduğu için bilinçleri karartma işlevini gördüğünü de

vurgulamamız gerekir.

Neden bu kadar açığa çıkarılmış bir tarihsel gerçeklik tam adı ve anlamıyla ifade edilmiyor? Dahası, bu ve daha sonra uygulanan sayısız soykırım ve katliamın sorumlusu belli değil mi? Bu TC’den başkası değildir. Öyleyse, neden bu iki cümlelik metin şu şekilde yazılmadı?

“Ermenilerin 1915’te yaşadığı tarihsel trajedi, bir soykırımdır ve bu soykırım İttihat Terakki’nin var olan Osmanlı sınırları içinde Türk ulusunu yaratma ve bununla çelişen ulusal ve etnik grupları temizleme çizgisinin kanlı bir uygulanmasıdır. Bundan dolayı Osmanlı’nın mirasçısı olan TC, Ermeniler’den özür dilemeli, bu özrün siyasal ve hukuki yükümlülüklerini yerine getirmelidir! Ben de Ermeniler’in acısını paylaşıyor, devletin tarihsel suç ortağı olmayı reddediyorum!”

Açık ki, tutarlı demokratik tavır bundan aşağısı olamaz!

23 Aralık 2008

Hamburg’da baskı yasalarına karşı yürüyüş!

Hamburg’da Dünya İnsan Hakları Haftası nedeniyle 13 Aralık günü kurumlarından Hamburg Form, Karavana ve Anti-faşistler tarafından bir yürüyüş düzenlendi. DEKÖP.H bileşenleri DEKÖP’ün merkezi olarak 5 ay sürecek olan “Baskı yasalarına hayır!” kampanyasını yürüyüşe katılarak başlattı.

Yürüyüş için kitle merkez istasyonda saat 12.00’de toplanmaya başladı. Burada megafonla günün önemine ilişkin konuşmalar yapıldı, dünyada yaşanan insan hakları ihlallerine ve yeni çıkartılan anti-terör yasalarına, 129a ve 129b yasalarına değinildi. Yapılan konuşmalardan sonra yürüyüşe geçildi.

En önde Alman kurumları dövizleriyle, arkasında DEKÖP.H bileşenleri Almanca ve Türkçe olarak yazılmış “Baskı yasalarına hayır!” pankartıyla yerlerini aldılar. Afrikalı Omy Jallah’ın polisler tarafından öldürülmesi ve gazeteci Mumia Abu-Jamal’in halen tutuklu olması sloganlarla protesto edildi.

Yürüyüşün ikinci duraklamasında DEKÖP.H bileşenleri adına bir arkadaş “Baskı yasalarına hayır!” kampanyasıyla ilgili Almanca bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmasında, anti-terör yasalarının iptal edilmesi, herkese eşit sosyal ve siyasal hakların tanınması, sınırdışı cezaevlerinin kapatılması, vatandaşlık testlerinin kaldırılması vb. talepleri dile getirdi.

Yaklaşık 5 km yürünerek ABD Konsolosluğu önüne gelindi. Burada ABD’nin Afganistan ve Irak işgallerini protesto eden sloganlar atıldı. Dağılma esnasında polislerin gözetimine alma girişimi nedeniyle kısa bir arbede yaşandı. Yaklaşık yarım saat sonra kitle dağıldı.

Yürüyüşe yaklaşık 500 kişi katıldı.

BİR-KAR / Hamburg

Eral Eren anmalarından...

Kavga bayrağı ellerimizde!

Kartal Liseli Gençlik’ten mücadele çağrısı!

Kartal’dan İLGP’liler olarak, hem Erdal Eren’i anmak hem de liseli gençlik olarak krizin, yozluğun ve geleceksizliğin ortasında nasıl mücadele edeceğimizi tartışmak amacıyla 20 Aralık günü bir etkinlik düzenledik.

Etkinliğin öncesindeki hafta boyunca toplantılar yaptık, el ilanları hazırlayarak Kartal Lisesi ve Hatice Bayraktar Lisesi içerisinde arkadaşlarımıza ulaştık, çağrıda bulunduk.

20 Aralık günü Eğitim-Sen Kartal Şubesi’nde gerçekleşen etkinliğimizde ilk olarak, ‘68 gençlik hareketi, Denizler’in idamı ve 1980 askeri darbesiyle beraber Sinan Suner ve Erdal Eren’in katledilişlerini anlatan bir sinevizyon gösterimi yaptık.

Ardından tüm devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulunduk. Bir arkadaşımız yaptığı konuşmada, Erdal Eren’i anmanın önemini dile getirdi, krizle beraber kapitalizmin gerçek yüzünün açığa çıktığını, sosyalizmin güncel bir ihtiyaç haline geldiğini vurguladı. Yunanistan’daki isyan hareketine de değinen konuşma, Erdal Eren’in kavga bayrağını bugün liseli gençliğin mücadelesiyle taşıma çağrısı yapılarak sonlandırıldı.

Program, Hatice Bayraktar’dan arkadaşlarımızın yoğun bir emekle ve çabayla hazırladıkları şiir, konuşma ve müzik dinletisiyle devam etti.

Hasan Hüseyin’in “Tanıklıklar” adlı şiiri, Erdal Eren’in kısa sürede katledilişini anlatan bir metin Erdal’ın idamından bir gün önce anne ve babasına yazmış olduğu mektup okundu. “*Büyü de baban sana büyü de büyü*” adlı şarkı hep bir ağızdan söylendi. Erdal Eren için yazılmış olan “*Güneşin çocuklarına*” adlı şiir okunarak etkinliğin ilk bölümü tamamlandı.

İkinci bölümde, liseli gençliğin bugün karşı karşıya kaldığı sorunlar ve bunlar karşısında neler yapılması gerektiği üzerine bir söyleşi gerçekleştirildi. Söz alan arkadaşlarımız, paralı eğitimin yansımalarını, keyfi disiplin soruşturmalarını, eğitim sistemindeki çarpıklığı ve uygulanan baskıları anlattılar. Etkinliğe katılan değişik liselerdeki bileşenleri bir araya getirme çağrısı yapıldı. Mücadele araçları tartışıldı ve ilk olarak Kartal’daki liseli gençliğin sesi olabilecek bir yerel bülten çıkarma ve her hafta toplanma kararı alındı.

Etkinlik hep bir ağızdan coşkuyla söylenen devrimci marşlarla sona erdi.

Kartal’dan İLGP’liler

İzmir’de Erdal Eren anması

İzmir Liseli Gençlik Platformu olarak, 20 Aralık günü Çiğli İşçi KültürSanat Evi’nde Erdal Eren’in katledilişinin 28. yılı vesilesiyle anma etkinliği gerçekleştirdik.

Etkinliğimizin duyurusunu, hazırladığımız afiş ve ozalitleri okul güzergahlarına ve merkezi yerlere asarak yaptık. Farklı liselerden arkadaşlarla toplantılar gerçekleştirerek etkinlik programını oluşturduk ve işbölümü yaptık. Etkinlik günü için ozalit ve pankartlar hazırladık.

Etkinliğimize Erdal Eren’in 12 Eylül askeri faşist rejimi tarafından katledilmesi üzerinde duran

ve 12 Eylül askeri darbesinin işçi ve emekçi hareketinde yarattığı tahribatı anlatan bir sunumla başladı. Saygı duruşunun ardından BDSP adına bir konuşma yapıldı. Erdal Eren’in yaşamına ve devletin katliamcı kimliğine değinildi. Devrim ve sosyalizm mücadelesine çağrı ile konuşma sona erdi.

Daha sonra liseli genç arkadaşların Erdal’ın savunmasını konu alan şiir dramatize edilerek gösterildi. Etkinlik programı, İzmir Liseli Gençlik Platformu adına yapılan konuşmayla devam etti. Erdal Eren’in yaşamından kesitler aktarıldı ve bugün liseli gençliğe düşenin Erdal Eren’den devralınan mirasla mücadeleyi yükseltmek olduğu belirtildi.

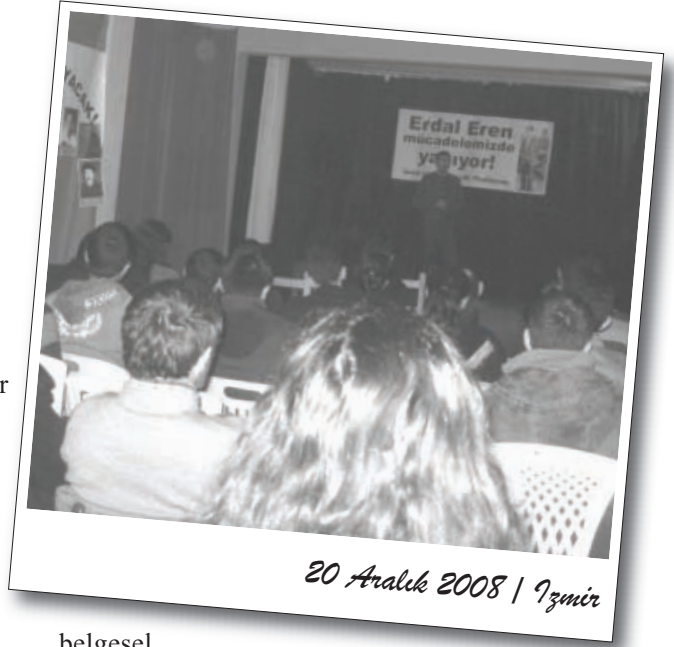
Ardından ‘68’lerden bugüne gençlik mücadelesini konu alan sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Türkü ve marşlarla devam eden etkinlikte Grup Kavel sahne aldı.

Coşkulu geçen etkinliğe 35 liseli genç katıldı.

İzmir Liseli Gençlik Platformu

Samsun’da Erdal Eren anması

Samsun *Liselilerin Sesi* okurları yiğit devrimci Erdal Eren’in katledilişinin 28. yıldönümünde 20 Aralık günü gerçekleştirdikleri bir etkinlikle andılar. Saygı duruşundan sonra Denizler’le ilgili bir

belgesel

gösterimi yapıldı. Ardından Erdal Eren’in mahkeme savunması ve şiirler okundu.

Yapılan konuşmada, işkencede boyun eğmeyen, idam sehpasına başı dik çıkan Erdal Eren’in katledilişinin ne ilk ne de son olduğu belirtildi. Çorum’da, Maraş’ta, 1 Mayıs 77’de, Ulucanlar’da, 19 Aralık 2000’de cezaevlerinde faşist sermaye devletinin katliamcı yüzünü tekrar tekrar gösterdiği vurgulandı. Ardından 19 Aralık cezaevi katliamlarına dair kısa bir konuşma yapıldı.

Etkinlikte Erdal Eren’in mücadele azmi ve devrimci kimliği ile Liselilerin Sesi’ne dair sohbetler edildi. Zulme ve sömürüye karşı tek seçeneğin örgütlenmek ve mücadele etmek olduğu vurgulandı.

Ekim Gençliği / Samsun

İHD’den brifing...

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, İnsan Hakları Haftası etkinlikleri kapsamında, 19 Aralık 2000’den günümüze cezaevlerinde yaşanan gelişmeler hakkında dernek binasında 18 Aralık günü brifing verdi.

“*F Tipi Sürecinde Cezaevleri Gerçeği*” başlıklı dosya basına sunuldu. TMMOB İKK’dan Y. Mimar Hasan Kıvırcık, İHD Yönetim Kurulu Üyesi Ümit Efe ve İHD Şube Başkanı Gülseren Yoleri tarafından dosyanın içeriği hakkında bilgi verildi.

Hasan Kıvırcık, İHD İstanbul Şubesi’nden Av. Fazıl Ahmet Tamer, Ümit Efe, Sevim Kalman ile İstanbul Barosu Avukatlarından Figen Erberk’in katkılarıyla hazırlanan dosyada şu başlıklar yer alıyor: *Cezaevlerinin tarihsel süreci, Türkiye’de cezaevleri süreci ve F Tipi infaz sistemine geçiş süreci, Temmuz ve Ağustos 1997 Genelgeleri, Üçlü protokol, uygulaması ve sonuçları, 19 Aralık Katliamı ve F Tipi süreci, İnfaz hakimliği ve cezaevleri izleme kurulları, Master Planı, CMUK 399 uygulaması ve sonrası gelişmeler, Wernice Korsakoff teşhisli mahpusların tutuklanmasıyla ilgili rapor, Yeni Ceza İnfaz Kanun Tasarısı ve eleştirilerimiz, D Tipi “Yüksek Güvenlikli Cezaevleri”, Kişiyi özel hukuk ve İmralı, 2001-2008 yılları arasında cezaevlerinde hak ihlalleri, Ocak 2007 Genelgesi ve gelişmeler, Ocak 2007 Genelgesi sonrası uygulamalar.*

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eczacılar “Artık yeter!” dedi...

21 Aralık günü Türkiye’nin dört bir yanından gelen binlerce eczacı seslerini duyurabilmek için düzenledikleri mitingle “Artık yeter!” dedi.

Miting saat 12.00’de Kurtuluş’ta başladı ve buradan kısa bir yürüyüşle Kolej Meydanı’na gelindi.

İlk olarak TEB Başkanı Erdoğan Çolak konuşma yaparak, sağlığın bir rant alanına dönüşmesini eleştirdi. Eczacıların sessiz kalmayıp mücadele edeceklerini ifade ederek şunları söyledi:

“*2004 yılından beri atılan adımlar, sağlıkta dönüşümle bir ateş olup eczanelerimize sığrayan alevler, tüm sağlık sistemini hasta hale getirdi. Adına neo liberalizm denilen bu hastalık, tüm dünyayı bir hayalet gibi dolaşıyor. Ama neo liberalizm bugün krizin duvarına tosladı. Tüm dünyada sokağa dökülen milyonlarca emekçi gibi biz de haykırıyoruz: Krizin bedelini ödemeyeceğiz. Hastalarımıza da ödettirmenize izin vermeyeceğiz. Artık yeter, hastayı, sağlık emekçilerini, sağlık hizmeti sunucularını ve kamuyu düşünün.*”

Çolak’ın konuşmasının ardından Ankara Eczacılar Odası Başkanı Oğuz Ekincioğlu ve İstanbul Eczacılar Odası Başkanı Semih Güngör birer konuşma yaptılar.

Binlerce kişinin katıldığı miting coşkulu bir havada gerçekleşti.

Kızıl Bayrak / Ankara

Mücadele Postası

Küçükçekmece’de iş hukuku toplantısı!

Krizin olumsuz etkilerinin sürece iyice damgasını vurmasının üzerine Küçükçekmece İşçi Platformu olarak Sefaköy İşçi Kültür Evi’nde 21 Aralık günü iş ve işçi hukuku toplantısı gerçekleştirildi.

Toplantıya birçok sektörden işçi, emekçi ve DESA direnişinin simgesi Emine Arslan katıldı. Toplantıda çalışma yaşamına ilişkin çeşitli sorunlarla karşılaşan işçilerin, patronların her türlü hak gaspı saldırılarına nasıl cevap verilebileceği, yasal süreçlerin ne şekilde işletilebileceği ve sermaye sınıfının işçi sınıfı üzerinde süregelen yüzyıllık baskılarının ne şekilde bir mücadele ile kazanıma dönüştürülebileceği tartışıldı.

Toplantı Emine Arslan’ın konuşması ile başladı. Arslan, kötü çalışma koşulları, esnek çalışma vb. nedenlerle sendikaya üye olduğunu ve çevresindeki işçi arkadaşlarını da bu konuda bilgilendirmesi sonucu işten atıldığını, yaklaşık 170 gündür sürdürdüğü direnişinin çeşitli engelleme ve baskılarla ezilmeye çalışıldığını özlü cümleler anlattı.

Konuşmanın bazı yerlerinde Avukat Nusret Öztürk, Emine Arslan’ın fabrikadaki çalışma anında ve sendikalaştığı için işten çıkartılma sırasında yaşadığı saldırılar karşısında yasal olarak neler yapılabileceğini anlattı.

Avukat Nusret Öztürk’ün konuşmasının ilk bölümünü sigortalı olarak çalışan ve bu sırada çeşitli hak gasplarına maruz kalan işçilerin yaşanmış örneklerinin anlatılması oluşturdu. Seminerin ikinci bölümünde ise katılımcılar Öztürk’e sorular yönelttiler. İş Kanunu’nun içeriği üzerine anlatım ile tamamlanan ilk bölümün ardından ikinci bölümde işçilerin fabrikalarında yaşadıkları sorunlar dile getirildi ve bunlara karşı hukuki açıdan nasıl yanıt verilmesi gerektiği anlatıldı.

Toplantıya 40 işçi ve emekçi katıldı. İşçilerin fabrika yaşamında karşılaştıkları sorunların dile getirildiği seminer yaklaşık 3,5 saat sürdü. Katılımcı arkadaşlar, bu tür toplantıların sıklıkla yapılmasının bir ihtiyaç olduğunu dile getirdiler.

Küçükçekmece İşçi Platformu

İzmir’de “insan hakları” yürüyüşü...

İHD İzmir Şubesi’nin İnsan Hakları Haftası nedeniyle her yıl gerçekleştirdiği geleneksel yürüyüşü, 17 Aralık günü Konak Sümerbank önünden başlayarak Cumhuriyet Meydanı’nda son buldu.

“Biz insanız; bütün dil, din, ırk, kültür ve siyasi farklılıklarımızla bir arada yaşamayı başarmak zorundayız!” pankartının taşındığı yürüyüşte çeşitli dövizlerin yanısıra mum da taşındı.

Basın metnini İHD İzmir Şube Başkanı Ahmet Alagöz okudu. Polis terörüne ve cezaevlerindeki tecrit uygulamalarına dikkat çekilen açıklama şu sözlerle son buldu:

“Her türlü haklar ve özgürlüklerin rafa kaldırılması için işkence ve zorun-polis-jandarma kurşununun devreye sokulduğu bu yılda ve yarınlarda; kağıt üzerinde kalacak hakların savunucusu değil, tüm baskı ve yıldırmalara karşı gerçek hak ve özgürlüklerin takipçisi olmaya devam edeceğimizi buradan birkez daha belirtiyoruz.”

Basın açıklamasının ardından “demokrasi adına şehit düşenler” için denize karafil bırakıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kocaeli’de bildiri dağıtımı

Sermaye düzeninin yaşanan ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetme çabaları sürüyor. Bir ok büyük işletme üretime ara veriyor, işçileri ücretli-ücretsiz izinlere çıkarıyor.

Bizler de sınıf devrimcileri olarak düzeni teşhir faaliyetlerimizi sürdürüyoruz. Bu kapsamda “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarlı BDSP imzalı bildirilerimizi Kocaeli’nin emekçi mahallelerine

ulaştırıyoruz.

19 Aralık günü Derince’de Öğretmenler Mahallesi’ne kriz bildirilerimizin dağıtımını yaptık. Dağıtım sırasında işçi ve emekçilerin ilgisiyle karşılandık. Pek çok kişiyle tanışma ve sohbet etme fırsatı yakaladık.

Kocaeli’de faaliyetlerimiz hızlanarak sürececek...

Kocaeli’den sınıf devrimcileri

Geleceğin için emeğine ve yaşamına sahip çık!

Son günlerde üzerine en çok konuşulan ve tartışılan sorun, dünyayı derinden sarsan ekonomik kriz. Fakat bu kriz sadece ekonomik kriz değil kapitalizmin çok yönlü krizidir. Peki nasıl doğdu bu kriz? Tabii ki kapitalistlerin aşırı kar hırsı, servetlerine servet katma arzusundan. Bu nasıl olacak? Tabii ki bildikleri yolu izleyecekler, işçi ve emekçiyi kanını tüketene kadar çalıştıracak, emeğini azgınca sömürecekler.

Bu krizin merkez üssü bulunduğu üzere ABD. Dünya ekonomisinin %20’sini elinde bulunduran büyük bir ekonomik güç. Fakat yoksulluğun ve zenginliğin yaşandığı bir ülke. Karşılığı olmayan büyük bir sanal değerle hareket etmek istemesi ekonominin çökmesine sebep olmuştur. ABD’nin dünya ekonomisi üzerindeki söz sahibi olma gücü azalmıştır.

Bütün dünyayı sarsan bu kriz ülkemizi de derinden sarsacaktır. Kapitalistler emekçilerin çoğunu kapıya koyacak, sosyal haklarını gaspedecek, çalışma saatlerini arttırıp saat ücretlerini düşürecek, böylelikle bu krizden kurtulmaya çalışacaklardır. Ama bu çaba onları bu krizden çıkarmayacaktır.

Yıllarca kapitalistlerin krizleri biz emekçilere fatura edildi, canımız ve sağlığımız hiçe sayılarak. Ama artık buna dur diyelim! Sesimizi yükselterek, meydanlara çıkarak buna karşı çıkalım! Bakıldığında bir tarafta sermaye sahipleri bir tarafta biz emekçiler... Sonuç olarak aynı gemide değiliz, olamayız da! Kapitalizmin krizinin faturasını kapitalistlere ödetelim!

Bize düşen görev, emekçiler olarak sınıf mücadelesine sıkı sıkıya sarılmak, sınıf mücadelesini yükseltmek ve daha bilinçli hale gelmektir.

Ümraniye’den bir işçi

“Maraş katliamı dosyası açılsın!”

Özgür Demokratik Alevi Hareketi, Maraş katliamının 30. yıldönümünde katliam dosyasının yeniden açılması talebiyle 21 Aralık günü Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Maraş katliamı davası yeniden açılsın/ÖDAH” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını Ergin Doğru gerçekleştirdi. Maraş katliamını anlatan Doğru, Türkiye’nin demokratik bir devlet olmak istiyorsa, geçmişindeki karanlıklardan kurtulmak için, katliamlarla yüzleşmesi ve katliamlarla ilgili siyasal, hukuksal ve vicdani sorumluluğun gereklerini yerine getirmesi gerektiğini ifade etti.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: “Özgür Demokratik Alevi Hareketi olarak 30. yılında Maraş katliamını gerçekleştirenleri bir kez daha lanetlerken katliamcıların peşini bırakmayacağımızın bilinmesini istiyoruz. Tüm halkımızı yeni katliamlara maruz kalmamak için örgütlenmeye davet ediyoruz. Gücümüz birliğimiz, birliğimiz ise yaşam güvencemizdir.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Brisa'dan Sinter'e işçi sınıfı **direnişin yolunu tutuyor...**

Direnmek **kazanmanın** **yolunu açacaktır!**